

41
'71

FLACĂRA

ANUL XX
NR. 853
9 OCTOMBRIE 1971

În zile de lucru, în zile de sărbătoare,

PREZENȚE ÎN MIJLOCUL POPORULUI

Bucuriile muncii și rezultatelor ei, ale perspectivelor ce ni se deschid în fiecare zi, au fost din nou sporite de prezența tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** și altor conducători de partid și de stat în mijlocul maselor. Noile vizite de lucru și prilejuri sărbătorești care au beneficiat de participarea directă a tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** coincid cu preocupările curente ale partidului nostru și cu momente specifice ale anotimpului de aur. Agenda de lucru a secretarului general al partidului, în care este notat cu consecvență și înțietate contactul nemijlocit cu poporul,

a marcat de data aceasta vizite în școli de toate gradele din București, participarea la manifestările din Capitală ținute cu prilejul deschiderii anului universitar, prezența la acțiuni festive organizate de Ziua recoltei. Fiecare activitate a fost marcată de bilanțul muncii rodnice ce se desfășoară în diferitele sectoare de activitate, de analiza lucidă și exigentă a celor îndeplinite sau care urmează a fi îndeplinite, de evidențierea importanței și complexității sarcinii ca, o dată cu noua societate, să fie creat și omul ei, omul generațiilor de astăzi și omul generațiilor de mâine.

O floare pentru părintele iubit, purtătorul grijii neobosite față de creșterea și educarea, față de formarea noilor generații. O floare de la un fiu al clasei muncitoare pentru FIUL clasei muncitoare. Vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în școli de toate gradele din București a avut sensul înalt al analizei la fața locului a modului în care învățământul este legat cât mai strâns de viață, de producție, a condițiilor create pentru ca tineretul studios să fie educat în spiritul muncii, al idealurilor socialismului.

Învățământul superior trebuie să devină un vast laborator al muncii și al educației socialiste, acesta a fost cuvântul de ordine cu care s-a deschis noul an universitar (dreapta sus).

Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu la facultățile Universității București s-a soldat cu noi și prețioase indicații privind ridicarea învățământului superior la nivelul înaltelor exigențe ale prezentului.

Tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, tovarășa **Elena Ceaușescu**, conducători de partid și de stat sînt întîmpinați cu căldură de locuitorii comunei **Sinești-Ilfov** la sărbătorirea Zilei recoltei.

Hărnicia oamenilor a tradus generozitatea toamnei în roade bogate. Ziuă recoltei a prilejuit un bilanț al muncii fructuoase, al transformărilor care au loc în viața satului românesc, o expresie a hotărîrii ferme a celor ce muncesc în agricultură de a face totul pentru a transpune în viață programul inițiat de partid de creștere a producției agricole și ridicare a nivelului de trai al țărănimii.

În cadrul aceluiași reportaj, două fotografii color de **Traian Prosan**:
 1) în mijlocul pionierilor și elevilor din **Capitală** (coperta 1);
 2) imagine de la mitingul ținut la **București** în ziua de 1 octombrie a.c. (pag. 16-17).

În șapte zile

Am pășit în cea de-a zecea lună a anului: octombrie. Cele trei trimestre pe care le-am parcurs din acest an ne permit un prim bilanț edificator: producția industrială a realizat, pe ansamblu, o depășire a planului de 2,2 la sută, ceea ce reprezintă o creștere de 11 la sută față de aceeași perioadă a anului trecut, deci cu mult superioară prevederilor cincinalului pentru 1971; acum, la început de octombrie, — la încheierea de fapt a anului agricol — s-au obținut, după trei ani consecutiv, recolte mulțumitoare la toate culturile.

Iată-ne așadar în fața unor rezultate care confirmă încă o dată atât justetea politicii economice a partidului, realismul prevederilor noului cincinal, cât și forța, capacitatea creatoare a oamenilor muncii din țara noastră.

Vizita de lucru a secretarului general al partidului în școli de toate gradele din Capitală, prezența sa în mijlocul studenților și cadrelor didactice la început de nou an universitar, cât și cinstirea lucrătorilor ogoarelor prilejuită de sărbătorirea «Zilei recoltei» — evenimentele principale ale acestei săptămâni — aduc o contribuție substanțială mersului nostru înainte pe drumul socialismului și comunismului.

Progresul nostru pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate nu poate fi conceput fără oameni cu o conștiință înaintată, care să înțeleagă imperativele majore ale colectivității, ale rolului pe care-l au în societate, pentru a munci și a acționa conștient pentru făurirea propriului lor destin, propriei lor istorii.

Cu atât mai mult crește importanța îndeplinirii acestei condiții cind este vorba de tineret, de viitorii constructori ai societății socialiste și comuniste de mâine. Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea ținută cu prilejul deschiderii noului an universitar, «Grija și preocuparea partidului pentru dezvoltarea învățămîntului de toate gradele izvorăsc din înțelegerea clară a faptului că edificarea socialismului, făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate nu se poate realiza decît pe baza celor mai noi cuceriri ale gândirii și ale tehnicii universale, că construcția socialismului trebuie să meargă în strînsă concordanță cu progresul rapid al științei și culturii».

Începînd cu luna septembrie s-a trecut la majorarea cu aproximativ 45 la sută a alocațiilor pentru copii; pînă în anii 1973—1974, învățămîntul general de 10 ani va cuprinde complet întreaga țară, de pe acum 50 la sută din tineri urmează învățămîntul liceal iar alții — învățămîntul profesional; numai în ultimul cincinal s-au construit sute de școli noi, s-au deschis noi centre universitare, s-au dat în folosință zeci de cămine, cantine, internate; în acest an învățămîntul general și mediu au cunoscut o substanțială îmbunătățire.

În ultima zi a lui septembrie secretarul general al partidului, împreună cu conducători de partid și de stat, a vizitat o seamă de școli elementare, profesionale, licee de cultură generală, de specialitate și tehnice din Capitală, analizînd modul în care se transpun în viață măsurile stabilite, dînd indicații prețioase pentru îmbunătățirea activității viitoare. La 1 octombrie, în nouăsprezece orașe ale țării, devenite centre universitare, 150 000 de studenți și aproape 14 000 de cadre didactice au participat la deschiderea noului an universitar. În Capitală, acest eveniment de mare însemnătate pentru întreaga noastră societate socialistă a prilejuit o fructuoasă întîlnire a secretarului general al partidului cu studenții și cadrele didactice din învățămîntul superior. De la tribuna uriașului miting care a avut loc pe marele platou din fața noului Institut politehnic, auditoriul a ascultat cuvîntarea conducătorului partidului, al cărui îndemn vibrant a găsit un ecou puternic în inima și mintea fiecărui tînar: «Voi, care vă găsiți astăzi pe băncile școlii, constituiți schimbul de mîine chemat să continue cele mai înalte tradiții revoluționare de luptă socială și națională ale partidului nostru, de luptă pentru socialism; voi va trebui să asigurați dezvoltarea mai departe a forțelor de producție, perfecționarea relațiilor de producție și a întregii activități economico-sociale, ridicarea patriei noastre pe noi culmi! Vouă vă va reveni sarcina de a ridica România pe culmile civilizației moderne, pe culmile luminoase ale socialismului!»

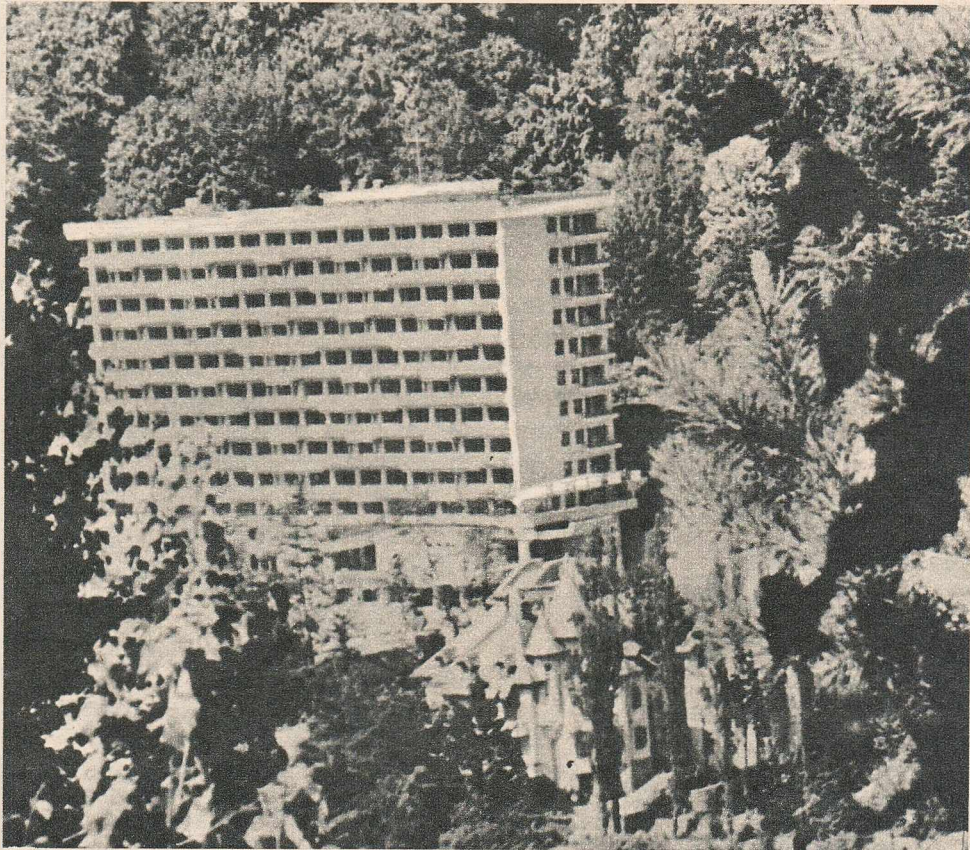
Condițiile concrete de studiu create prin grija partidului și statului, perspectivele care se deschid tineretului României socialiste nu au fost niciodată mai largi, mai generoase, mai mobilizatoare ca în acest octombrie 1971.

Sarcinile care revin economiei în actualul cincinal vor fi realizate cu participarea efectivă a imediat următoarelor promoții de absolvenți; noile orientări care marchează perspectiva dezvoltării României pînă în anii 1990—2000 vor fi realizate prin munca efectivă, conștientă și competentă a acelor care astăzi sînt pe băncile școlilor de toate gradele și la pupitrele institutelor de învățămînt superior. Viitoarele roade ale ogoarelor, care în acest an au fost apreciate la sărbătorirea «Zilei recoltei» mulțumitoare, vor trebui să fie dobîndite cu rezultate excelente de lucrătorii agricoli calificați, de specialiștii cărora partidul, statul, noi toți le creăm toate condițiile pentru a se forma. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil, și este posibil, așa cum ne-a îndemnat tovarășul Nicolae Ceaușescu, trebuie ca elevii și studenții de astăzi să nu precupească nici un efort: să învețe, să învețe, să împletească învățămîntul cu munca, cu practica, cu viața, pentru a fi demni urmași ai celor care au făcut și fac totul pentru ei.

Mihai MÎRZA

Martî, 5 octombrie 1971

săptămîna în imagini

OPINII

ACTIVITATEA CLUBURILOR MUNCITOREȘTI, SINTEZA PROPUNERILOR SALARIAȚILOR

Este adevărat că uzina este cea de-a doua casă a noastră, dar tot la fel este adevărat că și clubul muncitoresc poate deveni casa noastră comună. Și asta pentru că aici ne-am putea aduna seară de seară și am putea petrece împreună multe ceasuri plăcute. Pentru aceasta însă e nevoie de o îmbunătățire substanțială a activității, de o diversificare a programelor. Cu un spor de gândire și de eforturi, fiecare salariat al Șantierului naval și-ar putea petrece cu folos și cu multă plăcere timpul liber, în cadrul clubului pe care-l avem la dispoziție. Mă gîndesc că ar fi foarte nimerit ca pe lângă club să activeze o serie de cercuri profesionale. Pentru mulți dintre cei tineri performanțele meseriei par acum adevărate miracole. În cadrul acestor cercuri, maeștrii diverselor profesii ar arăta celor neinițiați sau aflați la început de drum care sînt «secretele» succeselor, ce satisfacții aduce munca și ce înseamnă să fi cel mai bun dintre cei buni. Tot în cadrul acestor cercuri s-ar putea realiza unele lucrări-unicat ce necesită migală.

Pe de altă parte, observînd că pe tineri îi interesează mult politica, că participă la discuțiile ce se ivesc între noi, că doresc să cunoască exact modul în care se transpun în viață directivele și măsurile pe care partidul și statul nostru le iau, ar fi foarte nimerit dacă ar fi invitate diferite personalități competente care să conferențeze sau, și mai bine, să stabilească un dialog viu și concret asupra celor mai importante probleme ale vieții interne și internaționale.

Mulți dintre colegii mei sînt veniți de la țară. Unii însă se comportă prea liber, «fără prejudecăți»; dar oare n-ar fi bine să se organizeze debateri între tineri cu prilejul cărora, cinstit și colegial, de la om la om, să vedem dacă e cazul să dăm socoteală cuiva de faptele noastre dinafara serviciului sau nu; poate fi cineva singur și își poate permite să nu țină seamă de semenii lui?

Ne-am obișnuit adesea ca cineva dinafară să vină și să ne organizeze spectacole, dar eu cred că cel mai indicat e ca noi să ni le facem, noi să ne alegem interpretii, să cădem de acord asupra subiectelor și în felul acesta să avem brigada noastră de agitație, să ne compunem propriile noastre texte, bune sau rele la început, dar precis legate de viața și preocupările noastre. Cine mai bine decît noi ne cunoaște problemele, lipsurile și dorințele?

Se întîmplă uneori, e adevărat că nu foarte des, ca unii colegi să nu știe lucruri elementare din istoria culturii noastre, despre lupta poporului român. Clubul muncitoresc poate deveni un bun mijloc de educare, de însușire a noi cunoștințe. În acest scop unele concursuri între membrii secțiilor ar fi binevenite. Și tot în cadrul activităților de la club s-ar putea lua hotărîrea să participăm la înfrumusețarea atelierelor, a uzinei sau chiar a cartierelor. Multe s-ar schimba chiar în aspectul șantierului dacă ne-am hotărî să ne întrecem, de exemplu, pe tema: care secție de producție e mai atrăgătoare și oferă cele mai bune condiții pentru lucru.

Iar dacă în afară de tinerii care practică sportul de performanță sau sînt recrutați pentru brigăzile artistice ar fi mobilizați și ceilalți salariați, ca spectatori sau ca parteneri în coruri sau în echipe de dansuri, de la început fiecare s-ar simți mult mai legat de colectivul lui.

În sfîrșit, eu cred că activitățile noastre la club s-ar diversifica continuu dacă fiecare utecist sau comunist s-ar simți obligat să vină cu propuneri concrete, menite să ne facă tuturor serile mai plăcute. Și în acest scop chiar un sondaj al părerilor salariaților ar fi binevenit.

Constantin GHENCIU maistru,
Șantierul naval Tr. Severin

teze și paranteze

de
Aurel BARANGA

îți mai aduci aminte, toamnă!

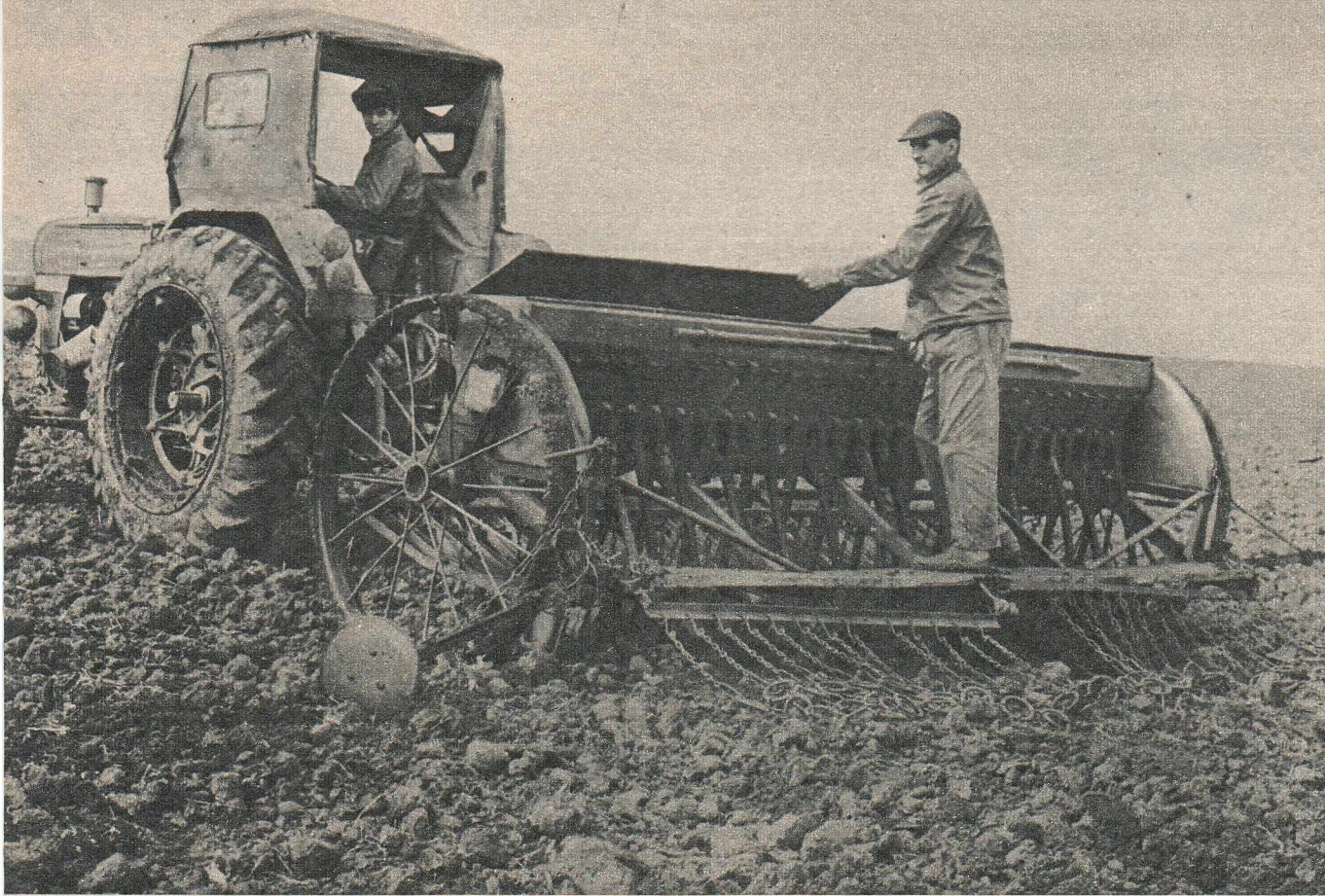
A venit din nou toamna cu cerul ei înalt și pur, cu miresme și nostalgii. Dar niciodată toamna nu fu mai frumoasă sufletului nostru bucuros de viață, ca să parafrazez ilustrul vers arghezian.

Am ieșit, deunăzi, în stradă și am întâlnit sute de copii. Veneau de la școala lor, cu brațele încărcate de cărți. E o toamnă de aur: toți copiii, din toate clasele, primesc în dar cărți din partea unui stat care-i învăluie cu o nesfârșită dragoste și care, în schimbul darului făcut, nu le cere decât un singur lucru: să învețe.

I-am văzut cu brațele încărcate de cărți, și memoria mea pedepsitoare m-a trimis îndărăt la anii copilăriei mele ultragiate. Venea toamna cu grijile ei: chiria cerută de sfântul Dumitru, lemnele de iarnă și cărțile de școală. Retrăiesc coșmarul părinților necăjiți, copleșiți de atâtea insolubile probleme: taxele unei școli neiertătoare, uniformele inaccesibile, tot atâtea impozite de osindă, convertite în nopți nedormite, în lacrimi amare, înăbușite în pernă, mîhniri comunicate copiilor la vîrsta inocenței lor absolute. Ce e mai trist pe lumea asta ca tristețea copiilor? Mă revăd în fața vitrinelor jinduind cărțile nou apărute și pe care nu le-am avut niciodată, mă revăd dînd tîrcoale anticarilor, cu care mă tocmeam cîinește pentru o carte făcută varză. Am înțeles atunci, la anii copilăriei, ilustrul vers arghezian, înainte de a-l fi citit: «Niciodată toamna nu fu mai frumoasă sufletului nostru bucuros de moarte».

Dar a venit această toamnă cu cerul ei înalt și pur, cu străzile pline de copii care te întîmpină cu brațele încărcate de cărți. Și mă simt alinat, și mă simt mingiat.

Bună dimineața, toamnă!

Pentru agricultură, anul nou începe acum. O dovedesc semănăturile de toamnă, la ordinea zilei pe toate ogoarele țării. Timpul frumos aflat încă la dispoziție e un bun prilej de folosire la maximum a mașinilor agricole și a parcului de tractoare. E și cazul mecanizatorilor de la I.A.S.-Mihăilești, județul Ilfov, de unde vă prezentăm imaginea alăturată. Scrisoarea secretarului general al partidului adresată recent lucrătorilor din agricultură constituie un puternic stimulent pentru executarea la timp și de calitate a lucrărilor agricole.

La Slănic Moldova s-a construit un modern și impunător complex sanatorial. Aproape că nu există loc din stațiune de unde să nu poată fi admirat «colosul» cu 13 niveluri. Această construcție, aflată pe versantul drept, nu departe de căile ce duc spre izvoare, a început cu trei ani în urmă și va fi dată în folosință în curînd. Proiectat de I.J.P.-Bacău (șef proiect arh. Rozela Georgescu), construit de Trustul de construcții Bacău, acest frumos și util complex sanatorial este aproape de ziua cînd va primi pe cei dinții oaspeți la tratament și odihnă. În prezent sînt în curs de desfășurare ultimele lucrări de finisare interioară.

Asociațiile intercooperatiste obțin rezultate remarcabile în creșterea producției agricole, în valorificarea largă a resurselor interne, în dezvoltarea și extinderea sectoarelor zootehnice. O dovadă concretă în această privință o constituie și frumoasa «zestre» de berbecuți a Asociației intercooperatiste pentru creșterea și îngrășarea animalelor din Roșiori de Vede, județul Teleorman.

UN ORAS IȘI CONS

de Cornel BOZBICI
Fotografii de Elena GHERA

Dar aceasta e moștenirea unui trecut care nu poate fi schimbat de la o zi la alta. Marea arie agricolă care-l înconjoară a făcut odinioară din morărit prima industrie a orașului, i-a adus celebritatea (alături de comerțul cu grâne), dacă nu și o mândrie locală. Mai există și azi clădirea impozantă a morii din apropierea gării, cu balconul dominând fațada, orgoliul unui proprietar, moară care măcina în 24 de ore cinci vagoane de cereale! Vom trece peste acest aspect agricol, dar nu înainte de a recurge la statistică, și asta numai pentru a stabili ce eforturi trebuie făcute ca să se schimbe un profil tradițional. În anul 1934 orașul are 19 387 locuitori, dintre care 9 072 se ocupă cu agricultura (respectiv 47%), 1 849 cu comerțul, iar 1 308 cu funcții administrative. În același an orașul posedă 934 cai, 387 boi, 392 vaci, 2 991 oi etc. Timpul, evident, a operat în structura economică transformări sensibile în ultimele trei decenii, dar fără să poată estompa dominanța agrară. Abia cincinalul trecut, prin uriașele mutații, schimbă profilul tradițional. Pentru dezvoltarea economică, socială și culturală, în anii 1966—1970 au fost alocate fonduri de investiții în valoare de 606 milioane, industriei revenindu-i 39 la sută. Este epoca în care se profilează cea dintii platformă industrială, prin construcția primei fabrici cu adevărat moderne și importante, de interes republican: Întreprinderea de

Un mare magazin, în curind își deschide porțile...

anul 1877, de la 26 aprilie pînă la 7 august, a fost reședință de județ! Un rang efemer, într-un timp tulbure. Apoi s-a aliniat în rîndul orașelor burghize uitate, unde duminicile fanfara militară cînta în chioșcul din parcul urbei valsuri de Strauss, trezind în suflete melancolia evadărilor și potolind pentru o seară drame provinciale...

ALEXANDRIA IȘI SCHIMBĂ PROFILUL

La Alexandria, de cîțiva ani, se duc multe bătălii, pe diverse planuri, dar cea mai ho-

tăritoare este cea economică. Reședință de județ din anul 1968, orașul și-a găsit o nouă vocație, cea industrială. Treptat, el se integrează în circuitul localităților care contribuie la crearea de bunuri materiale de primă importanță pentru economia țării. Privind retrospectiv istoria lui economică pe o perioadă scurtă — circa 40 de ani — nu riscăm să spunem un neadevăr afirmînd că abia acum, în acest cincinal, Alexandria intră pe porțile secolului douăzeci. Era un mare oraș agricol și un nesemnificativ centru industrial. Profilul nu numai moștenit, dar impus de legile unei dezvoltări haotice proprii sistemului capitalist. Agricultură mai deține și azi o pondere însemnată dacă ținem seama că în cincinalul 1966—1970 i-au fost alocate circa 23 la sută din fondurile de investiții.

Stau de vreo trei ceasuri în biroul secretarului cu probleme economice de la județ. O atmosferă intensă de lucru mă introduce, vrînd-nevrînd, în complicatele probleme ale unui oraș care pînă mai ieri era o localitate oarecare. E ora zece. La o masă, în jurul unui plan desfășurat, un grup de oameni discută amplasamentul unui nou obiectiv. Se vorbește despre platforme industriale, despre eficiența amplasamentului, despre poluare și economicitate, despre legi și perspectivă, se propun soluții. Minutele trec în galop și s-a făcut unsprezece. Un director general de la București dezbată acum cu secretarul mersul lucrărilor la impozanta casă de cultură care se construiește în centru. Finisaje, fronturi de lucru (se apropie timpul rece), grija pentru calitate, asigurarea desfășurării ritmice a lucrărilor, posibilitatea de a fi dată în folosință înainte de termen... O mie de probleme! E aproape douăsprezece. Secretarul se întreține cu un bărbat tînăr, un constructor care, renunțînd la București, vrea să se stabilească la Alexandria... Plec și mă plimb cu sbarele de toamnă. Se asfaltează străzi, se desfundă trotuare pentru a se introduce canalizarea. În plin centru, moloz: se pregătește terenul pentru un hotel nou... Alexandria își construiește viitorul.

Ce era Alexandria mai deunăzi? O localitate pierdută în nesfîrșitul cîmpiei dunărene. Atît. Timp de un secol, locuitorii ei au visat la instaurarea unei civilizații urbane. Într-o vară s-a ivit un licăr de speranță. În

breviar

● *Produsele întreprinderii I.A.I.C.A. echivalează cu cele similare de pe piața mondială. Ele funcționează cu parametri ridicați și cu consumuri mici. Cele mai importante produse: convectoare, baterii de încălzire și răcire, filtre de aer, aeroterme etc.*

● *La 23 iunie 1971 s-a bătut primul pilon la Fabrica de rulmenți din Alexandria. Este a treia uzină cu acest profil din țară, dar cea mai modernă din punct de vedere tehnologic. În anul 1975, ea va funcționa cu întreaga capacitate. Circa 900 de tineri din școlile profesionale din țară sint pregătiți special să intre aici în producție.*

● *Vîrsta medie a salariaților de la Fabrica de panouri și tablouri electrice este de 24 de ani. Cel mai «bătrîn» salariat are 37 de ani!*

● *O scurtă statistică școlară: Alexandria are 7 școli generale, 2 licee de cultură generală, un liceu agricol, o școală profesională de ucenici și o școală ajutătoare de fete. Numărul total al elevilor — 6 456, și al cadrelor didactice — 331.*

● *Primul medic sosește la Alexandria în anul 1837, la trei ani după înființarea orașului. Între 1923 și 1928 funcționează aici celebrul doctor G. Ulrieru, care scoate în 1927 și un ziar efemer: «Rindunica». O monografie a orașului din 1934 notează: «Spitalul are localul amenajat într-o casă particulară...» Azi orașul e dotat cu un spital modern cu circa 650 paturi, are 108 medici, 285 de cadre medii sanitare și 8 farmaciști.*

● *În actualul cincinal se vor da în folosință cîteva clădiri de importanță vitală: o impozantă casă de cultură cu o sală de spectacole de 600 de locuri și numeroase dotări adiacente, un hotel turistic, un magazin universal cu o suprafață de 4 020 mp și trei micro-raioane comerciale.*

● *Alexandrenii își inaugurară odinioară serbările cîmpenești în aprilie, cînd, în pădurea de la marginea orașului, improvizau mese și-o decorau cu felinare. Transformată în parc, vechea pădure a fost înzestrată cu construcții noi, cum e pitorescul «Han al bătrînilor», un teatru de vară etc. Regularizarea rîului Vedea va permite practicarea sporturilor nautice.*

● *Într-un ritm accelerat se lucrează la amenajarea unui complex sportiv cu un stadion (circa 5 000 locuri), o sală de sport polivalentă (1 000 de locuri), terenuri de baschet, volei, tenis și o popicarie. 5 hectare de plantații masive vor asigura o ambianță plăcută.*

aparataje și accesorii pentru instalații în construcții (I.A.I.C.A.). Balanța în economia orașului înclină acum definitiv în favoarea industriei. Anul 1970 poate trece la activ 11 întreprinderi, din care 6 de însemnătate republicană. Este epoca în care apar și cele dintii griji și preocupări cu adevărat urbane. Se impune crearea unor mijloace de comunicație moderne care să lege localitatea de restul țării mai rapid și la un trafic mai intens. Deci se construiește o centrală telefonică automată cu o mie de linii. O policlinică cu 18 cabinete de specialitate, o fabrică de mobilă, o tipografie etc., etc. sînt dotări menite să satisfacă cerințe impuse de noul ritm de dezvoltare.

Actualul cincinal va fi hotărîtor pentru profilul Alexandriei. Volumul investițiilor se va cifra la cîteva miliarde de lei, urmînd ca producția globală să atingă anual peste un miliard. Asta înseamnă apariția unei a doua platforme industriale. Toamna aceasta este istorică în adevăratul sens al cuvîntului și evenimentul e consemnat de începerea lucrărilor la impunătoarea fabrică de rulmenți. Stîlpi de beton se înalță pe un cîmp la marginea orașului ca niște coloane impozante.

Rulmenți, mijloace de automatizare, convectori, filtre de aer, aeroterme... Semne ale Alexandriei industriale care-și părăsesc fără regret trecutul...

UN CLIMAT URBAN

Industrializarea și urbanizarea vin cu și-ragul lor de probleme, de la cea a forței de muncă la cea a consumului de energie electrică, două extreme care închid în ele alte nenumărate preocupări. Edilii, și nu numai ei, simt abia acum că Alexandria e un oraș și nu o localitate de o importanță oarecare. Una dintre aspirațiile lor, de altfel justificată, este trecerea în categoria municipiilor, dar dacă azi dezideratul e barat de numărul de locuitori, mîine, în ritmul în care se dezvoltă, dorința le va fi împlinită. Oricum, grijile primarului Ion Rîbu sînt ca pentru un

municipiu.

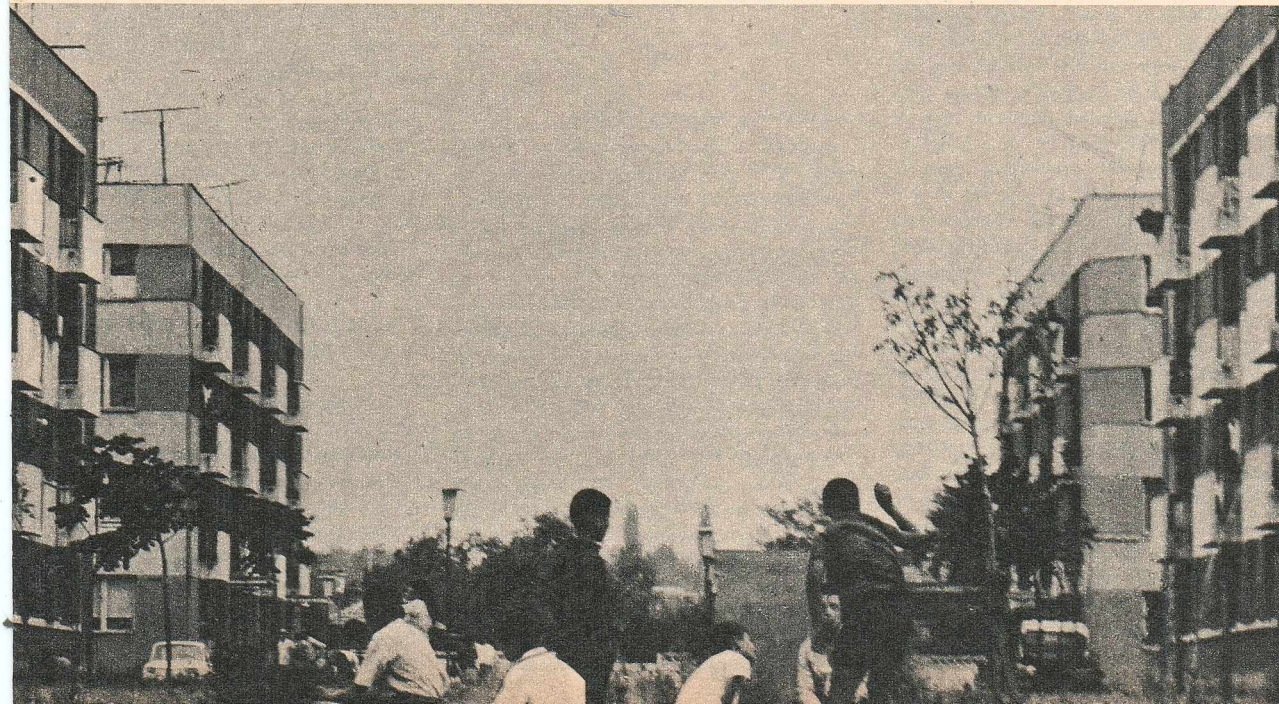
Sînt cîteva direcții care polarizează preocupările conducătorilor orașului și ale cetățenilor săi. Printre acestea aspectul urbanistic. Alexandria e un oraș tînăr (a fost înființat în 1834!), și primul ei arhitect, un inginer austriac adus de notabilitățile de la București, i-a dat de la început o rigoare geometrică. El s-a dezvoltat pe o tramă majoră de circulație formată din ochiuri rectangulare de-a lungul rîului Vedea. Cu alte cuvinte, și nu în limbajul afectat al specialiștilor: străzi perfect drepte, care se întretaie ca firele unei rețele. Domnul Otto, cum a intrat austriacul în istoria orașului (toți autorii de monografii îi igno-

RUIESTE VIITORUL...

La I.A.I.C.A. numeroși tineri învață o nouă meserie.

Case noi, prieteni noi...

OPINII

decalaje orare...

Dezvoltarea industrială a unui oraș ridică o seamă de probleme noi nu numai urbanistilor, ci aproape fiecărui om. Vechi obiceiuri se schimbă, pulsul vieții cunoaște alt ritm, preocupări profesionale sînt reprofileate adeseori în concordanță cu transformările economice ale orașului. E cazul locuitorilor Alexandriei care în ultimii ani trăiesc un ritm al industrializării nemaicunoscut pînă acum. Oricine lucrează în noile întreprinderi care au intrat de acum în funcțiune sau sînt în plină construcție poate observa marea atracție pe care o exercită orașul nostru asupra zonei rurale din jur. Astăzi, numeroși oameni din împrejurimi, de la zece, douăzeci, treizeci de kilometri, și uneori chiar mai mult, se îndreaptă, la diversele ore ale schimburilor, spre Alexandria. Din cei peste 70 de muncitori din atelierul de debitare pe care îl conduc, de la întreprinderea I.A.I.C.A., circa treizeci fac această navetă zilnic, venind de la Tîgănești, Brînceni, Smîrdioasa, Ștorobăneasa etc. În aceeași situație se află și alți muncitori de la alte secții. Dacă orarul mijloacelor de transport nu pune probleme deosebite pentru schimburile de zi, nu același lucru l-aș putea afirma cînd e vorba de sosirea și plecarea oamenilor noștri care lucrează în schimbul de noapte. Între cursele I.R.T.A. și orele acestui schimb există un decalaj prea mare. Seara, mașinile sosesc cu două sau chiar trei ore înainte de începerea schimbului, iar dimineața situația plecărilor e asemănătoare. Personal, am lucrat ani de zile noaptea, în perioada cînd urmam cursurile liceului seral. Știu din proprie experiență grija cu care îmi organizez timpul pentru ca să fiu cît mai odihnit. Un decalaj de două-trei ore între sosirea în oraș și începerea lucrului mi se pare o risipă importantă de timp și o cheltuielă de forțe de care, după opinia mea, ar trebui să ținem seama. Am observat că un muncitor care face o navetă cu decalaje orare mari, după 2-3 zile de muncă în schimbul de noapte are rezultate care se înscriu pe o curbă descendentă. Calitatea produselor oscilează. Piese au erori de precizie și chiar de aspect. După părerea mea, totuși se poate rezolva pîntr-o minimă organizare: mai buna coordonare a curselor I.R.T.A. pe unele itinerare, în așa fel ca sosirile și plecările curselor să fie cît mai aproape de orele schimburilor. Mi s-ar putea spune că numărul celor afectați de acest decalaj e mic în raport cu marea majoritate. Poate. Dar e un fenomen care, pe măsura intrării în funcțiune a altor întreprinderi, a creșterii numărului de muncitori industriali care vin la Alexandria, ar putea să devină la un moment dat o problemă acută.

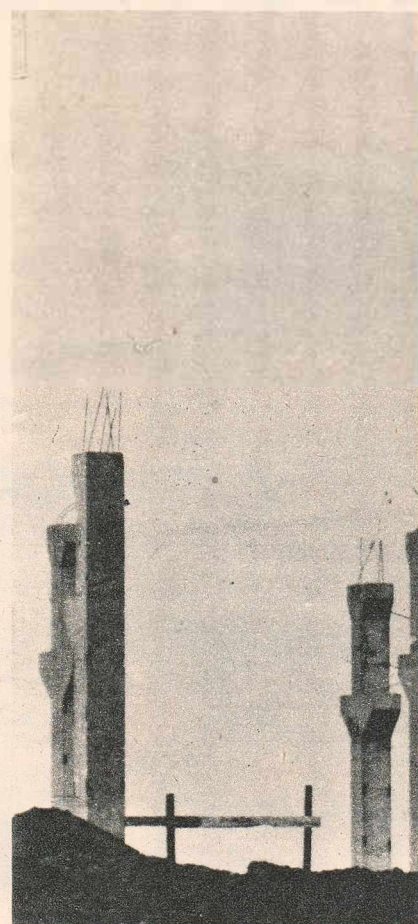
Marin CIOC — maistru

UN ORAȘ ÎȘI CONSTRUIEȘTE VIITORUL

minat alocarea unor fonduri centrale în actualul plan cincinal în valoare de circa 10 milioane lei. Dar cum expansiunea industrială presează, încă din acest an se execută lucrări de 8 milioane lei pentru dublarea debitului de apă. E un simptom al dezvoltării pe care am ținut să nu-l trecem cu vederea. Pentru că grijile edililor nu se opresc aici, și toată lumea știe că noile capacități industriale care se vor instala în cincinal sînt mari consumatoare de apă. Problema alimentării cu apă rămîne deschisă. Încrezători, ediliile au pregătit documentația pentru dezvoltarea sursei, aducțiunii și rețelei ca să se poată realiza un debit triplu spre finele anului 1973.

În fond, scopul tuturor acestor cifre și date pe care le evocăm are menirea să demonstreze cum va deveni Alexandria un puternic centru industrial. Am putea invoca și alți indicatori, dar după apă cel mai elocvent este consumul de energie. Să apelăm încă o dată la memorialiști... În 1934, cu ocazia centenarului, autorul unei monografii scria: uzina electrică... «mai de mult era adăpostită într-o casă particulară. În prezent are local propriu...». Și adăuga, nu fără o oarecare mindrie: motorul are 220 cai putere!!...

rează celălalt nume!!), l-a croit fermecător de simplu și minunat de practic. De altfel intențiile vechilor părinți ai urbei erau ca omul cînd se află la capătul unei străzi să vadă cîmpul din cealaltă margine a orașului. Și-l vede și azi de pe unele străzi! Pe cele 570 de hectare inițiale, riguros sistematizate, erau construite după un secol 3 564 de clădiri, dintre care 60 la sută din pămînt bătut între scînduri sau paiantă. Clădirile cele mai proeminente nu aveau decît un singur etaj și printre ele se numărau școlile. Ultimul recensămînt al caselor (1966) ne arată că fondul de locuințe era de 5 638 case cu 12 209 încăperi. (În 30 de ani s-au construit doar 2 074 case!!) Am evocat din nou aceste date statistice pentru ca să ne dăm seama ce bază de pornire au noile planuri de reconstruire și modernizare care își propun să transforme aspectul rural al orașului și să-i impună o înfățișare pe măsura funcției de centru politico-administrativ al unui județ. Premisa viitorului profil (ale cărui baze vor fi puse pînă în 1975) își are fundamentarea în cîteva previziuni de ordin economic: înființarea în perimetrul urban a noi obiective industriale (o filatură, un

abator, o fabrică de biscuiți și paste făinoase etc.), extinderea unora dintre actualele întreprinderi, dezvoltarea serviciilor. Estimîndu-se că între anii 1971 și 1975 numărul populației active de bază va crește cu circa 17 070 salariați, ridicînd numărul total al acestora la 28 967, ceea ce va reprezenta circa 51,2 la sută din totalul populației, se scontează că Alexandria va avea în 1975 o populație de 45 000 locuitori. Sporul acesta substanțial nu pune totuși probleme neliniștitoare. Dimpotrivă: spații de construcție există, posibilități de finanțare, de asemenea. Dacă între 1967 și 1970 pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit s-au construit 1 808 apartamente din fondurile statului, în actualul cincinal numărul lor se va ridica la circa 5 000. Vorbeam însă de străduința de a estompa acel aer provincial, acea patină a trecutului. În afara unor construcții noi, care introduc un spirit modern în atmosfera arhitecturală a orașului (Palatul administrativ, casa de cultură, noul spital etc.), arhitecții intenționează să orienteze structurile pe verticală. Un front de blocuri de cîte zece etaje, pe cea mai aglomerată și mai importantă arteră, va ridica orașul spre înălțimi.

Se lucrează intens la noile locuințe.

salvîndu-l de apăsarea cîmpiei.

Evident, o așezare urbană nu trăiește numai prin clădirile sale, ci și prin infrastructura cu care este dotată. Cîteodată un oraș stagnează din pricina lipsei de apă, și dacă privim din nou spre trecut (și nu spre cel mai îndepărtat) constatăm că apa era una dintre problemele cele mai acute aici. Iată ce scrie cunoscutul geolog și paleontolog I. Simionescu în ziarul «Universul» din 3 aprilie 1933: «Orașul are electricitate; apa în schimb se aduce cu sacaia din izvoarele de sub dealul pe care se află cîmîtirul. De canalizare nici vorbă, dar nici de prea multe străzi pavate...» Vor trece mulți ani și abia în 1949 va începe alimentarea cu apă, prin instalație centrală, cheltuiindu-se pînă în 1971 peste 13 milioane lei. Față de cerințele crescînde ale industriei care s-a amplasat și dezvoltat în Alexandria, debitul de apă captat în prezent este insuficient, situație care a deter-

Stilpi de beton se înalță pe un cîmp la marginea orașului, ca niște coloane impozante... A început construcția fabricii de rulmenți.

Foarte duios... Noi vom reține cîteva date privind consumul industrial în ultimii zece ani (în care au fost incluși numai marii consumatori): în 1961/62: 1 250 000 kW; 1965/66: 2 130 122 kW; 1970/71: 3 934 443 kW. Cître cît se poate de concludente pentru potențialul economic actual.

ALEXANDRIA — UN NOU CENTRU DE ATRACȚIE

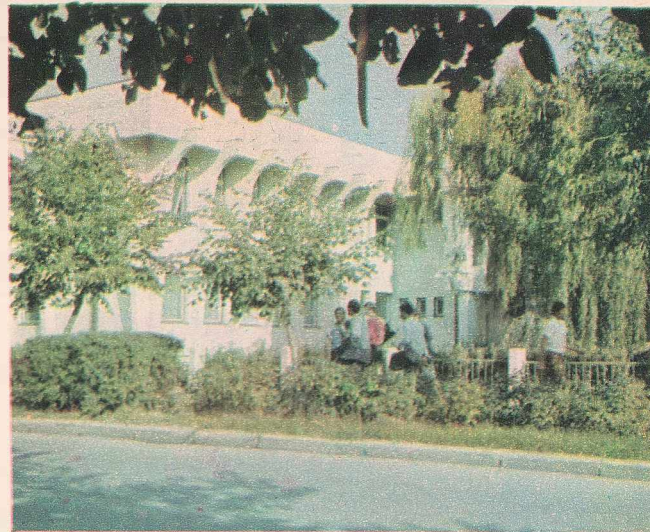
Știți cîți ingineri erau în 1968 în oraș, anul cînd Alexandria devine reședința județului Teleorman? Patru! Un inginer silvic, unul la fabrica «Islaz», unul la C.F.R. și unul la panificație... Cei care îmi comunică cifrele acestea sînt ei înșiși ingineri, localnici care s-au reîntors în urbea natală sau în județul lor de baștină în ultimii 3—4 ani. În sfîrșit poate acest număr să nu fie riguros exact dar un plus de unul sau doi, sau un minus nu contează. Oricum, situația e edificatoare

reversul ei: numai la Fabrica de panouri și tablouri electrice funcționează acum 25 de ingineri. Pretutindeni în lume numărul de adre specializate e unul dintre indicatorii de bază ai potențialului economic, și o statistică mai amplă ne-ar demonstra că la Alexandria, în acest domeniu, s-a schimbat ceva... Oricum, orașul nu e ferit de «foamea de cadre», ca de altfel oricare localitate care a intrat în ultimii ani pe orbita industrializării intensive. Două forțe acționează cu intensități variabile pentru formarea unor nuclee de specialiști: una, și poate cea mai importantă, este atracția pe care o prezintă prin înalta lor tehnicitate și marea perspectivă de dezvoltare, unele dintre întreprinderile care se construiesc (fabrica de rulmenți de exemplu); a doua, dragostea de locurile natale. Cei din Teleorman își iubesc județul, și asta nu e o vorbă goală. De oriunde s-ar afla, ei urmăresc cu atenție, delicate și o nedisimulată mândrie tot ce se petrece în județ, tot ce se construiește, schimbările structurale ale economiei. Odiioară teleormănenii migrau spre zone dezvoltate. Acum fenomenul e invers, ei se întorc când e posibil și o dată ajunși acasă fac o pasionantă campanie de reîntoarcere

concețenilor lor. Mi s-a părut oarecum surprinzătoare afirmația directorului de la Fabrica de panouri și tablouri electrice, inginerul Victor Ghițulescu, care îmi spunea că are evidența inginerilor din țară care sînt din Teleorman. «La ce vă folosește?» — îl întreb. «Să știu pe unde sînt, să-i caut și să le propun să se reîntoarcă. Cîteodată, în concedii mai ales, vin singuri, se informează și optează pentru vreo întreprindere de-a noastră»... Deci fiii Teleormanului se întorc. Am citit de asemenea nenumărate scrisori ale unor muncitori din diverse colțuri de țară care își exprimă dorința să lucreze la Alexandria. Unii dintre ei solicită, e drept, locuințe, ca o condiție a strămutării lor, dar esențial e acest fenomen de atracție pe care-l exercită astăzi Alexandria pe calea de a deveni industrială.

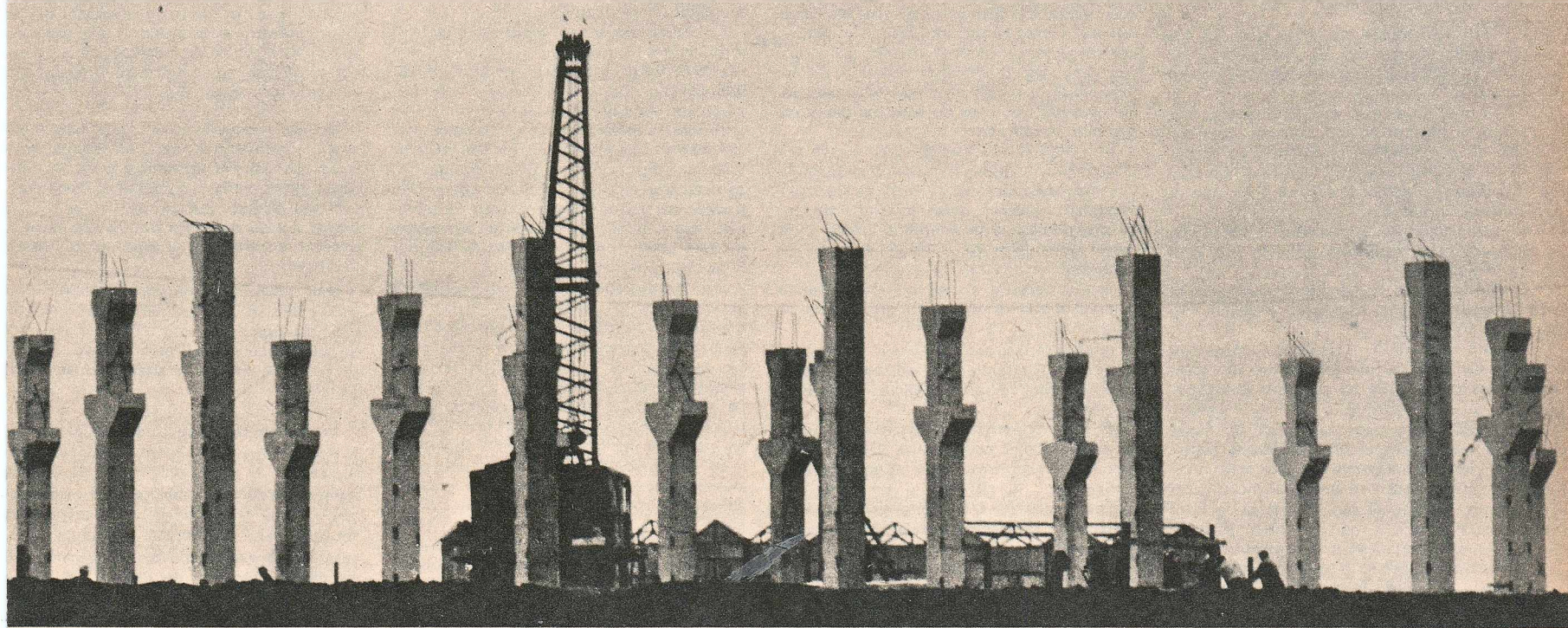
Dacă orașul mai suferă de lipsa de specialiști și cadre calificate, fapt explicabil prin ritmul înalt de industrializare, nici prezentul și nici viitorul nu pun probleme în privința rezervelor de forță de muncă. Azi orașul absoarbe circa 40—45 la sută din populația activă a comunelor din jur. Gradul de migrare a forței de muncă din zona preorășenească ori din alte localități din județ către

În oraș își face apariția arhitectura secolului XX...

reședință e urmarea intensificării mecanizării agriculturii și a sporirii potențialului economic al orașului. Studiindu-se o zonă cuprinsă pe o rază de 20 km (care ar permite o navetăre de 30—40 minute), în care sînt cuprinse 20 de comune cu circa 46

de localități, s-a ajuns la concluzia că în 1975 această zonă va putea furniza orașului circa 27 000 de noi muncitori. La ora actuală se îndreaptă din zonele limitrofe spre întreprinderile Alexandriei circa 3 800 de navetiști. Numărul lor va crește

după toate probabilitățile în anii următori, atingînd cifra de circa 7 000 (1975), iar în 1985 se vor cifra la 8 200—8 500, constatîndu-se o relativă stabilizare. Fenomenul atrage atenția cu deosebire, demonstrînd în același timp numărul mare de locuri de muncă care se vor crea în cincinal. De obicei un ritm accelerat de industrializare pune edililor probleme insurmontabile de cazare. La Alexandria existența unor mari spații virane în incinta orașului asigură premisele unui ritm accelerat și în construcția de locuințe, situație obiectivă la care trebuie corelată necesitatea imperioasă a creșterii populației, Alexandria fiind o localitate mult prea mică din acest punct de vedere în comparație cu importanța ei.

Alexandria prezentului cunoaște deci efervescența marilor mutații ale timpului nostru. Am putea spune fără să greșim că este un oraș fericit, descoperindu-și o nouă vocație.

Pe marginea riului Vedea, noi locuri de agrement...

«Ar trebui să ne dăm oste-neala să cumpănim dacă aceeași minte care ne ajută să obținem progrese atât de mari în știință, care ne ajută să gândim, să judecăm, să vorbim și să scriem bine, ne-ar putea ajuta să fim și politicioși».

LA BRUYÈRE

ACUZA VICTIMEI:

UN VEȘNIC NEPOFTIT

Cînd mi-e lumea mai dragă și-o văd mai în roz, îmi apare-n cale, dă buzna peste mine și-mi strică tot cheful, Impolitus, necioplitul lumii.

Firește, caut să-l evit, s-o șterg, dar degeaba! Pentru că Impolitus e un agresiv. Așa se și explică de ce poporul l-a încondeiat cu năduf: «se viră în sufletul omului, dă năvală ca porcul și se ține după tine ca mînzul după iapă».

Întîlnirile mele cu Impolitus au un anume mecanism, se desfășoară potrivit unei proceduri precise.

Mai întîi, face sau spune el ceva care mă jignește. Ori mă jignește nefăcînd sau nespunînd ceva.

Cum își arată el — concret — disprețul față de mine e mai complicat de spus, pentru că gesturile lui, acțiunile și inacțiunile lui impertinente sînt de o varietate cumplită. Cert este că Impolitus habar n-are ce-s-alea respectul, amabilitatea, tactul, delicatetea, bunăvoința. Și nici chiar dacă i se spune, dacă i se dezvăluie necesitatea acestor noțiuni, el nu-i dispus să le ia în seamă. Pentru că e mulțumit de el, îngîmfat și plin de sine; pentru că e preocupat de persoana lui, egoist la culme; pentru că e măcinat continuu de ranchiună; pentru că împarte cele trei miliarde jumătate de oameni ai globului în două părți: «Eu (Impolitus) și restul lumii»; pentru că e prost crescut, superficial și fără rușine.

Impolitus nu-mi respectă opiniile și de altfel nici nu mă prea lasă să vorbesc. El e cel mai — cum spun bucureștenii — «dăștept». Impolitus atacă mereu, lovește mereu, desființează mereu.

Cum desigur bănuieți, partea a doua a mai sus-pomenitului mecanism al întîlnirilor mele cu Impolitus ar trebui să fie constituită de reacția mea la drăgălășeniile cu care m-a fericit «amicul» ăsta al meu.

Să ne înțelegem: nu fac parte dintre cei care se perpelesc prea mult din pricina unei grosolanii, a unei observații pe cît de răutăcioase pe atît de invidioase. Sînt un om cu o sensibilitate, ca să zic așa, medie. Dar asta nu înseamnă că impolitețea nu mă revoltă. O revoltă însă care, pînă la urmă, se dovedeste a fi un chin tot pentru mine.

Pentru că nu-s în stare — dintr-o blestemată de bună-creștere și delicatete, dintr-un blestemat de respect exagerat, dintr-un soi de grijă caraghioasă pentru semenul meu — să-i spun lui Impolitus, în față, adevărul. Să-i fac măcar o bucăciță din portretul lui; așa cum este, nu cum și-l închipuie el.

Și deodată mă trezesc umilit și de el, și de mine însumi. Pentru că nu i-am răspuns, pentru că nu l-am trezit la realitate cu duritate. Cu o duritate pe care grosolanția lui o merită și o răsmerită.

Mă sfiesc să-mi folosesc spiritul de observație, cultura și inteligența ca pe niște măciuci, ca pe niște pari, cu care aș putea să-l lovesc, să-l desființez. Iar cînd mă decid s-o fac, e prea tîrziu: Impolitus a și plecat. Va reapărea altă dată și tot așa, prin surprindere, mă va maltrata moral și mă va lăsa năucit și umilit în pragul unei hotărîri de represalii pe care nu izbutesc niciodată s-o pun în aplicare.

Recunosc că am luat de vreo cîteva ori decizia să mă schimb, să adopt și eu formula lui Impolitus. Cu alte cuvinte, să fiu și eu îngîmfat, arogant, obraznic, impertinent; să disprețuiesc și eu munca celorlalți și să mi-o autoologiez pe a mea; să fiu și eu neobrăzat și bătăran.

Am luat decizia, dar nu mi-a mers. Pentru simplul motiv că nici n-am fost în stare să încep.

În schimb, am ajuns — era și timpul! — la adevăr. Și anume că nu eu, nu noi cei cu bună-cuviință, ci el, Impolitus, trebuie să se schimbe.

Ei, sigur că pentru noi viața e mai dificilă; pentru că nouă, celor mulți, celor cu respect și binevoitori, ne-a revenit sarcina să păstrăm, să șlefuiim, să trimitem mai departe ceea ce e mai bun, mai generos în oameni; ceea ce s-a cîștigat de la început pînă acum.

E cauza mare, de aia trăim — noi, cei cu bun-simț, cu sensibilitate — pentru ea; cu durere pentru ea.

E cauza mare, de aceea trebuie făcut ceva mai mult pentru ea. De pildă, un proces; un act de acuzare.

Un act de acuzare la care aș pune drept moto două rînduri din Boileau:

«Luați bunul-simț drept lege, deși pînă la el Alunecos e drumul și-i greu de mers spre țel».

La Bruyère ne atrage atenția că «la unii aroganța ține loc de măreție, neomenia de fermitate și viclenia de spirit». Carlyle — care, probabil ca și mine, a avut de suferit din pricina lui Impolitus — spune cam același lucru, dar inversînd punctul de plecare: «Un om mare își arată măreția în felul cum tratează pe oamenii mici».

Și, într-adevăr, dintre multele chipuri posibile ale sale, Impolitus se dovedește cel mai pernicios atunci cînd se deghizează în «om cu maniere», special pentru a-și ușura parvenirea; special pentru a reuși, cît mai rapid, să se «aranjeze». De aceea am să și atac în chip special varianta asta a existenței lui.

La început, cînd a venit la noi, părea «băiat bun»: drăguț, săritor, atent, vorba dulce... Îl socoteam chiar «subțire». Mă rog, a făcut o impresie foarte bună. Apoi, a fost avansat. Și o dată cu șefia Impolitus si-a dat arama pe față.

Îipă, insuța, jignește, face șmotru și «dă lecții» de la 7,30 la 15,30. E maniera lui de a-și pune în valoare personalitatea; e... stilul lui de muncă.

Un stil stupid, un stil prostesc. Impolitus nu-și dă seama că un șef nu poate obține rezultate decît cu ajutorul lucrătorilor săi. Impolitus nu știe cum se stabilesc și cum se păstrează relațiile bune de muncă. El nu realizează că politețea este o formă a științei conducerii. Nu pricepe că fiecare lucrător trebuie tratat ca om. Și nu pricepe că oamenii pot face minuni dacă-i cîștigi. Nu pricepe că politețea poate avea o rentabilitate strict materială. Impolitus săvîrșește eroarea crasă de a crede că poate fi fericit fiind iubit doar de... el însuși.

Dar am mai spus-o și-o repet, pentru că am mai avut și în alte rînduri «colegi» din ăștia: Impolitus își taie singur picioarele de la scaun. Dar știți cum? Chiar de la arcuri! De la zegas! O să-i rămînă sub el doar plușul. În semn de amintire a vremurilor de glorie. Na, că m-am înfierbîntat! Iertați-mă și dumneavoastră, dar n-aveți idee cît sînge rău ne face și îmi face individul!

Eu am o vorbă: omul de calitate, cînd ajunge șef se cunoaște. Nu vă cunosc, nu mă cunoașteți: spuneți-mi, am dreptate sau nu?

Un lucru mă nedumerește la Impolitus. Cum de nu-și dă seama că gu numai noi, ci și el este o victimă a comportamentului său evident sălbatic, evident străin de civilitate.

Logica e următoarea: nepolitețea îți face în chip sistematic dușmani; cu alte cuvinte e o purtare smintită.

Politetea în schimb «este cheia de aur care deschide toate porțile».

«Un caracter prietenos și politicos, oriunde l-am întîlni nu poate decît să placă» (J. Locke).

«În politețe există farmec și folos» (Euripide).

«Florii i se cere parfum și omului politețe» (proverb indian).

Am socotit ca e dreptul meu să-mi întăresc petitia de chemare în judecată a lui Impolitus, cu părieri ale unor minți mai presus celeia a mele și celeia a lui. Cu toate că, la fel de bine, puteam să-l iau pe el de guler, să-l zgîlții puțin — așa, spre trezire la realitate — și să-l întreb simplu, pe românește: — De ce faci, mă, altora ceea ce ție nu-ți place?

CUVÎNTUL APĂRĂRII:

BLÎNDELE IZVOARE ALE AGRESIVITĂȚII

Dacă am înțeles eu bine, dumneata «âl cu șapte ani de-acasă» te cam iei de viața mea! Foarte bine, ridic mînușa.

Ce ușor e să faci morală! Ce ușor e să întinzi un deget și să spui: «E ticălos!» Dar te întreb: înainte de a începe tărăboiul, înainte de a mă chema în judecată, ai stat să te gîndești, — admițînd că sînt așa cum spui, adică obraznic, prost-crescut, răuvoitor, agresiv — ai stat să te gîndești, zic, cum s-a făcut de am ajuns aici?

Ei bine, n-o să-ți vină să crezi, dar m-au făcut nepoliticos tocmai unii dintre politicioșii tăi! Pentru că am fost și eu, în tine-rețile mele, modest, respectuos, cuviincios.

M-am întîlnit însă cu ei. Cu politicioșii ifosoși. Cu cei care nu-și însoțeau manierele, e drept, politicoase, cu fapte la fel. Niște impostori!

Unii preferă un diavol politic, unui sfînt grosolan. Ei bine, eu prefer omul de calitate, omul care-mi trîntește adevărul în față, chiar dacă-i încomod de dur, îi prefer unui lingușitor veșnic cu zîmbetul pe buze.

Îmi reproșezi că de cînd sînt șef nu mă știu ce-i vorba bună. Poate ai dreptate. Dar nu conduc o echipă de ingeri. Ci una de oameni teribili de amestecați. Pe orice șantier al unei noi construcții, în orice nouă întreprindere industrială, se adună zeci sute, mii de oameni din toate colțurile țării de diferite meserii, de diferite vârste, cu fel de fel de caractere. Unii, cei mai mulți te înțeleg și își fac treaba fără să le spui o vorbă; alții, dacă nu ți pi, și se urcă în cap. Știu, ar trebui un echilibru, o politică anume pentru fiecare om în parte. Dar cînd s-c mai fi făcut și pe asta? Graba mare a fost să ne calificăm profesional. De pedagogie ne-a ars mai puțin.

Vreau să fiu bine înțeles: impolitețea are numeroase ipostaze, izvorite din numeroase cauze. Nu iau apărarea tuturor nepoliticosoșilor lumii, și aceasta nu numai pentru că nu am argumente, dar pentru că de unii mă și desolidarizez. Despre alții însă am niște păreri speciale.

Ca să fiu sigur că mă înțelegi, te invit — de pildă — să încerci să te pui în pielea unui băiețandru care — ai observat tu «cu indignare» — că se poartă nepoliticos. Hai să-i vedem istoria lui!

De fapt ea face parte din marele și rapidu proces social al urbanizării. Proces care știi mai bine decît mine, implică mutații de statusuri, de roluri, de ierarhii sociale.

A plecat tînr din sat, totuși format. În cadrul statusului rural local apucase să aibă un rol social. Și deodată, ia totul de la început! Este obligat să se integreze statusului orășenesc, necunoscut lui; să-și găsească un nou rol acolo, cu alte cuvinte să și-l aleagă dintr-o sumedenie de roluri sociale despre care nu știe mai nimic. Firește, este o răscruce

ASCENSIUNI

Dezbateri imaginată și scrisă de
Nelu IONESCU

tegorică care nu rareori duce la eșecuri
olente.

Băiețandrul este dezorientat; băiețandrul
nte nevoia unui «model» social, bine-
țeles citadin, după care să se ia; băie-
ndrul trăiește o stare de incertitudine
alertă.

Se face foarte mult pentru îndrumarea
ofesională a băiețandrului, dar încă prea
știn, pentru încadrarea lui socială, pentru
ordarea personalității lui la pretențiile
ului mediu. Organismele sociale care ar
ebui să-l ajute să facă pasul de la personajul
ral la cel urban, încă nu-s destul de ac-
ve.

Băiețandrul riscă să se întilnească cu un
model» nu tocmai bun de urmat. Dar
dependent de asta, trăiește o lungă pe-
oadă de tatonare, o lungă perioadă de
ăptare.

O lungă perioadă în care e agresiv ca să
apere, o lungă perioadă în care nu știe
gulile politeții urbane și nici nu-i prea
să de așa ceva. Are probleme mai fier-
nti. E vorba doar de viitorul lui.

Trebuie să-l înțelegem, trebuie să-i în-
țelegem mutația pe care o trăiește. E ade-
irat, bravează, sfidează, e lipsit de respect,
ar astea — o mai spun o dată — nu-s decit
reații de apărare ale unui om desprins de
univers bine constituit și încă neintegrat
tr-un nou univers, spre care tinde, dar
e care, necunosându-l, se și teme. Este
teasta un fel de frică creatoare, pentru că
ăiețandrul nostru se teme să nu fie mai
rejos decit cei care au avantajul de a cu-
paște înaintea lui «regulile jocului». Poate
u te așteptai, dar e o reacție și a demnității
dividului, nu numai a ambiției lui.

Altfel ar fi lucrurile dacă am sări imediat
ajutorul său. Să-i creăm băiețandrului
epoliticos — și în noul său mediu, în mediul
rban — o poziție favorabilă; vreau să spun,
ondiții care să-l facă să se simtă, emoțional,
ine: ca acasă, ca în mediul în care se simțea
îndemină, în care se simțea ocrotit! Și
să vezi că nu va mai fi agresiv, ci va re-
eveni sociabil, prietenos, amabil, politicos,
tr-un cuvânt, va avea grijă și de semenii
ii, nu numai de soarta lui.

Băiețandrul acesta uneori nepoliticos nu
trebuie lăsat să se descurce singur, nu tre-
uie doar blamat și atît. Pentru că impoli-
tețea lui e o minoră consecință negativă a
nui major proces social pozitiv implicat
e industrializare. E o parte rea, nedorită,
unei mari mutații bune, necesare, dorite.
npolitețea e sîciitoare dar — de data asta
— aparține de formă. Miezul lucrurilor e
ltul.

De aceea trebuie să-i întindem o mină
e tovarăș băiețandrului. Să-l ajutăm să-și
epășească impasul, să-l ajutăm să se inte-
reze cit mai grabnic în noul său univers.
sta înseamnă să-l ajutăm să se corecteze,
să-l ajutăm să afle normele noii sale ambianțe
ociale, să-l familiarizăm cu respectul față
e muncă, cu respectul față de cei ce mun-

cesc, față de disciplina muncii, dar mai
presus de toate să-l facem să simtă, să în-
țeleagă, importanța apartenenței sale la
clasa cea mai înaintată a societății, să-l
ajutăm să dobîndească conștiința de clasă,
conștiința muncitorească. După aceea lu-
crurile se vor schimba de la sine. Băiețan-
dru, te asigur, se va reconstrui pe sine,
admirabil.

Dar pînă atunci să medităm asupra sar-
cinii care ne revine nouă: educarea con-
științei lui.

În sfîrșit, să știi că de multe ori par ne-
politicos cu toate că nu sînt. Să-ți dau un
exemplu:

Mă întorceam acasă după vreo douăzeci
de ore de muncă neîntreruptă. La uzină se
blocase un întreg agregat complex și făcusem
parte din brigada specială de intervenție.
Eram frînt de oboseală. În autobuz am găsit
un scaun liber și m-am trîntit pe el. Eram
cam amețit de oboseală. Deodată mi-am
dat seama că-s privit critic, cu reproș, de
unii din mașină. Pricina era lesne de înțeles:
eu, tînăr, stăteam jos; iar alături, o cucoană
în vîrstă stătea în picioare. De altfel, privi-
rile cele mai aspre erau chiar ale ei.

Am vrut să mă ridic să-i dau locul; dar
i-am văzut părul boit roșcat-cochet, mani-
chiura stridentă, tocurile înalte, mi-am a-
mintit deodată de mîinile muncite ale mamei
mele și m-am revoltat. Nu vedeam de ce
să am, nu puteam să am înțelegere pur și
simplu pentru o cucoană care se vedea că
nu prea are și nici nu avusese de-a face
nici cu munca, nici cu oboseala.

Altă dată, tot așa, sub privirea dezapro-
batoare a unei mașini întregi n-am cedat
locul unui copil.

Un copilaș! Ce duios, ce gingaș! Dar și ce
prost-crescut! A venit pur și simplu, m-a
apucat de minecă și mi-a spus că el vrea să
ștea acolo. Părinții, alături, tăceau dar era
limpede că-l aprobau. Îi băgaseră în cap că
are dreptul la orice; că lui i se cuvine totul.
L-am repezit. Uite așa-s eu, nu mă induioșez
în fața unui animăluț tînăr care e în stare să
alerge o zi întreagă, să bată mingea o zi
întreagă, dar care într-o mașină are pre-
tenții la un regim de om obosit.

De altfel, genul ăsta de viitori mari
nepoliticoși — la propriu și la figurat — ai
orașului sînt dintre cei de neiertat. Dintre
cei care, între noi fie vorba, îmi sînt și
mie antipatici. Ba chiar îi detest. Țștia ajung
nepoliticoși pentru că au de toate, pentru că
li s-au dat întotdeauna de toate, pentru că
li s-a căutat în coarne, pentru ca-s copleșiți
și conduși de egoism.

Și iată că iar am ajuns la marea problemă
a educației. A constata existența unor in-
divizi care ne poluează moral viața socială,
a-i detesta și a fi indignați, nu-i destul.
Trebuie făcut pasul următor, pasul esențial:
reeducarea lor. Înainte de toate, punîndu-i
să muncească, punîndu-i să-și cîștige pîinea.
Dar reeducarea lor și prin ofensiva salutară

a familiei, a celor care muncesc în același
colectiv cu dîșii, a școlii, a acelor organi-
zații care au menirea să modeleze conștiin-
țele omenești, a noastră, a tuturor, consti-
tuită într-o opinie publică activă.

Desigur, aș mai avea multe de spus în
replică; desigur, cele de mai sus nu-s decit
cîteva aspecte. Însă altceva vreau să aflu
de la tine personal, acum:

Ai susținut că eu îs nepoliticos. Și soco-
tești că politețea înseamnă — în esența ei
superioară — solitudine, bunăvoință per-
manentă, atență și nuanțată față de ceilalți.
Foarte bine!

Dar atunci, te întreb: dacă m-ai acuzat
înainte de a-mi cerceta cu bunăvoință viața:
dacă mă disprețuiești fătîș; dacă mă ironi-
zezi public; și, mai ales, dacă nu încerci,
cu sinceritate, să vezi lucrurile și din punctul
meu de vedere și să-mi dai o mîină de ajutor,
oare nu ești și tu, asemeni mie, un... Im-
politus?

ÎNCHEIERE

Pentru a-i pune în cunoștință de cauză pe
cei care n-au citit primele noastre dosare,
reproducem în întregime — încă o dată —
conținutul «încheierilor» date atunci.

Deci, tot în aceste pagini ale revistei veți
găsi, o dată la cîteva săptămîni, un astfel de.
să-i spunem așa, proces public la care dumnea-
voastră, cei peste jumătate de milion de citi-
tori ai «Flacării», sînteți invitați să aveți rolul
de judecători.

Cele mai interesante dintre opiniile dv. —
inedite și obiective — vor fi reproduse, de
asemeni, în aceste pagini, urmînd să tînă loc
de sentință, de hotărîre judecătorească a
celui mai puternic juriu din țară: opinia
publică.

Cu alte cuvinte, ne declarăm intenția de a
stîrni dezbateri publice, în sensul cel mai larg,
și, firește, pe marginea celor mai acute pro-
bleme ale vieții noastre cotidiene contem-
porane.

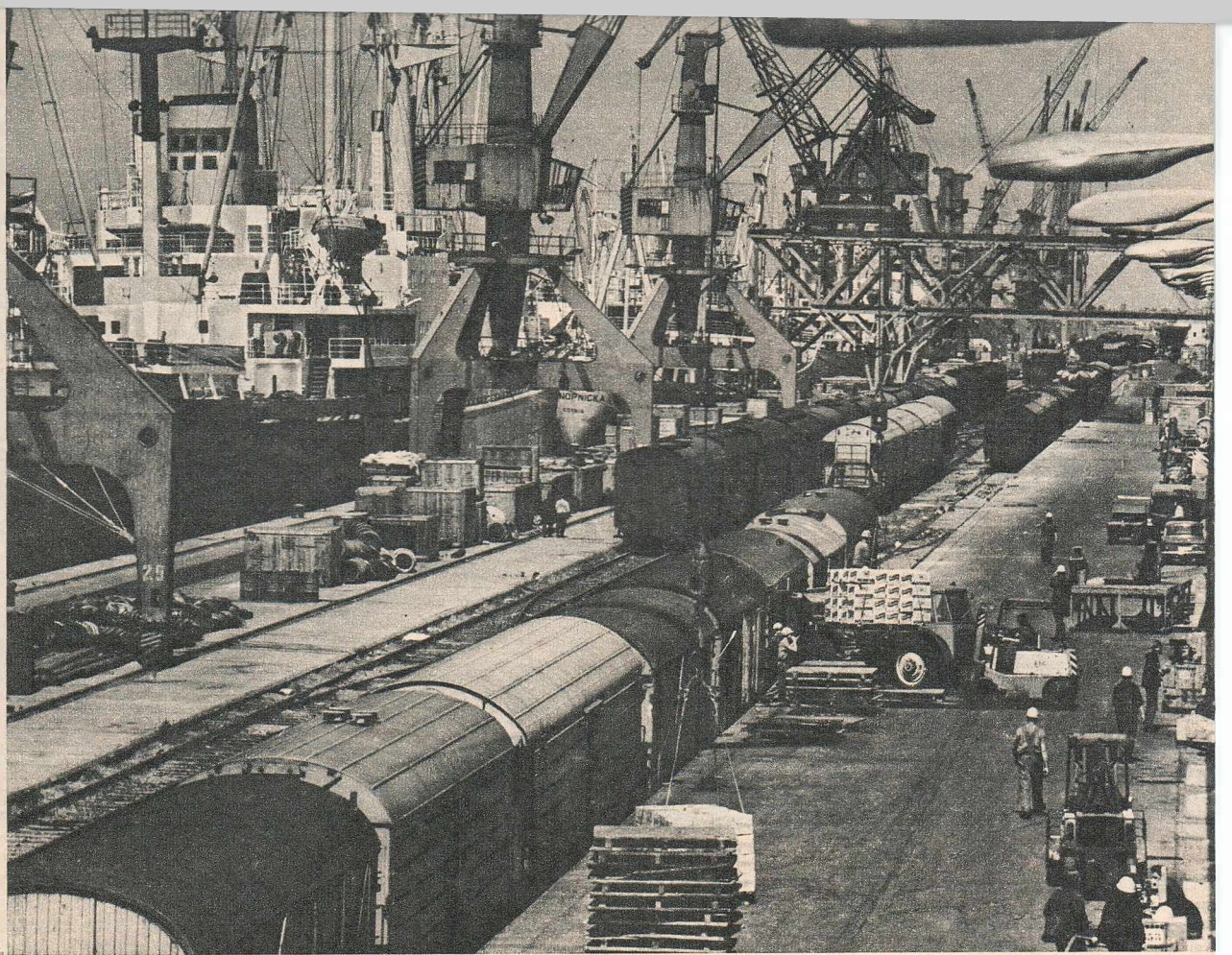
Tragem nădejde ca pseudoprocesele noastre
să-și dobîndească curînd-curînd rostul pe care
li-l dorim: să îndrepte lucrurile acolo unde nu
merg ca lumea și să prevină alte eventuale
fapte dăunătoare.

Iar pentru ca cercul să fie fericit închis,
așteptăm de la dumnea voastră nu numai
sentințe, ci și idei arzătoare la ordinea zilei,
care să facă obiectul unor viitoare dosare,
unor viitoare «Procese-Flacăra».

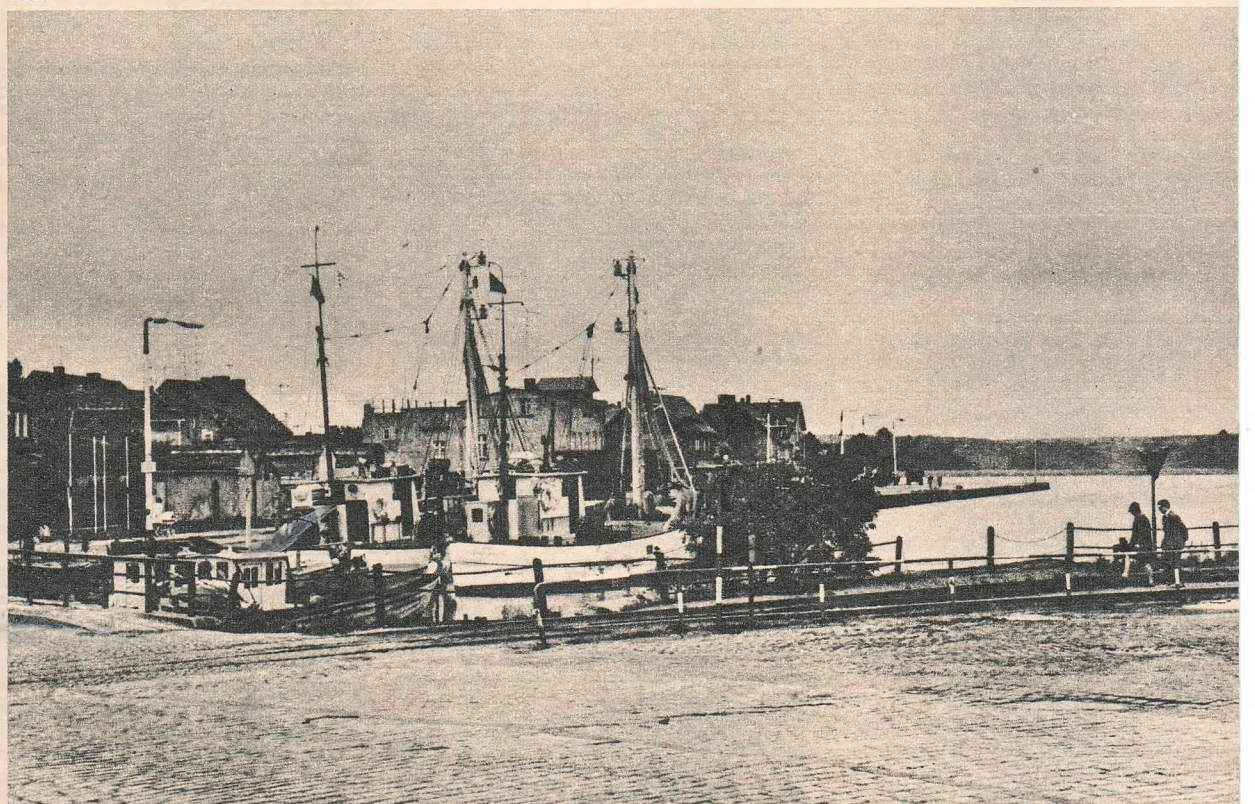
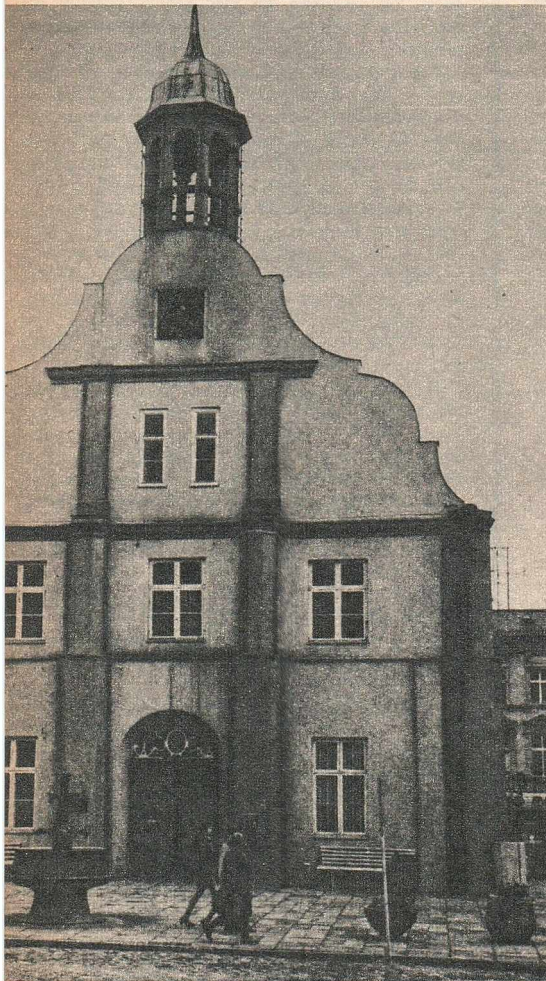
Cît despre «încheierea procesuală» de față,
în afară de ce v-a informat pînă acum mai are
menirea «să dea termen în cunoștința părților»
pînă cînd judecătorii vor isprăvi de chibzuit
și se vor pronunța.

PORTI LA BALTICA

Text și fotografii de I. CIOARĂ

Industria de construcții navale își pune pecetea chiar și asupra unui asemenea orașel de la Baltica cum e Wolgastul. La cele cinci șantiere de pe litoralul baltic au fost lansate la apă, în 1970, 120 de nave de diferite mărimi.

◀ La Wolgast — ca și în alte localități ale regiunii baltice — întâlnești valoroase monumente arhitectonice ale trecutului.

De obicei, când se vorbește despre «poarta spre mare» a Republicii Democrate Germane este avut în vedere Rostockul. Justificat, la urma urmei. Aici se află doar — amplasat în golful în care apele râului Warnow se fac una cu cele ale Balticeii — cel mai mare port al R.D.G., unde acostează nave din peste 50 de țări, însumând într-un singur an — 1970 — un trafic de 10 milioane tone mărfuri, fapt pentru care modernului port i-a fost decernat Premiul de stat al R.D.G. Și tot de la Rostock și din imediata sa apropiere, de la Warnemünde, iau calea apei vase maritime construite pe șantierul naval «Nep-tun» și respectiv «Warnow» — acesta din urmă fiind cel mai mare din țară. Imediat după terminarea războiului numărul lucrătorilor de la «Warnow-werft» se cifra doar la 40 — iar astăzi la 8 000. ◯

diferență care vorbește de la sine, cu atât mai mult dacă îi alături și alte cifre elocvente privind realizările acestui colectiv. Din 1966, când a fost construit primul cargobot de 10 000 tone, au fost lansate la apă de aci 144 vase maritime, cu o capacitate variind între 10 000 și 15 000 tone. S-ar mai putea aminti, de asemenea, de impunătoarea flotă de pescuit, a cărei activitate, desfășurată adesea la mii de kilometri pe mări și oceane, este dirijată de către dispecerii de la «V.E.B. Fischkombinat Rostock»... De la puținele și rudimentarele vase cu care și-a început activitatea în urmă cu două decenii, Combinatul piscicol din Rostock a ajuns să dispună azi de o flotă modernă, incluzând și adevărate «fabrici plutitoare» — în total 180 unități cu o capacitate de 138 000 tone. Și totuși poartă la mare nu este numai Rostockul.

Mai precis spus, nu numai orașul-port care este și un important centru industrial, comercial, universitar, ci întreaga regiune purtând aceeași denumire. Datorită colegului și prietenului Peter, care s-a bucurat aflând că sînt, asemeni lui, un iubitor al ținuturilor marine, am străbătut și cunoscut în mare parte această regiune baltică a R.D.G. cuprinsă între Wis-mar în vest și Wolgast în est, iar în nord Cap Arkona — pe insula Rügen. Ce-ți rămîne mai mult întipărit în minte? Și micul dar pitorescul Wolgast — punct de trecere pentru turiștii ce se îndreaptă spre insulele Usedom, dar și centru de construcții de mici ambarcații de coastă — unde rătăcești pe străzi admirînd podurile și porțile caselor ce s-au păstrat din secolele 18-19 sau asemenea bijuterii ca biserica St. Petri datînd din veacul al 14-lea și care, privită

◀ Alter Markt (Piața Veche) din Stralsund: în dreapta, în fund, se vede o parte din clădirea primăriei, a cărei fațadă datează din 1400.

◀ În octombrie 1957 a început construcția noului port Rostock. Și iată-l azi, modern, adaptat transportului containerizat, cu o capacitate de trafic anuală de 10 milioane tone mărfuri.

Vitt — satul de pescari din cel mai nordic punct al R.D.G. — Cap Arkona.

din față, pare opera unui artist în ale traforajului. Și orașul Stralsund, unde edificiilor de mare valoare istorică și culturală — ca de pildă minunata construcție din cărămidă, în stil gotic, a primăriei (Rathaus) a cărei fațadă dinspre Piața Veche datează din 1400 — li se alătură modernele șantiere «Volkswerft» destinate producției de nave de pescuit și unde la începutul acestui an a fost lansat la apă primul trauler de mare capacitate destinat pescuitului la mari adâncimi. Poate însă că în mod deosebit m-a impresionat Cap Arkona. Dar nu atât pentru că acolo sus, pe faleza de cretă (materie primă ce nu scapă de asemenea prelucrării industriale), trăisem momentul mai puțin obișnuit al atingerii, la modul cel mai propriu, al extremității nordice a unei țări, neavând în față decât nesfârșita întindere a mării. Coborînd, am

dat, în valea adăpostită vederii de dealul de cretă, de un sat — Vitt. Un sat de pescari. Casele — îngrijite, cu acoperișuri din stuf presat, ca majoritatea celor din cooperativele agricole întâlnite pe insulă și în întreaga regiune. Ceea ce frapază sînt însă nu asemenea elemente, ci oamenii. După ce te-ai aflat în mijlocul muncitorilor de la oricare din șantierele navale de pe coasta baltică a R.D.G., — care au făurit prin hărnicia și priceperea lor numai în anul trecut 120 vase — privind acum chipurile și mișcările acestor pescari reîntorși de pe mare în timp ce-și puneau la uscat năvoadele sau trebăluiau prin gospodărie — aveai parcă în față imaginea sintetică a tuturor locuitorilor acestei regiuni pentru care marea e însăși rațiunea de a trăi.

mapamond '71

de Ioan GRIGORESCU

IASNAIA POLIANA

Era ca după o explozie de clorofilă, pămîntul jilav mirosea a frunză căzută, pe iaz se îngroșase lîntița, «copacul săracilor» își proptea umărul aplecat într-o cirjă de invalid, stuful copt se despletise bezmetic ca niște plete de vrăjitoare roșcată, prin magazinele ruginiseră coasele, pădurea mustea de toamnă. Pe aici a trecut un bătrîn cu barbă de patriarh sprijinînd pămîntul în toiagul lui, imagine de Dumnezeu din icoanele pravoslavnice, conte în rubașcă și ițari, cu brîu din curmei de tei și ochi iscoditori de diavol nepotolit. Era Tolstoi. Defrișase orașe și însămintase ogorul unei literaturi, desțelenind-o de hățșuri, împodobind-o cu livezi și prisăci, și după ce înnobilase pămîntul care l-a zămislit s-a culcat în el sub explozia de clorofilă a toamnei tîrzii așteptînd zăpezile și dezghețul. Pe Tolstoi nu ni-l putem imagina decît cu barbă albă, ca pe Gala Galaction, ca și cînd așa s-ar fi născut și n-ar fi fost niciodată copil, adolescent, bărbat cu sufletul bîntuit de arșița dragostelor... Sînt oameni cărora nu vîrsta le definește portretul, ci o îndelungată distilare a caracterului, timpul dîndu-le numai chip de efigie, fixîndu-le înfățișarea în memoria posterității și anulînd ca după o radicală metamorfoză toate ipostazele anterioare ca pe niște stadii provizorii și trecătoare.

Și totuși, a fost cîndva un copil alintat cu numele de Levușca, apoi un puber cu șapcă de gimnazist căruia i se adăuga, din condescendența impusă de clasă, patronimul de Nikolaevici, mai tîrziu un tînăr cu nume leonian, scriind poezii stîngace și bilete de dragoste pentru o veșnicie dar, din fericire, pierdute de-a pururi. Ne-a rămas Tolstoi, cuvînt teluric, piramidal, purtat de un om mereu în coleră, mereu răzvrătit, un incapabil să-și piardă timpul, adevărată pacoste pentru cei din jur și, în primul rînd, pentru ai săi care, striviți de copleșitoarea lui personalitate, nu mai știau ce să facă spre a-i fi pe plac.

O lume întreagă n-o scoate la capăt cu el, căci colosul era peste puterile ei de cuprindere, născut la răscrucea timpurilor cînd nu mai putea încăpea în vechile tipare iar altele noi erau încă necunoscute. Ce oameni sînt aceștia, de unde ne vin și încotro se duc, încît bornele de lumină lăsate de vremelnica lor trecere pe pămînt rămîn ca niște faruri aprinse peste negurile zbciumate ale tălăzuirii omenești, înfruntînd generații și veacuri?

Tolstoi, ca lasnaia Poliana, este o stare de veșnicie, dar nu de încremenire.

Lenin îi spunea lui Gorki că «pînă la acest conte n-a existat mușic adevărat în literatura rusă... Pe cine crezi că i-am putea pune alături, în Europa?» Și tot el își răspundea, frecîndu-și minile și rîzînd mulțumit: «Pe nimeni!».

De șapte ori a scris și rescris «Război și pace», «Povestiri din Sevastopol», «Cadavrul viu», «Anna Karenina», «Invierea» — deși editate și reeditate, n-au părăsit niciodată masa lui de lucru, revenind mereu la stadiul de manuscris. A avut cinci fii. A bătut pămîntul Rusiei în lung și în lat, și moartea l-a ajuns din urmă în timpul unei ultime evadări, punîndu-i mîna rece pe umăr într-o gară înghețată de dincolo de Tula. «După moartea mea, îi rog pe urmași să împartă pămîntul țăranilor, iar opera mea, în întregime, să fie dată spre folosul obștei. Dacă nu se vor hotărî să-mi respecte aceste două dorințe, atunci măcar una să-mi îndeplinească: pe prima. Dar și mai bine va fi — chiar și pentru ei — de le vor face pe amîndouă...»

Sofia Andreevna s-a adresat țarului Nicolae al II-lea propunîndu-i să cumpere lasnaia Poliana cu 600 000 de ruble, cîte 100 000 pentru fiecare fiu și 100 000 pentru ea, cu condiția de a se păstra intacte mormîntul lui Tolstoi, cabinetul de lucru și fostul dormitor al scriitorului. De două ori s-a pus în Consiliul de miniștri al țarului problema cumpărării lasnei Poliana. De fiecare dată, propunerea a căzut. Procurorul-șef al sinodului, Sabler, pleda contra: «Tolstoi a îmbogățit literatura rusă cu cîteva opere de mare frumusețe dar a urît orice guvern, îndeosebi pe cel rus, ca un anarhist. Ca filozof și gînditor a adus patriei un imens rău; în scrierile lui s-a ridicat ca un dușman neîmpăcat împotriva societății religioase, a vieții bisericesti din Rusia; cu forța talentului său a dus la pierzanie nenumărați oameni neajudecați, semănînd răzmerița rea în mințile rușilor; din asta decurge o singură concluzie: nu se cuvine să dăm bani pe lasnaia Poliana!»

Urmașii i-au respectat testamentul după cum i-a tăiat capul, încercînd să împace și capra și varza. Dacă păstrarea lasnei Poliana este un miracol, atunci el se datorește țăranilor, care îl asimilaseră clasei lor pe contele-mujic, și intelectualilor ruși. Tot țăranii au salvat lasnaia Poliana în 1941 cînd, după 45 de zile de ocupație fascistă, armatele cotropitoare, forțate să se retragă, au pus foc conacului.

Acolo, în micul luminiș, printre copacii seculari, Tolstoi copilul căutase cîndva ramura fermecată despre care un basm îi spusese c-ar avea încrustată în coaja ei formula fericirii oamenilor. Acolo, unde de atîtea ori a căutat-o, a cerut să fie îngropat. Nici o lespede, nici o cruce, nici un epitaf. Doar pămînt reavăn acoperit cu frunze de ferig și o ramură mereu proaspătă agonizînd sub explozia de clorofilă a codrului răvășit de toamnă. Și o tăcere profundă, ca după tunete ce au crăpat cerul...

de G. DIMISIANU

sonetele
lui
mihai codreanu

După ampla ediție în două volume a *Scrierilor* lui Mihai Codreanu, apărută în 1968 și cuprinzând versuri originale, publicistică și traduceri, Editura Albatros reactualizează imaginea delicatului poet oferindu-ne un florilegiu din versurile sale în colecția de consolidat prestigiu a *Celor mai frumoase poezii*. Alcătuitorul culegerii este Ilie Dan, un cunoscător al liricii lui M. Codreanu, fiindcă împreună cu profesorul Ciopraga îngrijise ediția anterioară a *Scrierilor*. De data aceasta nu avem o ediție de restituire masivă a creației scriitorului, ci o antologie fixată la un singur domeniu al creației sale, și anume la cel mai ilustrativ: sonetul.

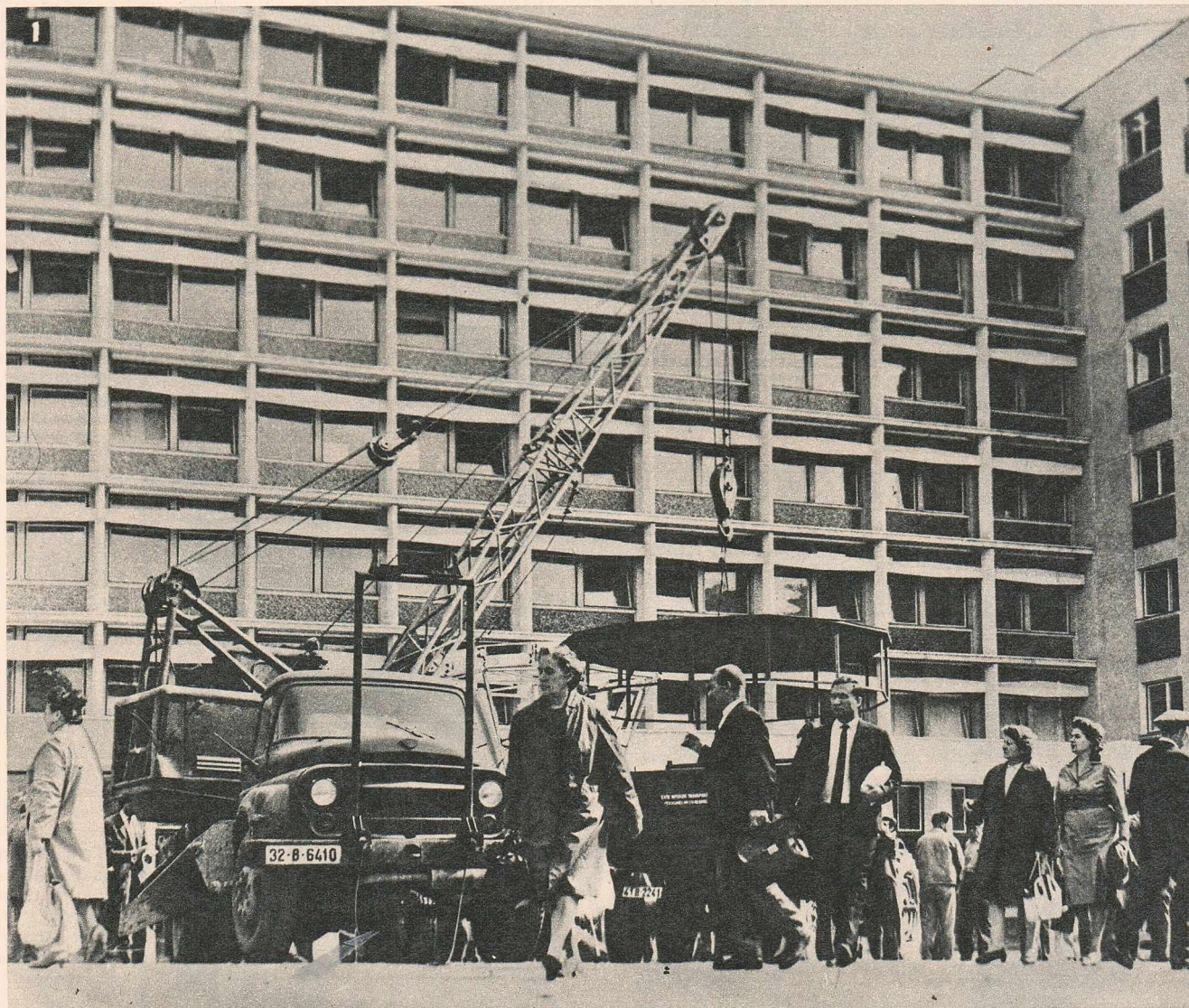
«Dl. Codreanu este un sonetist, scria Ibrăileanu, este sonetistul nostru. Sonetul e un domeniu care îi aparține». Într-adevăr, istoria noastră literară înregistrează acest caz rar de devoțiune față de o formă poetică fixă, între ale cărei strîmte chenare emoția lirică a fost chemată să se exprime. «Sonet eu te-am iubit ca un fanatic» — sună un vers al lui Mihai Codreanu, un vers care e și o mărturisire literară afirmând că supunerea la rigorile severe ale sonetului i-a fost dictată a cestuia de un puternic imbold interior. Se cerea o formulă sufletească în consonanță cu asemenea impulsuri spre autoconstrîngere, și Mihai Codreanu era într-adevăr o natură lucidă, înclinată peste tot să-și domolească și să-și surdinizeze trăirile deși, în fond, este un suflet elegiac ce s-ar fi abandonat cu voluptate reveriei sentimentale. Își pune totuși frîne sub imperiul unei vocații constrîngătoare care îl domină. «Lirismul meu e stăpînit și rece», afirmă el într-un vers citat adeseori, lapidară dar expresivă autodefinire ce îl înscrie pe M. Codreanu în speța poezilor de act liric supravegheat. Așa cum s-a spus, poezia sa este, într-o anumită măsură, și o reverberație a parnasianismului din care împrumută o serie de motive mitologice precum și aspirația sa constantă către rigoarea formelor sculpturale, tăiate precis în materie densă: «Statui ar vrea sonetele să-i fie, / Că nu le-a scris cu pana pe hîrtie / Ci le-a sculptat în marmoră cu dalta». Nu aparține totuși integral parnasianismului, fiindcă fondul sentimental ajunge să se răzvrătească, mai ales în lirica erotică, și chiar dacă tiparele formale se păstrează, constatăm nu o dată că inspirația poetului a evadat în romanță sau madrigal.

Recită astăzi, lirica lui M. Codreanu pare să-și fi pierdut, în multe zone, plasticitatea expresivă. Contururile s-au mai tulburat, culorile sînt mai șterse, imaginile nu au aceeași forță. Sursa, minoră totuși, a sensibilității sale nu poate susține o trăire lirică intensivă și puternic revelatoare, gestul poetic nemaiemoționindu-ne adică decît prin ceremonialul și strictețea formei impecabile. Cu toate acestea un număr de piese sînt poezie adevărată și durabilă, rămînînd frumoase expresii ale unui lirism de nobilă extracție. Făuritorul lor este una din prezențele literare marcante ale poeziei începutului de secol.

INSTANTANEE

Fotoreportaj de Elena GHERA

Zice-se că gospodarul își pregătește vara sanie și iarna căruță, dar toamna ce-o fi făcînd? Dacă apelăm tot la folclor, ar trebui să răspundem că... numără bobocii. Or, după cum știm, pentru o asemenea treabă ne-ar trebui astăzi un computer sau chiar mai multe. Așa că ne-am gîndit că este mai bine să ne mărginim la cîteva aspecte fixate de obiectivul aparatului de fotografiat pe care l-am plimbat prin perimetrul central al Capitalei.

AUTUMNALE

**cronica
satirică**

de
Teodor MAZILU

ARTA CIUGULI- TULUI

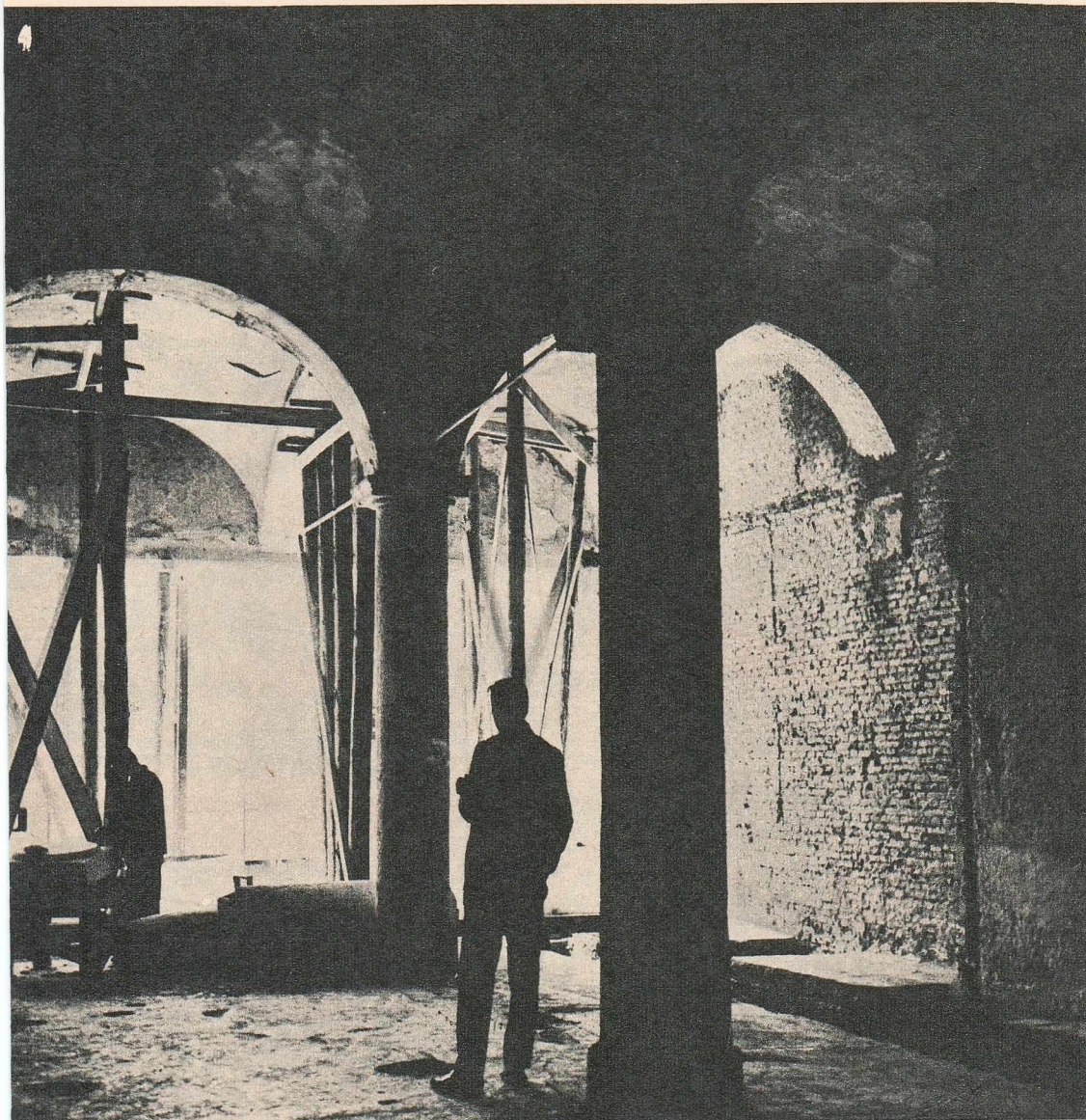
Arta lui e ciu-pitul. Ciu-pitul și ciugulitul e desti-nul lui. Deși e relativ tânăr, și-a făcut din ciu-pit o adevărată profesiune de credință... Ciupește tot ce-i iese în cale, fără nici o clipă de ezitare. Nu trece o zi fără să ciu-pească ceva... Dacă în timpul ata-cului câteva firimituri s-au risipit, nu se sfieste să și ciugulească... Inge-nunche ca să ciugulească to-tul, și după ce și-a făcut suma devine țeapăn ca o statuie. Dacă firimiturile au nimerit în praf, în praf se duce și el.

Ce ciugulește un ase-menea individ? Tot ce omeneste se poate ciuguli. Alimente, idei fixe, mo-țul unui cozonac... Partea lui pozitivă, dacă mă pot exprima așa, este modes-tia. El nu aspiră spre un cozonac întreg, el nu se zbate pentru o idee, el nu dorește decât firimi-turi. Firimituri de cozo-nac, firimituri de idei, firimituri de femei. De aceea apare de multe ori după ce masa s-a sfârșit. Cu ci-teva firimituri ciugulite reușește să-și păstreze in-tactă statura athletică... Cu câteva firimituri de idei izbutește să treacă drept un bărbat foarte inteli-gent.

Din pricina că se hră-nește în exclusivitate cu firimituri e silit să fie foarte activ. Cîteva firimituri se obțin infinit mai greu decât un cozonac în-treg. Un bărbat care ciu-gulește trebuie într-un fel să fie bine informat. El trebuie să știe, la orice oră din zi sau noapte, unde, cum și ce se poate ciuguli. Fără prospectarea pieței s-ar duce de ripă. Dacă n-are însă nici o informație prețioasă, nu se sfieste să întrebe.

— Nu știi unde s-ar putea ciuguli ceva?

Într-un fel e și harnic. De dragul unor firimituri e-n stare să plece și-n provincie. Unde se poate ciuguli ceva, acolo e sa-tul lui natal. Are și o răbdare diabolică. Pînă nu culege și ultima scamă nu se lasă... Așa e el fă-cut. Nu-l invidiați... Se îmbracă din scame și trăiește din firimituri, ciugu-lește grăunțele și ideile altora...

1

Bătrina piață a Amzei este de nerecunoscut. Cînd am făcut foto-grafia, la parterul noii construcții se pregătea deschiderea unui mare și modern complex co-mercial. Aici se simțea de pe atunci mina de gospodăria edilor care, pe lângă preocuparea de a amenaja cît mai ra-țional compartimentele cu diferite mărfuri, pre-găteau și sistemul de reclame care să îndru-me și să atragă pe cumpărător.

2

Șpălate și așezate cu îndeminare și simț prac-tic, butoaiile pentru brînză se zvîntă la adie-rea răcoroasă a toamnei. Te simți îndemnat să-l întrebi pe baci dacă poate număra calupuri-le de telemea cu care va umple puținile. Dar nu încercați. Contrar aparențelor, tirla-i de-parte: sîntem în strada C.A. Rosetti din Bucu-rești. Încurcată treabă!

3

lată o apariție insolită pe străzile Capitalei. Prevederea e mama in-țelpeciunii!

4

Se reștaurează puținele vestigii ale Curții Dom-nești. Acțiune patriotică binevenită. Ascunse deocamdată publicului, aceste coloane de pia-tră, martore mute ale atîtor întîmplări isto-ricе, primesc o nouă infuzie de tinerete.

5

Acum e și sezonul re-novărilor. Pensiunea Bulevard, cofetăria Scala și-au închis ușile și și-au vărui vitrinele. Se lucrează de zor, cu multă eficiență. Asfal-tul se sparge pe bule-vardele Magheru și Gheorghiu-Dej, pentru că mai este ceva de dres. Iar pe ici, pe cola, rămîn «uitate» resturi de asfalt. Cum ar fi de pildă cele din fața hotelului Ambasa-dor. Frunzele cad lângă ele, să sperăm că nu vor rămîne și pînă la prima zăpadă.

PER-TE MIȘCĂRI

CEAUȘESCU PER

CEAUȘESCU PER

BRIGADA DE LUTĂ ÎMPOTRIVA A
STUDENTII ÎMPOTRIVA ÎNFRÂNGERII

TRĂȘOȘII ȘI ȘCOLARII ALTEA
UNIVERSITĂȚII BUCUREȘTI

STUDENTII ÎMPOTRIVA ÎNFRÂNGERII
PROGRAM ELABORAT DE
RIDICAREA PE O TREPĂ

CEAUSESCU CEAUSESCU SI POPORUL

P.C.R. CEAUSESCU

CEAUSESCU

P.C.R. CEAUSESCU

CEAUSESCU SI POPORUL

CA A CU ENTUZIASM AMPLU
COMUNISTE CEAUSESCU PRIND
CONSTIINTEI SOCIALISTE

de Henri WALD

Intuiția este prezentată, îndeobște, ca o cunoaștere imediată, instantanee, ilogică și inefabilă. Intuiționiștii o opun intelectului, pe care îl suspectează de intenții pragmatice și de faptul că dezvăluie în lucruri ceea ce tot el a introdus în ele. Ei susțin că nu se poate surprinde esența lumii dacă nu se evită contribuția inoportună a intelectului în actul cunoașterii.

Transformarea inteligenței animale în intelect uman, prin mijlocirea vorbirii, este socotită de către ei drept o consecință inevitabilă a păcatului originar.

Neizbutind să se elibereze de străvechea prejudecată potrivit căreia lumea și gândirea sînt eterogene, intuiționiștii pretind că omul este menit să trăiască, nu să gîndească, că omul cunoaște lumea și se instalează în ea prin trăire și nu prin gîndire. Izbiți de mișcarea absolută a lucrurilor, ei nu mai văd stabilitatea relativă a lucrurilor în mișcare și se zbat să scape de conflictul dintre stabilitatea formelor logice și dinamica lumii. În loc să caute soluția mai sus de intelectul stabilizant, în rațiunea dialectică, intuiționiștii caută mai jos, în trăirea nemijlocită. Ei confundă tensiunea afectivă care participă la actul cunoașterii cu însăși cunoașterea. Antipatia față de eroare și simpatia față de adevăr, care îl mobilizează pe savant în decursul cercetărilor sale, nu sînt decît condiții secundare ale cunoașterii; primordiale rămînd reprezentările și formele logice ale gîndirii.

Însă conceptul de intuiție are nu numai înțelesul acesta trăirist promovat de reprezentanții «filozofiei vieții», ci și alte înțelesuri, în mare măsură, acceptabile.

Intuiția este, în primul rînd, oglinda senzorială a aspectului individual al lucrurilor. Acesta este înțelesul primar al noțiunii de intuiție: intuiția ca imagine nemijlocită a realului.

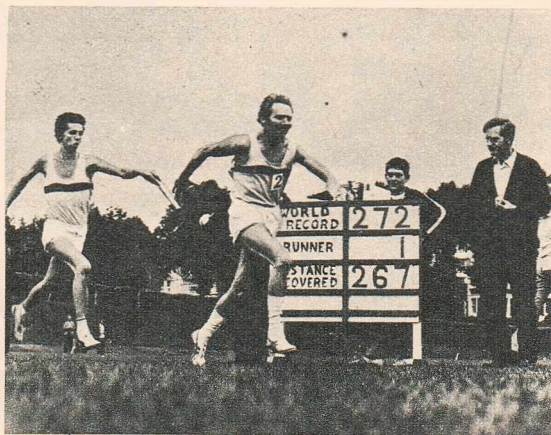
Mult mai complex este însă sensul inductiv al intuiției, intuiția ca salt calitativ de la perceperea senzorială a fenomenelor la înțelegerea logică a esenței lor. Orice inducție este o intuiție, deoarece trecerea cunoașterii de la oglindirea unor lucruri individuale la reflectarea genului din care ele fac parte nu este un proces strict logic, ci infra-logic, fulgerător și inefabil. Formulabil este doar rezultatul și se exprimă mai întîi prin faimosul «evrika!» al lui Arhimede... Oricît de îndelungată este cercetarea și oricîte forme logice participă la ea, inducția se înfăptuiește printr-o intuiție. Procesuală este căutarea; găsirea este instantanee. Saltul de la constatarea unui număr finit de fapte la descoperirea esenței pe care o are numărul infinit de fapte de același gen nu se poate realiza decît printr-o intuiție.

Intuiția poate să apară și în desfășurarea raționamentului. În acest caz, ea se ivește, grafic vorbind, pe linia care desparte și unește premisele unei deducții de concluzia ei. Mulți oameni de știință au povestit despre faptul că, după nenumărate încercări nereușite de a rezolva o anumită problemă, soluția le-a venit brusc, dintr-o dată, într-un mod neașteptat, într-o clipă în care nici nu se mai gîndeau la acea problemă. Ce s-a întîmplat? Schimbînd mereu pozițiile diverselor premise ale raționamentului, modificînd neconștient raporturile dintre ele, gîndirea a ajuns la un moment dat să le aranjeze astfel, încît să permită țîșnirea fulgerătoare a concluziei. O asemenea intuiție poate lăsa impresia falsă că noile adevăruri sînt daruri ale unui har și nu concluzii ale unor premise, că în spatele noilor adevăruri s-ar afla inspirația unor puteri supraomenești și nu travaliul profund uman al gîndirii științifice. O asemenea intuiție nu are nimic misterios; ea se produce prin scurtcircuitarea premiselor. Intuiția unei soluții matematice nu se declanșează decît în mintea unui matematician, iar biologii au intuiții cu privire la viața organismelor.

În sfîrșit, mai poate fi acceptată și intuiția prin care intrăm în posesia mintală a universalului. Este vorba de intuiția categorială sau filozofică, prin care gîndirea trece de la reflectarea diferitelor grade de generalitate la reflectarea generalității extreme. Avem oare de-a face și în această împrejurare cu o intuiție? Desigur, de vreme ce trecerea de la diferitele grade de generalitate — care sînt în număr infinit — la generalitatea extremă — care nu mai are nici un gen superior — nu mai este graduală, ci se realizează printr-un salt.

În concluzie, conceptul de intuiție poate fi întîlnit în patru accepții principale: intuiția trăiristă, intuiția senzorială, intuiția inductivă și intuiția rațională, atît cea descendentă cît și cea ascendentă. Trăsătura caracteristică a oricărei intuiții constă în faptul că se produce brusc, printr-un salt.

Materialismul dialectic contestă suprematia intuiției trăiriste, dar nu neaga rolul important pe care îl joacă în cunoaștere diferitele forme ale intuiției.

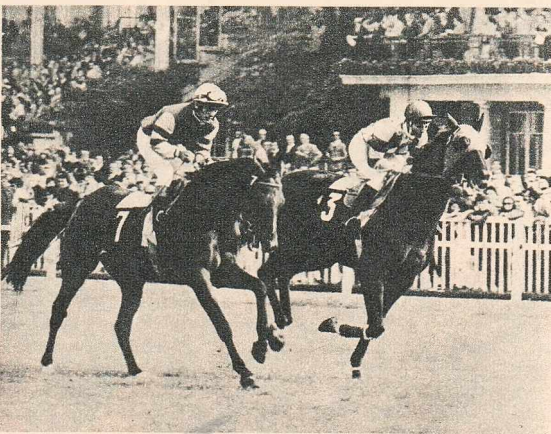

În dorința de a inova cu orice preț atletismul, unii specialiști excentrici din S.U.A. s-au gîndit la organizarea unor întreceri atletice care, cel puțin prin timpul afectat lor, să concureze celebrele curse automobilistice de la Le Mans.

Astfel s-a născut așa-zisul maraton de 24 ore, timp în care 10 atleti își dau toată silința pentru a acoperi o distanță cît mai mare. Regulamentul cere ca în permanență pe pistă să se afle un atlet. Restul se odihnesc.

Fotografia noastră înfățișează ultimul schimb de ștafetă efectuat de doi membri ai clubului Torbay care — spre mulțumirea lor — au reușit să bată vechiul record deținut de clubul Atomic City. Ei au parcurs în 24 de ore distanța de 277 mile, față de numai 272 cît obținuseră atleții de la Atomic City.

Victoria rămîne de necontestat. Dar se pune fireasca întrebare: cui îi folosesc asemenea întreceri? Parcă vechii greci aveau altă părere despre atletism...

Dacă putem juca fotbal, zbura în cosmos ori pilota avioane supersonice, de ce n-am putea îndeplini profesiunea de jockey? Iată motivul pentru care tînăra Tiziana Sozzi, de numai 22 de ani, s-a luptat aproape doi ani cu autoritățile italiene pentru a i se aproba cererea de a fi primită în rîndurile jockey-urilor profesioniști.

Prima ei apariție publică a fost de bun augur, ea reușind să ocupe locul II, întrecînd 10 «colegi» în cursa de 1 800 m care s-a desfășurat pe cunoscutul hipodrom milanез San Siro. Instantaneul pe care-l publicăm a surprins-o pe temerara călăreată cu puțin timp înainte de sosire, conducînd cu pricepere și siguranță calul «Antar» (3).

În prezența a peste 10 000 de iubitori ai pugilatului, la Londra s-a disputat meciul — pentru decernarea titlului de campion european la categoria grea — dintre englezii Jack Bodell și Joe Bugner.

Dupa consumarea celor 15 reprize, crainicul meciului a anunțat: «Invingător la puncte și campion european la categoria grea, Jack Bodell» (dreapta).

de Victor BĂNCIULESCU

BIOCHIMISTUL PE PODIUM

Pretutindeni și în felurite chipuri, toată lumea se droghează. Bînd cafele sau alcooluri, fumînd sau îngurgitînd somnifere, fără a mai pune la socoteală alte alea. Unii pentru a uita, alții, dimpotrivă, pentru a ține minte, unii — mai dați dracului — pentru dicteuri poetice ori pentru picturi psihedelice. Toată lumea se droghează. Numai sportivii se dozează.

Și nici măcar nu-i un obicei omenesc. Viciul vine de la animale. Nu că armăsarul ar cere să i se inoculeze fortifiante (deși, mai știi?, de cînd mi-am văzut pisica alegînd și cuieșind printre ierburile...), dar și caii de curse s-au umblat pentru prima oară cu asemenea tertipurii. Pe urmă viciul a trecut la oameni. Au apărut alergătorii pe distanțe lungi, mai ales maratonistii, care și-au luat stricnina drept tovară de drum, ca să nu se plictisească. Nu în doze mortale firește, dar nici departe. La urma urmei, cine cu noaște proporția exactă, stimulatorie, de care a putea profita un concurent supus la caznele curse de maraton? Iată de ce astăzi, cînd campionii olimpici încheie proaspeții parcurșii de 42 de kilometri nu ne mai mirăm că în fotografiile sepia de la începutul secolului îi vedem pe maratonistii îndeobște sleiți de forțe, epuizați, împleticindu-se și clătînîndu-se pe ultima porțiune înainte de sosire.

De ce nu ne mai mirăm astăzi? Poate pentru că știm mai multe, dar în orice caz pentru că pregătirea atleților de azi e superioară, pentru că medicii le stau mai aproape, pentru că industria chimică și farmaceutică sînt într-un uriaș progres. Iar balanțele pentru doze, mult mai fine și mai exacte.

Zilele trecute am aflat cu tristețe că Yves Hézaré a fost declarat și că pentru a treia oară în ultimii cinci ani campionatul de ciclism pe șosea al Franței rămîne fără titular în palmares, din cauza buclucășului control anti-doping. Nu intenționăm să cocoloșim pe Hézaré, dar îi datorăm simpatia noastră, de acum cîțiva ani, cînd în Turul României împreună cu poetul Dan Deșliu, ne delectam privindu-l în toate etapele de munte cum își pironese adversarii la poale, cum a urcat solitar culmea Apoldului sau cît de stăpîn s-a dovedit în cătărarea fantastă, irezistibilă, uimitoare de la Predeal, legîndu-se ca o rață în șa. Nu vrem să-l cocoloșim, chiar dacă Franța a rămas din nou fără campion național. Se pare că de la o vreme în ciclism victoriile se asigură mai degrabă prin eficacitatea mijloacelor artificiale de stimulare decît prin pedalașul lăta o crudă realitate care permite viziunea caustică a unei lumi sportive de miine în care campioni vor fi... laboranții!

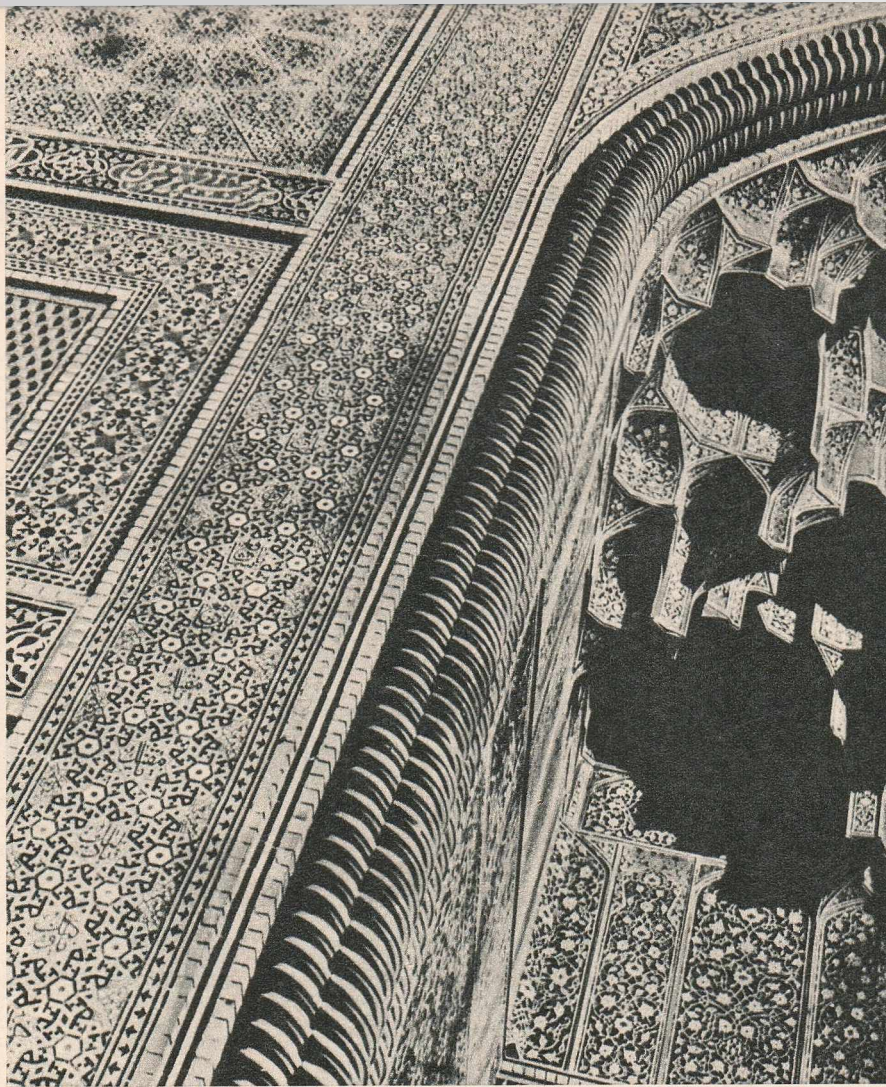
Glumim, pentru că vrem să ne menținem moralul. Dar, în fond, cu asemenea lucruri nu e de loc de glumit. Toboganul e foarte inclinat și alunecos. Nu era de ajuns că se înghiteau stupefiant, deconectante, excitante și toț felul de alte substanțe. În căutarea performanței maxime au apărut acum tratamentele cu hormoni sau cu substanțe anabolice (care măresc rapid masa musculară). Mai mult, «Los Angeles Times» menționează apariția unei «mașini de mușchi». Este vorba de un aparat electronic numit «Isotron», construit cu 15 ani în urmă de dr. John B. Ziegler pentru combaterea urmărilor poliomielitei la copii: electrozii aparatului, prinși de membrele pacientului, provoacă contracții musculare și triplează în scurtă vreme puterea picioarelor. Folosînd sistematic aparatul, celebrul halterofil american Bob Bednarski a măriturisit obținerea, în decurs de cîteva săptămîni, a unui spor de 30 kg la performanță.

Nu, din păcate, nu sîntem în domeniul ficțiunilor sportive. Unii au încercat, e adevărat, să se consoleze cu povești, precizînd că intervenția alchimistilor în arenă va duce la crearea unor monștri specializați, un fel de Frankensteini ai stadioanelor. Alții, mai glumet, crede că la viitoarele olimpiade campionul de înot, de pildă, s-ar putea numi «Nostramindynastrichnol» sau altă alifie care facilitează alunecarea în apă, iar pe podium, alături de învingător, ar putea urca și savantul biochimist.

Pentru că într-o bună zi sportivii să nu se revolte, zicînd: «da cercetătorii peste noi», oamenii de știință (și în primul rînd medicii) care se ocupă de lumea sportului au trebuit să-și pună întrebarea firească: pînă unde merge asistența sportivului, ferirea lui de boli, îngrijirea lui sanitară și unde începe doparea? O concepție unitară în acest domeniu ar pune mai răspicat în fața medicilor sportivi de pretutindeni gravitatea răspunderii lor.

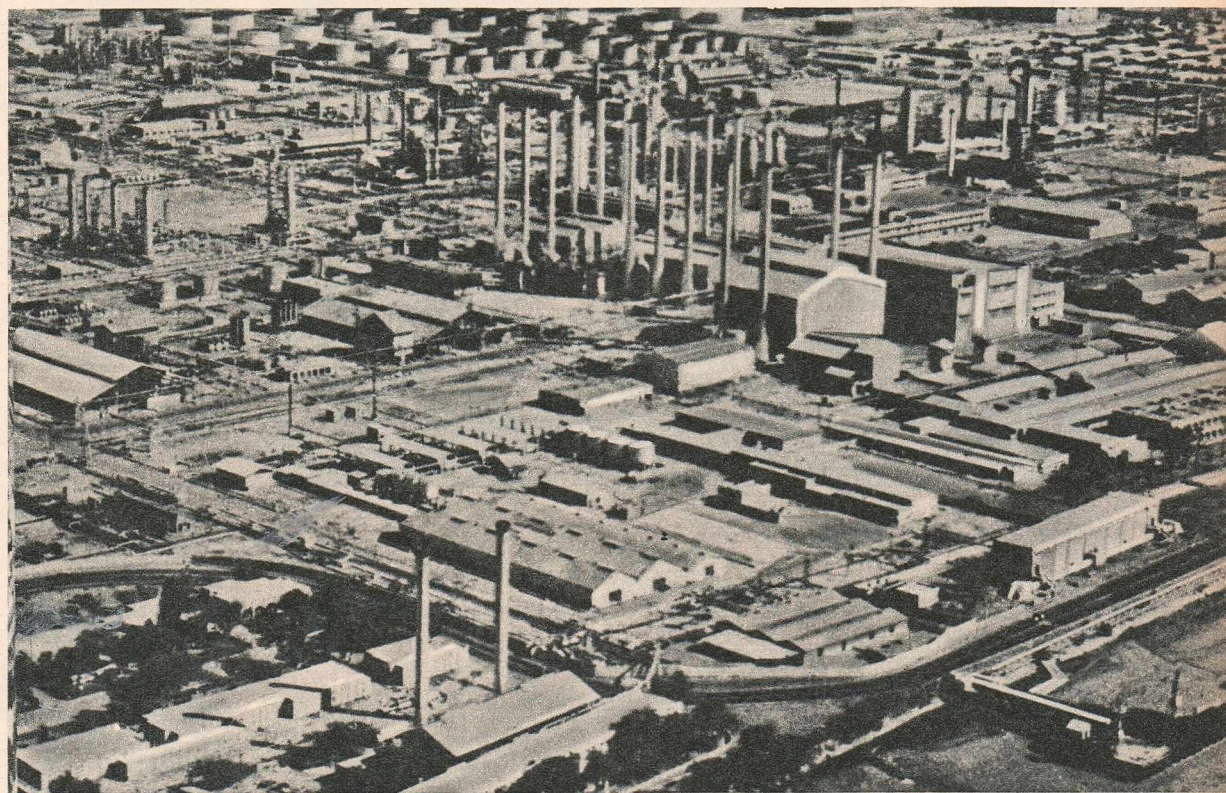
IRAN

Legende și Jurnalale

◀ Moscheea Shah, unul dintre cele mai remarcabile vestigii ale artei vechilor constructori persani.

Un «Persepolis industrial»: rafinăriile de la Abadan.

Regăsesc, după doi ani, Teheranul...

Din primele momente trepidația orașului întins tentacular spre poalele masivului Elburs — cu coastele veșnic năzăpezite — îmi pare și mai accentuată ca în 1969. Și atunci mă frapase circulația frenetică a automobilelor, itmul în care se deschideau nenumărate șantiere în centrul sau la periferia capitalei, mulțimea colorată a oamenilor venind sau îndreptându-se spre centura industrială. Ritmurile Teheranului se accelerează de la an la an. Învingând altitudinea moscheelor, recente construcții impozante imprimă panoramei orașului mereu alte repere. Casele scunde, înghesuite, fripte de soare, edează spațiu parcurilor și noilor cartiere, străzile strimbe sînt zdrobite de tăvălugul marilor artere în construcție, circulația rutieră ia amploare. Peste cetatea orientală, cu mai veche de trei secole, cupola de smog a început să-și definească forma.

Aici, la Teheran, se spune că niciodată ca în acest an — «anul lui Cyrus cel Mare», cînd se aniversază cele două milenii și jumătate de la înființarea statului persan — nu s-a mai înregistrat o amploare constructivă atît de tenace. În toate drumurile mele am întîlnit, fie în centrul capitalei, fie la periferii, accentele acestei adevărate ofensive. E o bătălie optimistă, hotărîtă, în care vestigiile recutului sînt înobilate de noul lor cadru: progresul în expansiune al poporului iranian.

Reporterii care își scriu impresiile despre Iranul modern găsesc, fie și numai în Teheran, subiecte suficiente pentru a ilustra dezvoltarea industrială a țării. Aici se află comasate numeroase obiective economice, dintre care cele mai multe sînt produsul ultimilor ani. Uzinele «Iran National», unde se fabrică autobuze, microbuze sau automobile, fabricile de ciment sau chimice, întreprinderile industriei grele formează o centură industrială ce reprezintă un reper elocvent pe noua hartă economică a țării.

Mi se pare însă cu atît mai simbolic pentru mutațiile realizate în această țară, în continuă prefacere, itinerarul care traversează cetățile legendare ale Persiei, ce aieșc astăzi reverberațiile puternice produse de nașterea, în coasta lor, a altor cetăți, fără istorie, dar nu mai puțin importante pentru urmașii artizanilor de altădată: etățile industriei iraniene contemporane.

La aproximativ 30 de kilometri de piața Naghce Djahan, lăncată pe cele patru laturi de un șir de moschee și palate invadate de mozaicuri și faianțe, edificiul care ac de secole faima Isfahanului, se ridică cea mai mare oțelărie a Iranului. Pulsul industrial al oțelăriei a început să modifice încă de pe acum reflexele vieții cotidiene în interiorul Isfahanului și se va resimți și mai viguros peste cîțiva ani, cînd se va da «în folosință» orașul munitoresc Arya Ghahre, prevăzut pentru 300 000 de locuitori. Argintarii, meșterii artizani, lucrătorii din atelierele de covoare, în general întreaga populație productivă a Isfahanului tradițional va trăi din plin, nu peste multă vreme, contactul cu ritmurile ample ale noii cetăți industriale. Isfahanul devine văzînd cu ochii un muzeu locuit, necercuit de un oraș a cărui vocație tehnică a premers propriei sale... apariții. De-a lungul șoselei care se

îndreaptă spre oțelărie, tăiată prin lanuri de grîu și parcele irigate pentru producția de orez, se zărește o conductă de gaz care la un moment dat se distanțează de drum, infingîndu-se departe în orizont. Conducta va aduce gazul necesar oțelăriei de la Bafigh-y-Yazd, localitate aflată la peste 1 000 de kilometri de Isfahan. Pe harta economică a Iranului, localități care altădată păreau iremediabil separate fac astăzi contact pentru buna funcționare a unui organism care se numește industria iraniană modernă...

Destinul, în schimbare, al Isfahanului se confundă cu acela al multor orașe cu tradiție artizanală, dar pauperă, din trecutul nu prea îndepărtat al Iranului. Tabrizul, vechiul centru al producției de covoare, marcat pe ghidurile turistice ca un punct propice pentru achiziții de tot felul, este un alt exemplu ilustrativ nu pentru anularea tradiționalei sale vocații, ci pentru diversificarea ei. Noua fabrică de tractoare, aflată în stadiul final al construcției, va însemna pentru Iran un important impuls pe drumul modernizării și mecanizării agriculturii. Vizitînd incinta fabricii, însoțit de directorul ei, Tajidi Fayzolah, am aflat o serie de elemente concludente pentru excelența cooperare dintre industria românească și cea iraniană, aflată în plină modernizare. Printre altele, Tajidi

Fayzolah îmi spunea: «Ridicarea fabricii a început în 1968, avînd la bază proiecte și documentație românești. Deși nu este complet terminată, fabrica a început să producă, datorită dării în funcțiune a principalelor secții, tractoare de tipul U-650 și U-651. De la nivelul actual al producției (4 000 de tractoare pe an), în aproximativ doi ani vom ajunge să fabricăm 10 000 de tractoare anual. Operațiunile de asamblare și montare, care cer un grad înalt de calificare, se realizează sub controlul specialiștilor români. Paralel, inginerii și tehnicienii noștri au urmat cursuri de calificare în România.»

De pe porțile fabricii din Tabriz pornesc spre ogoarele persane mii de tractoare. Dincolo de crenelurile Isfahanului se ridică spre cer furnalele oțelăriei. La Shiraz, în orașul poezilor Saadi și Hafiz, printre miile de boschete de trandafiri, mii de studenți, viitorii ingineri ai economiei iraniene, rezolvă ecuații și formule chimice. Printre legende și nostalgii, trepidația industrială a Iranului își extinde pas cu pas dominația. De-abia acum, în zodia progresului tehnic, fiii deșerturilor persane pot întîlni fîntînile prosperității, visate și neavute atîtea secole...

nocturnă tokiotă

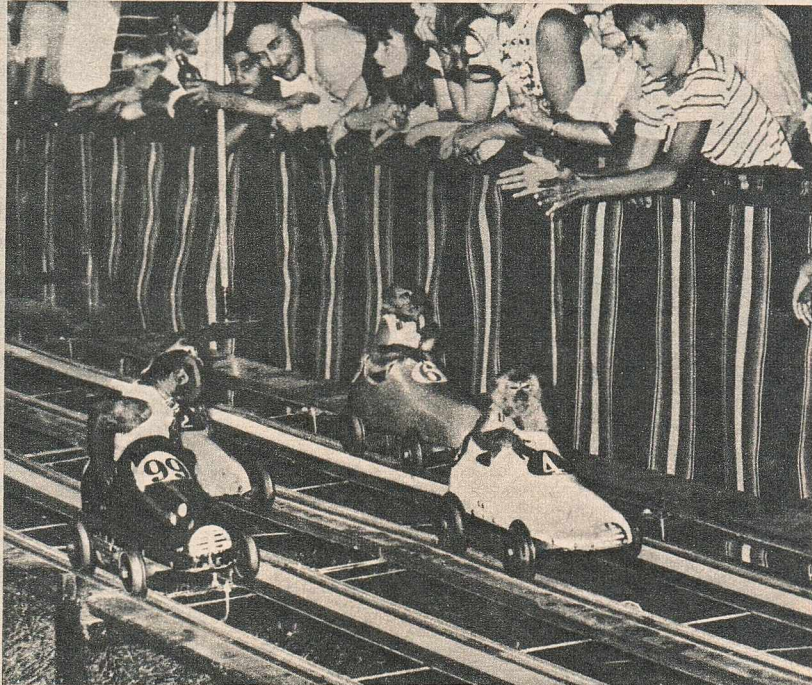
Noapte senină, dar nu o noapte oarecare. Priviți cu atenție în zona din dreapta sus a fotografiei: punctele luminoase, a căror mărime scade coborînd în diagonală, reprezintă de fapt fazele unei eclipse de lună înregistrate pe același negativ fotografic.

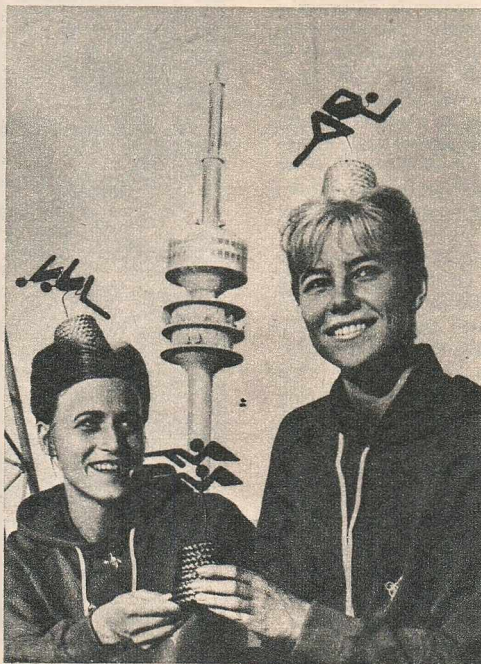
mai mare daraua...

maimuțodrom

Întrecerile maimuțelor-automobiliști de la Montgomery County Fair (S.U.A.) se bucură de un succes nebun în rîndul spectatorilor de toate vîrstele. Mai mult decît de latura pur sportivă, publicul este captivat de pasiunea pe care aceste simpatice copii umoristice ale oamenilor o pun în competiție, de mutrele caraghioase pe care le fac cînd înving sau sînt învinse.

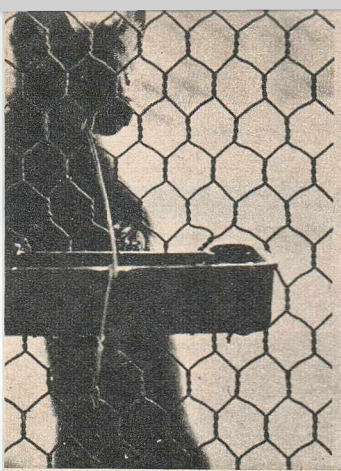
coafură à la olimp

Apropiata ediție a Jocurilor Olimpice, care vor avea loc la München în vara viitoare, stîrnește griji și preocupări nu numai în lumea propriu-zisă a sportului. Așa, de pildă, maestrul coafor Isidor Schorn propune coafura «à la Olimp» cu modele după preferință: atletism, înot, baschet, volei etc.

Fotografia a fost făcută în orașul Villa de la Serena (Spania). Experiența s-a desfășurat în public, în fața cetățenilor și a specialiștilor. Asturo Estevez Varela, cunoscut inventator, posesor a 58 de brevete, a prezentat ultima lui invenție: un motor care funcționează cu ajutorul apei! Invenția constă în principal dintr-un «aparat gazificator» și un generator. Cu această «centrală» electrochimică, Varela obține din apă hidrogen, cu care alimentează un motor normal cu combustie internă. Consumul este de 4 litri, dar o asemenea cantitate de lichid furnizează maximum 12 litri de hidrogen, suficient pentru a face să funcționeze un motor de 100 cmc (pentru 6-7 km maximum).

Invenția lui Varela a fost primită cu mult scepticism. Inginerii firmei Alfa Romeo au comentat astfel invenția: «Propunerea de a folosi apa în motoare este foarte veche, dar această tentativă este făcută în van. Trebuie mai multă energie electrică pentru a descompune apa decît furnizarea hidrogenului din aceeași apă». În fotografie: pentru a convinge că e apă și nu benzină, Varela trage cîteva înghițituri în fața experților.

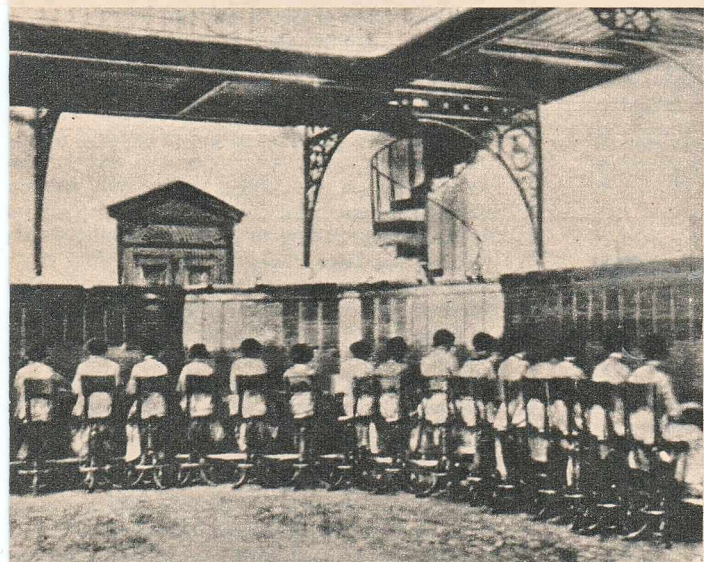
POȘTA ADAS

doriți o zibelină neagră?

Zibelină, un soi de veveriță, deși nu chiar veveriță, trăitoare în zonele boreale ale Asiei și Americii, are mulți, foarte mulți admiratori și mai ales admiratoare. Nu pentru că ar fi din cale-afară de inteligentă, ci pentru bunul-gust cu care se îmbracă: poartă întotdeauna o blană neagră, care cu cât e mai neagră cu atât e mai frumoasă. În Uniunea Sovietică creșterea zibelinelor constituie o înfloritoare ramură a economiei zoocinetice. Printre altele, sovhozul «Pușkinsk» a creat la Podmoscovie o crescătorie, adevărat model, unde se obțin exemplare de zibeline neobișnuite prin mărirea lor și prin luciul și negrul intens al blănii.

căpitanul brass, bucuros de oaspeți...

La Lütten Klein, în apropierea marilor șantiere navale de la Rostock și Warnemünde, în R.D. Germană, a acostat nava «Pacea» de 10 000 de tone. Kăpĭtn Brass, mascota navei, coborât pe chei anunțând pe tinerii și tinerele din localitate și împrejurimi că sînt invitații lui a bordul navei, unde vor găsi printre altele un elegant restaurant cu orchestră și 160 de locuri, săli și bazine de sport, un muzeu de istorie a navigației și multe alte minunății în măsură să ofere tuturor ore plăcute de petrecere pe bordul acestei originale ambarcații.

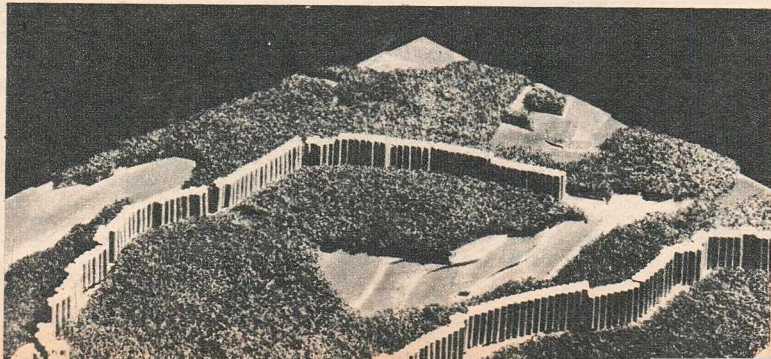

17 telefoniste

Ce mare era centrala telefonică instalată la Poșta centrală din București în anul 1912! Avea 6 000 de circuite și era deservită, permanent, de 17 telefoniste. «Acest multiplu telefonic — scriau ziarele timpului — poate cuprinde, în extremis, 14 000 de linii, și datorită lui Capitala dispune astăzi de cel mai modern serviciu telefonic din Europa. Prin el s-au unit cele două centrale și de acum înainte nu va mai fi nevoie să ceri telefonistei să-ți facă legătura cu abonatul de la centrala adversă, ci direct: dă-mi te rog, domnișoară, cutare număr». Așadar, acum șaiszeci de ani existau în București șase mii de abonați la serviciul telefonic.

un proiect fascinant

Dacă ideea arhitectonică, pe cât de temerară pe atât de originală, va prinde viață, circa 100 000 de cetățeni din Elveția vor locui în această stranie așezare anexă orașului Zürich. Va fi realizat aici, probabil, cel mai arzător obiectiv al tuturor urbanistilor: spațiu verde pe săturate, dat fiind că proiectatele construcții și blocuri-turn vor fi amplasate — așa cum se vede — chiar în inima pădurii.

În ultimul timp ne-au sosit la redacție numeroase scrisori prin care ni se solicită lămuriri în legătură cu condițiile necesare pentru angajarea ca agent de asigurare, drepturile și obligațiile acestora.

În acest scop, ne-am adresat Administrației Asigurărilor de Stat, care ne-a comunicat următoarele:

1) Pot să activeze în calitate de agenți de asigurare persoanele în vîrstă de cel puțin 18 ani, corespunzătoare pentru această muncă și cu domiciliul permanent în raza de activitate a direcției județene ADAS respective (pentru municipiul București, cu domiciliul permanent în municipiul București), care îndeplinesc următoarele condiții de studii și stagiu:

- studii medii, fără stagiu, sau
 - școala generală, cu stagiu de 2 ani în funcții administrative sau de gestionar.
- În vederea angajării ca agent de asigurare, cel în cauză trebuie să prezinte direcției județene ADAS:
- cererea de angajare;
 - actul de studii;
 - repartizare de la oficiul forțelor de muncă;
 - fișa medicală;
 - nota de lichidare de la unitatea la care a lucrat anterior;
 - extras de pe buletinul de identitate;
 - două fotografii.

2) Agenții de asigurare beneficiază de toate drepturile prevăzute în legislația muncii în vigoare pentru salariați: concedii de odihnă plătite, ajutoare medicale din fondurile asigurărilor sociale de stat, pensii, alocația de stat pentru copii etc.

3) Principalele obligații ale agenților de asigurare sînt:

- să aibă activitatea de bază și cu caracter permanent la Administrația Asigurărilor de Stat;
- să îndeplinească sarcinile privind încheierea asigurărilor și încasarea primelor de asigurare facultative de la cetățeni, potrivit regulamentelor și condițiilor de asigurare: să încaseze prime de asigurare în valoare de cel puțin 5 000 lei lunar;
- să se supună în tot timpul lucrului normelor stabilite prin regulamentul de ordine interioară.

4) Retribuirea muncii agenților de asigurare se face pe bază de cote procentuale, în raport cu încasările realizate.

Notă:

Orice alte relații suplimentare se pot solicita direct de la unitățile teritoriale ale Administrației Asigurărilor de Stat.

de H. DONA

Caut un aspirator. Un aspirator pentru câteva colțuri din centrul Capitalei. Cele ce se potrec în umbra sau în lumina lor trec poate mai greu observate, datorită strălucirii din jur, datorită tumultului vieții oamenilor cinstiți, folositori, activi și datorită, pare-se, faptului că preocupările, sursele de existență, distracțiile și mentalitatea indivizilor vizați de noi sînt foarte meticuloase conspirate. Nu există nici o diferență de calitate sau pericol între tipii evident rebuțați și promotorii modului de existență mai jos demascat. Și unii și alții sînt în conflict cu legea și dezertori sociali. Dar într-un fel șochează, spre exemplu, violența huliganului, într-un fel revoltă îndrăzneală pungașului și într-altfel se strecoară, mult mai discret, umbra individului care încalcă legea printr-o privire, cîștigă teancuri de bani dintr-o strîngere de mînă și-i risipește în gașcă, pe străduța din spate, la marginea trotuarului, de-l crezi absorbit într-un nevinovat joc de copii cu capace de bere. De unde să știi cu ce se ocupă tînărul îmbrăcat după moda altor jurnale, e greu să-i recunoști naționalitatea din bolboroseliile jargonului universal plămădit în orașele porto-franco și, de altfel, cum să-i reconstitui intențiile din frîntura de întrebare suierată subțire prin colțul buzelor?

Totuși, cîtiva asemenea indivizi există. Total inactivi pentru obște, străini de orice îndeletnicire socialmente necesară, grefați ca o ciupercă pe fluxul turistic, miriapode din canalele tenebroase ale traficului clandestin, ei se agită ca să uite ce este munca și cîștigă ușor pierzînd viaoarea banului cîștit.

Iar pentru că cititorului obișnuit nararea constatărilor nu i-ar putea da măsura decăderii și instrăinării acestor exemplare vom folosi aproape exclusiv citate. Citate ad-literam din confesiunile lor. Ni se pare că nici o altă referire nu i-ar caracteriza atît de pregnant ca propriile lor înșăiri de cuvinte. Mai precizăm că apelativele folosite nu au nimic comun cu cetățenia, ocupația sau originea persoanelor. Sînt pur și simplu porecle. Reale. Tipul rămîne biped chiar dacă, bunăoară, între ai lui i se spune *Cline*.

Un coleg din redacție a venit și mi-a spus:

— Este păcat că nu-ți faci drum pe lîngă magazinul «Comturist». Priveam aseară vitrinele, cînd un individ mi-a aruncat din zbor nici mai mult, nici mai puțin decît întrebarea dacă doresc valută. Cred că ar merita să te ocupi de ei.

Aproximativ în aceeași perioadă, o altă cunoștință, un intransigent procuror de la Procuratura municipiului București, făcea din balcon locuinței sale observația că grupul statornic de pierde-vară care se întrunea pe străduța laterală de lîngă Biserica Albă își ia de fapt niște măsuri de precauție, plasează oameni de pîndă pe la colțuri, în timp ce nucleul...

Dar să întrerupem panoramicul și, după o mișcare de transfocare, să ascultăm. Cerem în prealabil scuze pentru agramatism, repetări, pentru exprimarea lor cu mijloace rudimentare, pe care am preferat să o transcriem fidel. Sînt fragmente din declarații, explicații surprinse, relații reciproce. Sută la sută exacte.

Am plecat cu un necunoscut la Constanța să mă distrez. Pe 16 iunie am plecat la restaurantul Perla din Mamaia ca să mînc, unde l-am întîlnit pe un fost prieten, pe nume Vali, de care știu că locuiește în Craiova. l-am spus că am rămas fără bani și să facem tovarășie la tot ce găsăm.

Seara am mers la barul de noapte de la Athénée. În ziua următoare Japonezu a plecat cu Sterias la mare. S-au întors după circa 10 zile. După o zi Japonezu a plecat din nou la mare singur. De la mare am auzit că Japonezu a cheltuit toți banii pe care i-a cîștigat la barbut și umblă cu doi tipi pe nume Gigi și Vali.

În urmă cu circa o lună de zile jucam barbut cu Japonezu și cu alții la Athénée. După puțin timp vine Sterias cu un străin și îi spune lui Japonezu să meargă. După ce cîștigă toți banii din joc, Japonezu pleacă cu ei spre Atenu-Hotel.

Încă din luna august 1968 l-am cunoscut pe Tăranu. Frecventează barurile de zi «Ambasador» și «Lido» și barurile de noapte «Continental» și «Athénée Palace», unde face cheltuieli costisitoare neavînd serviciu.

Am mai fost condamnat trei luni pentru conducere fără permis. Nu am și nu am avut nici o ocupație. Pînă în 1969 am fost la Facultatea de construcții civile, în anul trei, dar m-am retras. Este adevărat că-mi consum timpul jucînd barbut și făcînd trafic. Sîntem un grup de indivizi care jucăm jocuri de noroc pe stradă și în parcuri. Am cumpărat...

Tăranu s-a ocupat cu schimbul de timbre cu turiști străini. La început afacerea cu timbre constau în vinderea de timbre românești și chiar străine la suprapreț, apoi în vinderea timbrelor pe obiecte și, în cele din urmă, pe valută. Împreună cu Puiu «Lungu» făceau naveta Mamaia-București.

Mă aflam lîngă bazinul cu valuri Lido. A apărut un tip slab, de statură mică, și m-a întrebat dacă am bani românești pentru schimb. Aveam două-trei mii de lei. Ne-am dus într-un gang unde primul tînăr a apărut cu un alt tip, mic, cu părul lung, de vreo 20 de ani, care se prezenta drept italian.

Acum cîteva zile am jucat rișcă împreună cu Jean Geantă, Flancă Pitești și Gelu. Cînd jucam, Jean a zis că joacă numai cu mine. Atunci Gelu mi-a dat 600 de lei și am pus eu 600 de lei și am jucat eu singur cu Jean în spate la O.N.T. După ce am pierdut, Flancă i-a luat banii înapoi lui Jean spunînd: nu ai jucat cîștit. Însă i-a luat 1 800 de lei. Am mai jucat lîngă biserica Boteanu, în spatele bufetului Boema, în Cîșmigiu... Am cîștigat într-o după-amiază 500 de lei de la Jean și seara am pierdut 850 de lei la Moacă. Nu am pierdut niciodată mai mult de 2 000 de lei.

Ne-am întîlnit la ora 14, pe bulevardul principal din Constanța. Am făcut repede schimbul și am fugit la gazdă. Ne gindeam ce să facem, că în București sînt cunoscut. Vali a spus să meargă el și să se dea drept străin. Am plecat imediat cu trenul de 15.40. La 19.30 eram în față la Lido. Nu mai aveam nici un șfanț. Am cerut unui prieten 15 lei ca să mîncăm ceva la bufetul expres. După aceea am găsit cumpărători și am încasat 2 800 de lei. Am plecat să petrecem la restaurantul «Union». Vali s-a culcat la mine. A doua zi la ora 10 m-am întîlnit cu străinul, la ora 14, l-am revăzut pe Vali în față la «Casata», ne-am despărțit din nou, la ora 17 eram în față la «Turist», pentru afaceri, de acolo am plecat la cinema «Festival», am văzut filmul «O sută de dolari pentru șerif», iar seara m-am îndreptat spre braseria «Union» unde aveam din nou întîlnire cu Vali. În dreptul hotelului «Muntenia» am fost arestat.

l-am dat lui Tăranu 1 100 de lei parte pentru că m-a ajutat să vind. Mai erau doi prieteni de-ai lui Tăranu pe care nu știu cum li cheamă și cărora le-am dat cîte o sută de lei pentru că au fost de față.

Cînd organele de miliție au venit la locuința lui Tăranu el a aruncat un pachet pe balconul vecin. Milițienii au observat și s-au dus și l-au luat. Conținea 120 perechi de ciorapi de damă marca «Latty».

Cline nu a vrut să dea mai mult de 27 de lei pe bucată. Atunci am mers în fața braseriei «Union», unde erau niște cumpărători de haine vechi, care spuneau că au doi băieți care vor să cumpere valută. Eu am intrat în legătură cu ei, i-am cunoscut că au mai cumpărat și i-am trimis la Vali. Cumpărătorii de haine vechi s-au ținut după ei, credeau că Vali este străin, iar după ce s-a efectuat schimbul se certau între ei că de ce nu s-au băgat să-l păcălească pe Vali, adică să-i tragă din bani.

Dintre cumpărătorii obișnuiți îl cunosc pe prietenul lui Vlad Costel, numit Dan, posesorul unui autoturism 1500 L. Înainte de această mașină — adică pe la sfîrșitul anului 1969 — acesta conducea un Opel-Caravan cu tapițerie albastră.

Din procesul verbal întocmit de doi ofițeri de miliție aflați în misiune legală de urmărire și reținere a numitului Vlad Costel zis Tăranu:

«În timp ce acesta se afla în str. Mintuleasa colț cu str. Dimitrie Racoviță, ne-am apropiat de el și i-am solicitat să se oprească pentru a-l legitima. În acel moment el a început să alege, încercînd să dispară. Fiind urmărit de noi, cu ajutorul cetățenilor am reușit să-l prindem și să-l imobilizăm. În timpul urmăririi cel în cauză a aruncat într-o curte un pachet cu hirtii. Fiind observat și ridicîndu-se pachetul s-au găsit în el 40 000 de lire italiene».

Japonezu n-a venit la întîlnire. M-am întîlnit cu Tăranu și am aflat că J. a fost prins de miliție. Eu l-am cerut 100 de lei pentru a fugi la Craiova, dar el nu a vrut să-mi dea.

Indivizii s-au autodefiniți prin fapte, gînduri, exprimare. Strălucirea vieții pe care o caută este falsă, pentru că e instabilă. Banul nemuncit îi trage la fund, cîștigat ușor el este tot atît de ușor azvîrlit după primul colț. Necunoscînd munca ei nu pot cunoaște nici distracția adevărată. După o zi de peripluri dubioase, cum altfel să se deconecteze decît aruncînd zarurile pe bordura trotuarelor mai ferite? Verbul sărac ce altceva le-ar permite să înțeleagă decît filme de duzină? A arunca sute de lei într-un chef fără să ai după aceea șapte lei pentru o masă, a azvîrli miile la barbut fără să ți se imprumute bani pentru un bilet de tren, dau măsura acestui fel de viață risipită.

Viața lui Nicolae Nanu zis Japonezu, a lui Costel Vlad zis Tăranu, a lui Cline, Moacă, Șoarece sau a celorlalți. A acestui etalon al lumii traficantilor mîngiat cu diminutivul «Vali», pe numele complet — Valentin Racoviceanu. Polițiotul semidocților. A urmat, la insistențele familiei, 10 clase, după care linia vieții i se întrerupe într-o lungă noapte de preocupărilor nedefinite: din acest întuneric clipesc, ici-colo, puncte de certitudine: 7 luni închisoare pentru speculă cu bilete de cinema... un an închisoare pentru încălcarea normelor legale privind mijloacele de plată străine... arestări... urmăriri... procese. La 20 de ani nu îi era rușine să trăiască din ciubucuri pe lîngă casele de bilete, la 21 refuza să se mai tîndă, iar la 23 de ani se află în fața celei de-a treia perioade de detenție. Deznodămînt meritat, dar care nu poate fi suficient. Este vorba de datoria noastră, a tuturor, de a combate direct asemenea moduri de existență. Existență bine mascată, care uneori trece neobservată. Să n-o tolerăm! Caut un aspirator.

Sergiu ANDON

Nu știu de ce, dar dintre sutele de întrebări de felul adresate «Dialogului», întrebări una mai neașteptată decît alta (ba chiar nu puține de-a dreptul năstrucnice), ne-a rămas la inimă una conținută într-o scoare recentă a unui (probabil) foarte tînăr cititor de Rîmniceu Sărat: «Cam peste cîți ani credeți că vor dă pîrea complet din conștiința tuturor oamenilor că țara noastră toate trăsăturile urite: egoismul, setea înăvuțire, lașitatea, lipsa de atenție și de grijă față de semenii, mitocănia, violența... etc.!? Pe cuvînt, o asemenea întrebare îți dă poftă de viață! Desigur, se vîgăsi destui oameni serioși și învățați care să ne explice nouă și prietenului nostru rîmnicean că unele defecte dintre cele enumerate (egoismul, de pildă) sînt atât de vechi ca și omul și e îndoielnic dacă ele vor putea fi complet eradicate vreodată, că, în general, conștiința rămînd în urma existenței etc., etc., ca lipsit conceptul de «defect» e relativ și ceea ce astăzi mîine... și cite și mai cite argumente perfect întemeiate și totuși e plăcut să constatăm că în pofida acestor adevăruri mai există oameni care cred nu numai în perfectibilitatea ci chiar și în realizarea perfecțiunii fin umane și care nu amînă această realizare pentru cîtele grecești ci ar vrea să-i fie contemporani. Nu ștem, bineînțeles, în măsură să-i dăm un răspuns satisfăcător interlocutorului nostru. Dar asta numai și mai din vina noastră...

Într-o scrisoare de la cititorul L. Duma din București pe lîngă o serie de interesante observații și propuneri privind dezvoltarea activității turistice, am întîlnit următoarea afirmație: «Văra aceasta am făcut mînașrile din Bucovina». Scrisoarea, precizăm, e de la tînărul Duma și nu de la Ștefan cel Mare sau Petru Rareș, ca în egală măsură cu meșterii constructori, ar putea pretînda la titlul de «făcători» ai vestitelor mînașdar, bineînțeles, nu în vîra asta ci acum mai bine patru veacuri și jumătate. Lăsînd gluma deoparte trebuie să recunoaștem că expresia folosită de corpondentul nostru are o foarte largă răspîndire, vorbă și chiar în scrierile de an de an, zeci și zeci de mii onorabili cetățeni, neanimați de niscaiva tendințe miurgice, «fac» nu numai mînaștirile, ci și Apuse Făgărașul, Delta și cite și mai cite. După cît se pare expresia s-a împămîntenit și oricît am strîmba din n-o mai putem schimba. Cum s-a format, e mai greu deslușit. Un sociolog francez (e interesant de precizat că în ultimii ani formula amintită a pătruns în mai toate limbile globului) este de părere că ea indică existența unei obligații sociale: pentru «a fi în rînd cu lumii omul modern se simte obligat să-și punteze prezent toate marile monumente istorice, artistice sau naționale («la modă»). Nimeni nu spune (să zicem) că a «face» Plopenii sau Comana, pentru că aceste două sate, altfel extrem de agreabile, nu sînt acum la modă vizitarea lor nu intră printre datoriile turistului și se respectă. Ați observat că nu se spune nici măcar cineva a «făcut» Valea Prahovei. Prea mult frecventată, cunoscută zonă dintre Cîmpina și Predeal pierdut ceva din statutul ei social. O fi așa, n-o fi în orice caz limba s-a mai îmbogățit cu o expresie.

Cititorului Paul Lincu din comuna Bujoru, județ Teleorman, i se pare că expresiile «4 metri și jumătate sau «6 litri și jumătate» nu sînt prea corecte și ar trebui să spunem «4,5 metri» sau «6,5 litri». Zadarnic prote expresiile încredinate (care, de altfel, nu ni se par de încredere) au intrat în vorbirea curentă și de acolo mai pot fi scoase nici măcar cu armele rațiunii.

Cititorul Gabriel Tudoranu din comuna Lima județ Constanța, ne scrie plin de indignare despre pungășiile unor salariați necinstiți din comerț. Nu îndoiim de realitatea faptelor semnalate și cu atît puțin de necesitatea înfierării lor. Dar pentru a masca eficient avem nevoie de elemente concrete nume, date, cifre, indicații de loc și timp. Afirmații generale despre «unii care...» sau «alții care...» nu convin pe nimeni.

Cererea cititorului Paul Wagner din Sibiu de a revizui noi amănunte și noi fotografii despre construcția drumului transfăgărășan vine în întîmpinarea propriei noastre intenții. Chiar dacă zăpada și-a făcut apariția pe crestele Făgărașului, ne vom strădui să prezentăm într-un mod cît mai cuprinzător activitatea clocoțitoasă de pe acest șantier atît de deosebit.

Dean Martin
un bunic
pe post
de seducător.

PE ECRANE

AERO-PORTUL

Bănuiesc că trebuie să iubești puțin și aeroporturile, nu numai cinematograful, pentru a înțelege că dacă există ceva vrednic de prețuire în acest film al lui George Seaton este abilitatea cu care sînt apropiate destinele întâmplătoare; în această comunitate aparte, pe care o reprezintă un aeroport la orice oră din zi sau din noapte, în această uriașă uzină cu tablourile ei de comandă, cu funcționarele ei frumoase, cu piloți chipeși și trecuți prin viață — cum se zice — se întreataie atîtea existențe, hazardul pune la cale atîtea întâlniri care, chiar dacă nu sînt tulburătoare de la prima pînă la ultima, sînt măcar bine tichuite. Printre mediocrele aventuri sentimentale și nefericiri conjugale ale unor piloți nu prea înțelegi și nu prea așteptați de neveste, se strecoară o bătrinică, jumătate păpușă, jumătate diavoliță, de meserie călătoare clandestină, și un bărbat prăbușit, ajuns la capătul disperării. Ni se face cunoștință cu ei în treacăt, dar, de fapt, de la prima lor apariție filmul începe să le aparțină. Nu încapă îndoială că George Seaton este unul dintre acei meșteșugari care cunosc regulile jocului de-a emoția, care au învățat, stînd la umbra marilor copaci, cum se domesticește neprevăzutul; drept care, în filmul

de față pericolul va veni de acolo de unde te aștepti mai puțin, iar întîmpinarea lui — de unde nici nu-ți trece prin cap. Hellen Hayes (bătrîna) și Van Heflin (bărbatul cu valjoara), actor pe nedrept uitat, răsar ca două aisberguri în mulțimea călătorilor. Simetriei acestor două personaje îi corespunde — în planul aceluiași tact profesionist — arcul întins peste începutul și sfîrșitul filmului: dezăpezirea — din primele secvențe — va fi necesară aterizării forțate, în final, a avionului scăpat din primejdie. În timp ce un pilot luptă să scape de pămînt (George Kennedy, brațul său înclăștat cu încăpăținare pe manetă și trabucul morfolit merită să fie reținute), alții se zbat să aducă pe aceeași fișie de pămînt citeva zeci de vieți salvate de amenințarea iresponsabilității, printr-un generos efort de încordare a voinței și a solidarității. Cît despre cele două capete de afiș ale filmului, Burt Lancaster și Dean Martin, dacă aș fi actor, și mai ales trecut de o anumită vîrstă, n-aș înceta să mă întreb, privindu-i: cum de reușesc să păcălească timpul, să-l înșele dintr-o privire cu vreo zece ani, cum de izbutesc — bunici fiind — să alerge cu degajare de feline?

Magda MIHĂILESCU

Actrița engleză Maggie Smith (dreapta) deținătoarea Oscarului 1969, n-a mai apărut în nici un film după cucerirea rîvnitului trofeu («Cei mai frumoși ani ai domnișoarei Jane Brodie»). De curînd, numele laureatei puțin uitate a apărut în anunțul noului film al lui Alan J. Pakula: «Văduvul».

de la A la Z

de Constantin POPESCU

EASTWOOD Clint

Actor american de film și TV, născut la San Francisco, la 31 mai 1933. Debutează pe (micul) ecran într-un serial western TV: *Rawhide*, în care dă viață unui erou popular, Rewdy Yates, care devine curînd o figură familiară telespectatorilor americani. Este însă o popularitate plătită cu prețul unei foarte mediocre satisfacții profesionale. Marea șansă a carierei sale i-o va oferi cineastul italian Sergio Leone, care are curajul să concureze pe americani pe propriul lor teren: westernul, gen pe care nimeni pînă atunci nu se încumetase să-l atace în Europa. Trei filme: *Pentru un pumn de dolari* (1964), *Pentru cîtiva dolari în plus* (1965) și *Il buono, il brutto, il cattivo* (1966) sînt de ajuns pentru ca C.E. să cunoască gloria mondială. Este redescoperit de producătorii americani, care vād în el un al doilea Gary Cooper. Ei si-l dispută cu contracte dintre cele mai ispititoare, pentru a-l reademeni către Hollywood pe care-l abandonase. Se întoarce în patrie, unde i se rezervă o reîntreare triumfală, cu mare desfășurare de publicitate, ocazie de mult așteptată pentru el de a-și impune în sîrșit punctele sale de vedere. Căci C.E. nu este doar un simplu bun actor de western, ci un talent multilateral, capabil să înfrunte cu suplete, sobrietate și degajare genuri cit mai diverse, de la filmul de spionaj, *Where Eagles Dare* (cu Richard Burton), la cel istoric, *Two Mules for Sister Sarah* (cu Shirley McLaine); de la cel de aventuri, *Coogan's Bluff*, *Beguiled*, la musical, *Paint Your Wagon* (cu Jean Seberg, Lee Marvin), la filmul de război, *Kelly's Heroes*, și din cînd în cînd la western: *Hang'em High*. În 1971 își încearcă forțele în regia de film cu *Play Misty for Me*, unde apare și ca interpret principal. A fost de curînd ales al treilea în box-office-ul mondial al actorilor masculini, pe locul deținut anul trecut de John Wayne.

EDDY Nelson

Actor de film și cîntăret american, născut la Providence (S.U.A.), la 26 iunie 1901, mort la 6 martie 1967. Abandonează studiile universitare pentru a studia cîntoul și în 1922 debutează la opera din Philadelphia, pentru a-și continua cariera de artist liric pe scenele operelor din Los Angeles și New York (Metropolitan). Devine însă o celebritate mondială datorită filmului. Vocea sa de bariton, cu un timbru agreabil, va fi auzită în toate colțurile lumii, alături de cea a partenerii sale obișnuite, Jeanette Mac Donald, în filme ca: *Marietta* (1935), *Rose-Marie* (1936), *S-au cunoscut în luna mai* (1937), *Senorita* (1938), *Serenada primăverii* (1939), *New Moon* (1940), *Bitter Sweet* (1941), *I married an Angel* (1942). Același succes îl va cunoaște și în filmele turnate cu alte parteneri: *Rosalie* (1938) și *Balalaica* (1940) cu Ilona Massey; *Cîntecul erorilor* (1939) cu Virginia Bruce; *Soldatul de ciocolată* (1942) cu Rise Stevens; *Fantoma de la operă* (1943) cu Susanah Foster. După război mai apare pe ecran în două filme: *Never Say Goodbye* (1946) în *Northwest Outpost* (1947) cu Ilona Massey, împrumutîndu-și de asemenea vocea pentru un personaj din desenul animat al lui Disney: *Make Mine Music* (1946). Momentul său de glorie apăsese. A mai fost văzut un timp la TV, în citeva spectacole muzicale, concerte, după care dispare din actualitatea artistică.

EGGAR Samantha

Actriță de film anglo-american, născută la Hampstead (Anglia), la 5 martie 1939. Își face un debut modest în patrie în filmul *Dr. Crippen* (1962), după care i se dau roluri mai importante în filme ca: *The Wild and the Willing* (1963), *Doctor in Distress* (id.) cu Dirk Bogarde și *Psyche 59* (1964) cu Curd Jürgens. Invitată la Hollywood, devine protagonista unui remarcabil film psihologic de suspense, realizat de William Wyler: *The Collector* (id.), unde alături de un alt compatriot, debutantul Terence Stamp, face o frumoasă creație. Cota sa profesională crește subit în urma acestui mare succes de critică și public, iar filmele se succed într-un ritm susținut: *Return from the Ashes* (1965) cu Maximilian Schell; *Walk, don't Run* (id.), *Dr. Doolittle* (1966), un musical gigant, cu o mare desfășurare de decoruri, peisaje fermecătoare și o impresionantă colecție de animale; partener: Rex Harrison; *The Molly Maguires* (1968) cu Sean Connery și Richard Harris; *The Walking Strick* (1969) cu David Hemmings; *The Light at the Edge of the World* (1970) cu Kirk Douglas și, de asta dată în Franța: *Lady in a Car* (*La dame dans l'auto, avec des lunettes et un fusil*) după romanul lui Sebastian Japrisot, cu Oliver Reed și Stéphane Audran, în regia lui Anatole Litvak.

EGGERTH Martha

Cîntăreață și actriță de film, de origine austro-ungară, născută la Budapesta, la 17 aprilie 1912. Calitățile ei vocale excepționale sînt remarcate de la vîrsta de 11 ani, de cînd începe practic cariera ei de cîntăreață. Apare succesiv în teatrele muzicale de la Budapesta, Viena și Berlin și debutează în film la 19 ani, descoperită de regizorul Richard Eichberg. Devine starul nr. 1 al comediilor muzicale și al operetelor turnate la Berlin, Viena și Londra, bucurîndu-se de o imensă popularitate, datorită acit vocii sale de o puritate neobișnuită, cit și jocului său spontan și farmecului ei tineresc. De la Strauss la Lehar, de la Robert Stolz la Paul Abraham, M.E. triumfă purtînd melodiile lor nemuritoare pe coate meridiane. Publicul nostru își amintește cu plăcere de filme ca: *Un vis sub cer albastru*, *Un cîntec*, *o fată și-un sîrut*, *A fost odată un vals*, *Un vis în Schönbrunn*, *Valsul imperial*, *Floarea din Hawaii*, *Tareviciul*, *Cîntă inimă*, *Blonda Carmen*, *Ciocirtia*, *Clo-Clo*, *Mazurca albastră*, *Sylvia* etc. Există și o altă Martha Eggerth, interpreta unor filme dramatice (desigur tot muzicale), filme care i-au permis să-și dezvăluie calități actoricești apreciable. Astfel, Willi Forst, în *Cîntecul mele te imploră* (*Sinfonia neterminată*—1933), film dedicat lui Schubert, știe să obțină de la ea acea sinceritate în joc, acea intensitate dramatică pe care n-o putuse dovedi în operetele cu librete convenționale și roluri stereotipe. Astfel de excepții mai pot fi socotite: *Therese Krone* (1934), *Costa Diva* (film anglo-italian, 1935, de Carmine Gallone), *Romanța iubirii* (1936) de Bolvary, *Hofkonzert* (*Regina valsului*-id.) de Detlev Sierck, *Farmecul Boemei* (Austria-1937) de Bolvary. În anii războiului s-a stabilit în S.U.A. cu soțul ei, tenorul Jan Kiepura, activînd pe Broadway și turnînd la Hollywood două filme: *Presenting Lily Mars* și *For Me and My Gal*. După război, întoarșă în Europa, printre numeroasele spectacole muzicale și recitaluri va mai turna în Italia: *Addio, Mimi* (1947), în Franța: *La valse brillante* (1947), în R.F.G.: *Tara surisului* (1952), în toate avînd ca partener pe Jan Kiepura.

te-
le-
gra-
me

● Scriitorul polonez Andrzej Kijowski și regizorul Andrzej Kondratiuk semnează scenariul unei noi adaptări după Faust al lui Goethe, intitulată «Faust, Mejisto și Margareta» (în poloneză — Malgorzata).

● Interpreta filmului «Léon», a cărui regie o semnează Jacques Brel, va fi cântăreața Barbara.

● Se vorbește de o a treia ecranizare a «Ma-

relui Gatsby». Cu inima cât un purice (căci prea ne este proaspătă amintirea catastrofei a adaptării din 1949, văzută nu demult pe micul ecran) anunțăm acest proiect. Se pare că interpreții principali vor fi Ali Mac Graw («Love Story») și Robert Redford.

● Regizorul italian Valentino Orsini va realiza în studiourile din R.P. Bulgaria filmul «Steaua iubită».

● O distribuție internațională pentru filmul științifico-fantastic «Eolomea» al regizorului Herman Zschoche din R.D. Germană: Cox Habben (Olanda), Ivan Andonov (R.P. Bulgaria), Vsevolod Sanaev (U.R.S.S.).

● Orson Welles, Michel Piccoli și Anthony Perkins pe genericul aceluiași film: «Zecile de uimire» al lui Claude Chabrol.

**COOPERAȚIA
MEȘTEȘUGĂREASCĂ
DIN JUDEȚUL SIBIU**

asigură prin unitățile sale o deservire promptă
în toate domeniile de activitate:
confecții, piele-încălțăminte,
radio-TV, autoservice,
boiangerie, bijuterii,
ceasornicărie etc.

O săptămână

în lume

Activitatea politică desfășurată pe plan internațional de partidul și statul nostru reflectă consecvența unei linii principiale de sprijinire pe toate căile a eforturilor pentru salvarea păcii și securității în Europa și în lumea întreagă. În acest context se relevă în primul rând atenția deosebită acordată solidarității dintre partidele comuniste, dintre forțele antiimperialiste, unirii factorilor care pot asigura salvarea păcii, progresul general. Această preocupare și-a găsit expresia în vizitele efectuate în țara noastră de către delegațiile Partidului Comunist din Belgia și Partidului Comunist din Guadelupa, convorbirile purtate de membrii acestora cu reprezentanții partidului nostru, primirea la tovarășul Nicolae Ceaușescu — acestea evidențind o dată mai mult însemnătatea pe care o prezintă dialogul de la partid, pentru o bună informare reciprocă, pentru analizarea principalelor probleme de interes reciproc și ale vieții internaționale.

Sentimentul de profundă responsabilitate pentru soarta păcii a fost reafirmat încă o dată în termeni convingători de către tovarășul Nicolae Ceaușescu la mîtingul consacrat deschiderii anului de învățămînt universitar. În cuvîntul său, secretarul general al partidului a subliniat că, mai mult ca oricînd, trebuie acționat cu toată fermitatea pentru împiedicarea agravării conflictelor existente și izbucnirii de noi conflicte, iar în ce privește continentul nostru — de pe care au pornit în trecut două războaie mondiale — trebuie făcut totul pentru ca el să se transforme într-o «zonă a păcii și colaborării pașnice». Pentru realizarea acestui deziderat legitim s-au întreprins în ultimul timp o serie de pași ce îndrituiesc convingerea că există imense posibilități de a se realiza un consens european asupra convocării Conferinței general-europene. Secretarul general al Partidului Comunist Român a amintit cîteva dintre cele mai recente acțiuni pe plan european pe calea destinderii și soluționării unor probleme. Astfel, printre premisele favorabile unei conferințe europene se numără încheierea Tratatelor dintre U.R.S.S. și R.F. a Germaniei și dintre R.P. Polonă și R.F. a Germaniei, tratativele dintre Cehoslovacia și R.F. a Germaniei, acordul cvadripartit în privința Berlinului occidental, ca și o seamă de contacte, schimburi de vederi între oameni politici europeni, inclusiv recenta întîlnire dintre Leonid Brejnev și Willy Brandt, precum și vizita în Iugoslavia a secretarului general al C.C. al P.C.U.S., Leonid Brejnev și convorbirile sale cu conducătorii iugoslavi în frunte cu președintele Iosip Broz Tito. Iată deci că, sub multiple aspecte, realizarea Conferinței general-europene apare ca o necesitate incontestabilă. «Avem deplina convingere — a declarat tovarășul Nicolae Ceaușescu — că sînt create condiții pentru a se ajunge la o reuniune cu participarea tuturor statelor interesate, care să deschidă calea înfăptuirii securității europene, să asigure dezvoltarea independentă, liberă, a fiecărei națiuni de pe continentul nostru».

Cît de juicios este acest punct de vedere reles și din faptul că el găsește ecou și sprijin în numeroasele declarații făcute de la tribuna O.N.U. Ministrul de externe sovietic A. Gromiko a menționat în cuvîntarea rostită în cadrul dezbaterilor generale că problema convocării Conferinței general-europene s-a maturizat și că este momentul ca activitatea de pregătire să fie plasată pe o bază trairnică. La rîndul său, ministrul de externe al Franței, Maurice Schumann, a precizat că problema care se pune acum nu este aceea de a se organiza o confruntare între blocuri, ci de a reduce această posibilitate pînă la dispariție. Ceea ce corespunde punctului de vedere exprimat în repetate rînduri de România socialistă, și anume acela că — așa cum a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu — «trebuie mers pe calea retragerii trupelor străine de pe teritoriile altor state, a lichidării bazelor militare și a blocurilor militare opuse, a creării unei atmosfere de încredere care să permită realizarea în continuare de noi progrese pe calea înfăptuirii dezarmării».

Altfel în cadrul Adunării Generale a O.N.U., cît și în Comitetul pentru dezarmare care și-a încheiat la Geneva zilele acesteia lucrările, dar și în diferite alte organisme internaționale, reprezentanții țării noastre acționează intens în sprijinul acelor acțiuni menite să contribuie la înlăturarea oricărui primejdie prezumtivă sau virtuală care ar exista în calea păcii și securității în Europa și în lumea întreagă. Iată de ce România se numără printre țările coautoare ale textului Proiectului de convenție a interzicerii armelor bacteriologice. Iată de ce țara noastră cere insistent ca R.P. Chineză să-și capete locul ce-i revine de drept în O.N.U. și aceasta fără condiții limitative și ofensatoare, fără tocmești în ce privește înlăturarea ciankașiștilor, care nu reprezintă pe nimeni și nimic. «În lume există doar o singură Chină. În O.N.U. există un singur loc pentru China și numai guvernul R.P. Chineze este în drept să-l ocupe», a declarat șeful delegației indiene în Adunarea Generală a O.N.U. Sub același aspect este elocventă opinia exprimată de șeful delegației suedeze, care a arătat că tendința spre universalitate este o consecință a convingerii că problemele internaționale nu pot fi rezolvate prin excluderea unor națiuni din comunitatea mondială.

Angajată cu toate forțele sale în opera de construcție socialistă, țara noastră militează pentru promovarea unui cîmat internațional propice cooperării între țările de pe glob, pe baza unor relații principiale, indiferent de orînduirea lor social-politică. Contactele și convorbirile avute și în această săptămîină de exponenți ai diplomației românești la New York și în diferite capitale europene au prilejuit sub diferite forme exprimarea neechivocă a poziției profund principiale și constante a țării noastre în legătură cu problemele majore ale vieții internaționale.

Marti, 5 octombrie 1971

Dic. BABOIAN

expoziție românească la Havana

Prin intermediul agenției «Prensa Latina» ne parvine această imagine ce redă un aspect de la o expoziție românească de carte, discuri și de artizanat, deschisă de curînd în capitala Cubei socialiste — Havana. Interesul y de care s-a bucurat expoziția s-a concretizat — așa cum relatează agenția de presă latino-americană — printr-afluență constantă de public.

realități din lum

SICILIA: lagărele speranțelor înșelate

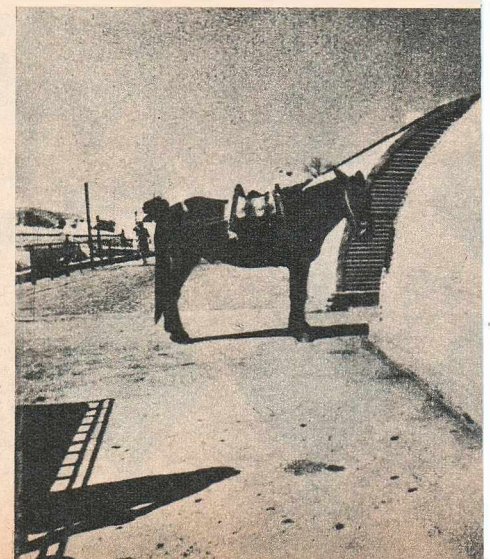
«Mi-e teamă că am să mor și n-am să mai am norocul să locuiesc într-o casă adevărată» — mărturisește o femeie rămasă fără adăpost după cutremurul din Sicilia din urmă cu mai bine de trei ani și jumătate. Sinistrații trăiesc și azi în grupuri de barăci. Aceste așezări au căpătat, în limbaj popular, și un nume: li se spune «baracopolis» — prin ironică asociație cu «megalopolis».

Se credea în Italia că problema sinistraților a fost rezolvată — constată retrospectiv revista «Europa». Știrea recentă cu privire la noi investiții, în valoare de 5 miliarde lire, pentru repararea barăcilor, la care s-au adăugat o serie de calcule stabilind că aceste barăci costă de fapt la fel de mult ca niște case, au suscitad nedumeriri, apoi indignare, întreaga afacere fiind considerată acum un adevărat scandal.

Am fost în Sicilia pe locurile cutremurului — scrie ziaristul Aldo Santini. Primul popas l-am făcut la Gibellina. Satul, aflat pe o creastă stîncoasă, a fost complet distrus. S-au construit aici două mari grupuri de barăci, cu acoperișuri de tablă, cu pereți de tablă: unul pentru 4 000 de persoane, celălalt pentru 1 500. Nici urmă de case de cărămidă. În schimb se construiesc 300 noi barăci. «Ceea ce impresionează mai mult în baracopolisurile de la Gibellina — constată ziaristul italian — e lipsa a ceea ce ar trebui să fie principala lor caracteristică: aspectul de provizorat». Oamenii s-au instalat în aceste «orașe de tablă», lagăre ale speranței înșelate, ale insatisfacției și suferinței — cum le numește un localnic — parcă pentru totdeauna.

S-a promulgat în 1968, anul cutremurului, o lege care prevedea ridicarea de orașe și sate cu adevărat omenești, pentru cei 200 000 sinistrați. Dar construirea barăcilor a fost o afacere prea rentabilă, de fondurile alocate pentru zonele afectate de seism s-a profitat fără scrupule. «S-a speculat la toate nivelurile, și la nivel local, și la nivel național» — afirmă primarul din Santa Ninfa, un alt sat sicilian

distrus în 1968. Există azi 26 000 de barăci. Au costa cu 50% peste valoarea lor efectivă. Viitoarele sate și orașe «adevărate» vor fi gata poate peste 10 ani. Pînă atunci mulți dintre locuitorii de azi ai barăcilor nu vor mai fi poate în viață, tinerii vor îngroșa rîndurile celor care caută de lucru în străinătate. Căci aceeași lege din 1968 stipula și construirea de întreprinderi industriale în zona calamitată. Dar «nu s-a făcut nimic» — constată Aldo Santini. Locuitorii au vrut să ridice în regiune măcar o fabrică de ciment. S-au izbit însă de împotrivirea marilor patroni ai industriei construcțiilor de la Palermo. Ieșirile din cercul vicios al speculei și întregul venale sînt încă extrem de greu de găsit în Sicilia.

reația opiniei publice

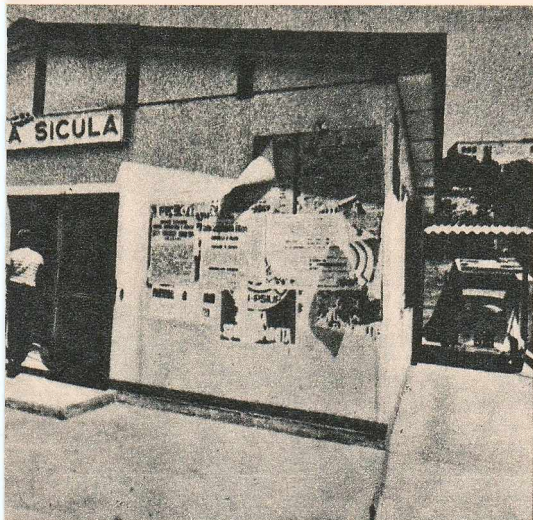
Londra, ca și în întreaga lume, au fost condamnate sever unele acte de război comise de Statele Unite împotriva Vietnamului. Pichete de demonstrații s-au postat în fața ambasadei S.U.A. din capitala britanică, cerînd să se pună capăt noilor bombardamente ale aviației americane asupra teritoriului R.D. Vietnam, să fie respectată suveranitatea și integritatea acestei țări.

provizii pentru luptătorii patrioți din junglă

În regiunile eliberate de sub jugul coloniștilor trăiește în prezent aproape jumătate din populația Guineei-Bissau. Partidul african pentru independența Guineei-Bissau și a Insulelor Capului Verde (P.A.I.G.C.) se bucură de mare popularitate în rândurile populației, care participă la eforturile de organizare a vieții în zonele eliberate, ce reprezintă 2/3 din teritoriul țării. În timp ce coloniștii portughezi sînt înconjurați de ură și hărțuiți la tot pasul de către patrioții înarmați, detașamentele de luptă ale P.A.I.G.C. sînt sprijinite direct și permanent de populație. Iată, în fotografie, o coloană de aprovizionare care se îndreaptă, prin junglă, spre primele linii ale frontului de luptă împotriva coloniștilor.

ospitalului

Gibellina. După trei ani și jumătate, caracterul de provizorat al acestor așezări a dispărut. Iată pînă și o bancă.

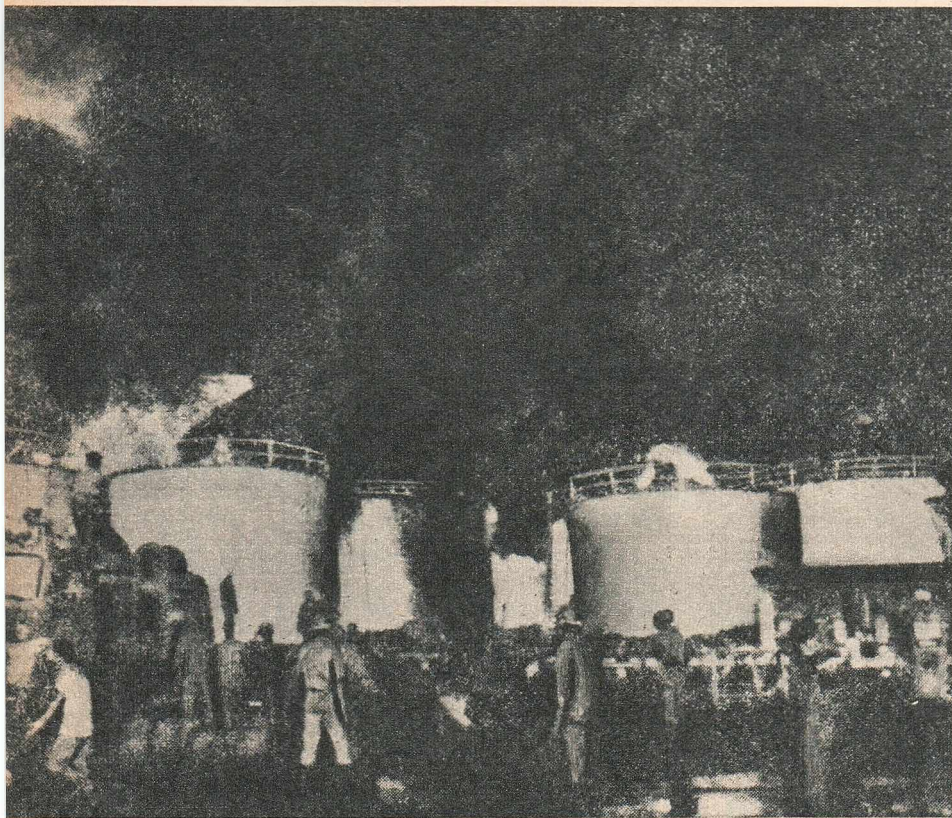

Barăci de tablă în care iarna oamenii îngheață de frig, vara se sufocă de căldură. Speranțele unui trai omenesc în case adevărate sînt încă de domeniul unui viitor îndepărtat și incert.

spectrul șomajului deasupra ruhrului

25 000 de mineri din bazinul carbonifer al Ruhrului (R.F.G.) sînt amenințați cu concedierea — afirmă ziarul vest-german «Die Welt», relatînd despre faptul că societatea «Ruhrkohle A.G.» amenință cu închiderea unora din minele sale în cazul cînd guvernul nu-i va acorda o subvenție de mai multe sute de milioane de mărci pentru înlăturarea unor dificultăți financiare. Ridicîndu-se împotriva implicării muncitorilor în acest conflict, — fapt ce constituie o măsură arbitrară, avînd drept consecință aruncarea pe drumuri a zeci de mii de mineri — sindicatul lucrătorilor din întreprinderile miniere și energetice a ținut să sublinieze totodată că societățile reunite în «Ruhrkohle» au obținut pînă-n prezent beneficii suficiente ca să le permită să suporte mici sacrificii necesare menținerii actualului număr de locuri de muncă. Același punct de vedere critic este exprimat și de o serie de ziare vest-germane, ca de pildă «Neue Ruhr Zeitung», care arată: «Din dorința unor profituri maxime, marelui patronat i-a inițiativă unor restrîngerii ale capacității de producție, afectînd astfel munca și viața a mii de oameni». Fotografia înfățișează o demonstrație a minerilor din Ruhr, amenințați de spectrul șomajului.

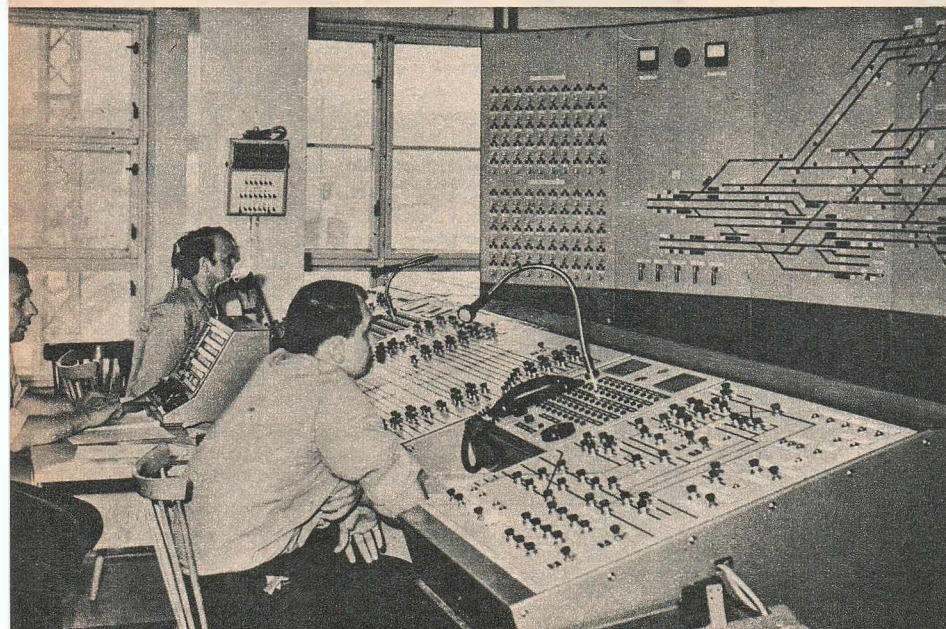

incendiu-mamut la pnom penh

Timp de câteva zile orașul Pnom Penh a fost în întregime scufundat într-un nor dens de fum. Efectuind un atac prin surprindere, forțele cambodgiene de rezistență populară au reușit să dea foc rezervoarelor de carburanți «Shell» și «Esso», aparținând forțelor armate ale regimului reacționar al lui Lon Nol. Puternicele explozii în lanț au culminat cu un incendiu generalizat care a durat câteva zile, provocând pagube imense în partea de nord a orașului. Corespondentul agenției «Reuter» relatează că lovitura dată de patrioții cambodgieni este una dintre cele mai puternice și cu consecințe dezastruoase pentru unitățile militare ale lui Lon Nol, care nu mai pot conta pe uriașele cantități de combustibil de care aveau nevoie pentru continuarea operațiunii militare de anvergură declanșată recent în direcția Kompong Thom, pe șoseaua nr. 6. «Acest atac perfect reușit, scrie L'Humanité, dă o lovitură foarte dură regimului Lon Nol, care în mod practic nu mai dispune de combustibil rafinat». Mai mult, după incendiul-mamut, la Pnom Penh nu se mai poate procura nici măcar un litru de combustibil.

mîndria feroviarilor de la malomerice

Ultima secțiune a unui sistem de control automatizat al securității circulației feroviare a intrat zilele acestea în funcțiune la Malomerice, stație suburbană de manevră în apropiere de Brno (R.S. Cehoslovacă). Prin darea în folosință a acestui sistem, stația din Malomerice dispune acum de cea mai modernă tehnică în acest domeniu. Pe lângă evitarea riscurilor de accidente se reduce, de asemenea, durata transporturilor și se suprimă o seamă întreagă de manevre manuale. Trebuie să adăugăm că specialiștii feroviarilor care lucrează la impresionantul pupitru de comandă al stațiunii (în fotografie) sînt mîndri de noile lor atribuții, cu atît mai mult cu cît întregul aparat a fost fabricat la întreprinderea de automatizare feroviară din Brno.

la congresul de la bremen

2 000 de tineri progresiști vest-germani, majoritatea membri ai organizației Tineretului Socialist, au luat parte la un congres ținut recent la Bremen, pentru a dezbate probleme de actualitate. Congresul, desfășurat sub semnul «solidarității tineretului împotriva agresiunii, exploatării și războiului», s-a pronunțat răspicat pentru încetarea imediată a războiului din Vietnam, pentru ratificarea tratatelor încheiate de R.F.G. cu U.R.S.S. și cu R.P. Polonă, pentru solidaritate activă cu lupta popoarelor coloniale și cu rezistența curajoasă a oamenilor de culoare din S.U.A. și din alte țări capitaliste împotriva discriminărilor rasiale. În fotografie, aspect din sala în care s-a ținut congresul. Pe pancartă se poate citi: «Pentru imediată ratificare a tratatelor de la Moscova și Varșovia».

testul de la san diego

Eliberat recent din închisoare după o detențiune de 20 de luni, pentru «vină» de a fi refuzat să se lase înrolat în corpul expediționar al S.U.A. în Indochina, studentul american David Harris, soțul cîntăreței militante Joan Baez, a inițiat un test original menit să demonstreze ostilitatea categorică a majorității americanilor față de continuarea războiului murdar din Vietnam.

Împreună cu alți tineri militari și civili activi în organizația Acțiune fără folosirea forței, Harris a organizat un adevărat referendum de masă la San Diego. Cetățenii din marele oraș-port californian și cei 4 000 de membri ai echipajului purtătorului de avioane «Constellation» (75 000 de tone) ancorat în port au fost solicitați să răspundă prin «Da» sau «Nu» dacă sînt sau nu de acord ca acest mare vas de război să efectueze un nou transport de trupe americane pentru războiul din Vietnam. Testul, care a avut loc la sfîrșitul lunii septembrie, a demonstrat încă o dată că zdrobitoarea majoritate a americanilor resping cu indignare încercările de a temporiza retragerea totală și definitivă a trupelor americane din Indochina. Oricum, Washingtonul nu poate ignora rezultatele testului de la San Diego și celelalte semne de ostilitate față de continuarea războiului american din Vietnam.

În fotografie: David Harris vorbind la un miting ținut la San Diego.

ascade citadine

În această toamnă, în care ploile torențiale continuă să facă ravagii, o recentă imagine din Gerona, în apropierea coastei de la Spania. Torentele de apă care au invadat orașul au format pe străzile lui cascade — miniaturale, e drept, dar nu mai în periculoase pentru clădirile orașului, pentru oamenii lui. Inundațiile din provinciile Gerona și Barcelona au făcut victime, distrus bunuri materiale, au întrerupt traficul pe șosele și căi ferate, au avariat linii telefonice. Numeroase sate au fost izolate de restul țării, rămânând accesibile numai elicopterelor.

de două ori 1394 fericiți

Mexico City ne porvine o imagine înfiorătoare: în cadrul aceleiași ceremonii, de uriașe proporții, s-au căsătorit 1394 perechi. Nu sîntem în măsură să vă informăm ce i-a determinat pe cei 138 de tineri să se căsătorească toți o dată, dar merită să ne pierdem o clipă gîndindu-ne atîtea «da»-uri rostite în onoarea stării civile, atîtea perechi făcînd — unite în fața legii și a oame-
— această sală.

ronica de trei secunde

NU!

oare logic? E oare rezonabil? Tocmai acum... tocmai acum cînd «Biroul pentru studiul fenomenelor lacului Loch Ness» a dat unui lord scoțian toate asigurările «investigațiile cu submersibile nu vor dăuna celorlalți eventuali monștri care trăiesc în lac», tocmai acum cînd «neni-broaște purtînd în gură muzicuțe «pentru a fi în siguranță să liniștească monstrul dacă acesta se înfurie», tocmai acum cînd un submarin construit de firma Vickers a coperit în adîncul lacului o fregată de 30 de metri lungime, cu toate cele trei catarge intacte, «scufundată în întinziile (zic azi jurnalele) de o turtună, cam pe la mijlocul secolului 17, fregată adusă pe uscat de Cromwell pentru speria pe scoțieni... tocmai acum se zvonește că cercele de la Loch Ness ar putea fi brutal întrerupte, lacul nînd a fi secăt pentru a se construi pe aceste locuri o centrală electrică!
tocmai acum? E logic?
monstruos!

FOAMEA ȘI SETEA

În descoperirea lingă Agades, în nordul Nigerului, în deșert, a celor trei cadavre, două în interiorul mașinii, și a celeia pe nisip; din moartea lui Patrice Combes, Chris-

tian Genette și Bernard Morette — aflați la a treia expediție pe locuri pustii; din întrebarea gravă a unchiului lui Christian: «nu pot înțelege de ce au părăsit pista?»; din certitudinea că cei trei au părăsit într-adevăr drumul pentru vehicule care leagă în Quezzam de Agades — iar cine părăsește acest drum are toate șansele să piară dacă mașina cade într-o pană, dacă un fir de nisip blochează motorul; din căutările febrile ale dispăruților pe o suprafață mare cît Franța, căutări care se soldează cu această concluzie: au murit de trei săptămîni, la cîțiva kilometri de o oază, epuizați — din toate acestea ce se poate înțelege altceva decît acest adevăr de trei secunde, sec ca o întindere de pustiu, trist ca un peisaj lunar: în 1971 omul mai poate muri de sete și foame rătăcind în Sahara, pe pămînt, în timp ce pe Lună — nu.

Radu COSAȘU

CORESPONDENȚĂ:

Elena P. («învățătoare la... vîrsta de aur») — Cislău, jud. Buzău: Nu atît elogiile m-au bucurat — căci pentru cronicarul secundelor nu elogiile sau nonelogiile sînt rațiunea de a fi — ci acest gînd, stîrnit de ce am scris în «Flacăra»: «Principalul este să prețuim secundele... să le ajutăm să se scurgă cît mai încet pe gîtul — aparent strîmt — al clepsidrei». Vă sîrut mina.

agendă

În virtutea practicii consacrate, ca fiecare din consiliile ministeriale ale «celor șase» parteneri din cadrul Pieței comune să fie condus, prin rotație, de miniștri de externe ai țărilor membre ale C.E.E., ALDO MORO, ministrul afacerilor externe al Italiei, ocupă funcția de președinte al actualei sesiuni. În această calitate, el a avut zilele trecute la Roma o serie de convorbiri cu Geoffrey Rippon, ministrul de stat britanic însărcinat să poarte tratativele privind aderarea Angliei la Piața comună.

cația copiilor este «afectată» prin contactul cu copiii de culoare.

La Budapesta a fost constituită Comisia națională ungară pentru problemele securității și colaborării europene, avînd ca președinte pe GYULA KALLAI, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U., președintele Prezidiului Consiliului Național al Frontului Popular Patriotic.

Numărîndu-se printre personalitățile politice europene care se pronunță pentru instaurarea unei atmosfere propice destinderii și colaborării pe continentul nostru, premierul suedez OLOF PALME a ținut să-și reafirme adevărată la ideea unei conferințe general-europene consacrate securității și păcii în Europa. În interviul pe care l-a acordat revistei finlandeze «Forum», Olof Palme arată că o asemenea reuniune, la care ar lua parte toate statele interesate, poate contribui la crearea climatului de încredere necesar în relațiile dintre state și, implicit, la reducerea încordării internaționale.

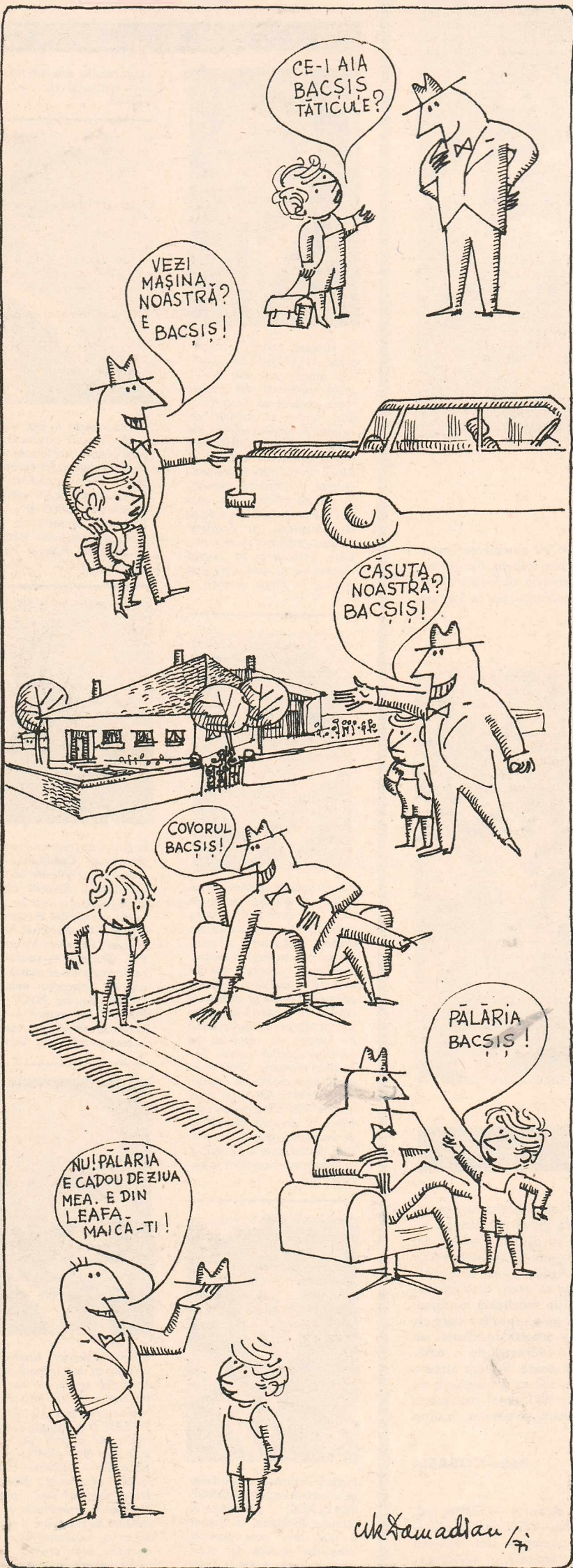
În prezența reprezentanților prezidiului Comitetului Regional Ruhr-Westfalia și a Comitetului Raional Moers, la Düsseldorf a avut loc adunarea membrilor de partid ai grupului din cartierul Rheinhausen (raionul Moers) a P.C. German, în cadrul căreia, elogiindu-se marile merite în mișcarea muncitorească ale lui MAX REIMANN, s-a hotărît în unanimitate primirea acestuia, la cererea sa, în P.C. German.

«Planul Werner, tinzînd la instituirea unei monede unice a «celor șase», se sprijină pe iluzii», afirmă într-un recent interviu prof. JACQUES RUEFF. O eventuală unitate monetară bazată pe acest plan «va dura pînă la prima furtună» — subliniază cunoscutul economist francez. După cum se știe, planul Werner reprezintă o încercare de rezolvare a actualei crize monetare interoccidentale, prin crearea unei uniuni economice și monetare a țărilor Pieței comune și instituirea unui sistem de parități fixe.

Nedezmițîndu-și atitudinea de inveterat rasist, GEORGE WALLACE, guvernatorul statului Alabama, a semnat o lege prin care permite consilierilor școlare din acest stat să eludeze legile federale privind integrarea rasială în școli, ori de cîte ori părinții invocă faptul că edu-

DE GUSTIBUS...

1	p	i	b	c	e	t		f	a	d	a
2	r	a	b	i	n	a	m	e	n	t	e
3	c	h	e	g	a	n	t				
4	f	a	r	a							
5											
6	r	i	m	a							
7	d	a									
8	n	u	m	ă	r	a					
9	t	r									
10	a	t	r	ă	g	ă	t				

ORIZONTAL: 1) Gustos — Fără gust (fem.). 2) Gusturi aparte. 3) Îmbrăcat cu gust — Localitate în jud. Satu Mare. 4) ...gust, searbăd — Simbure de piersică! 5) Au gust. 6) Pe gustul peștelui — Timp berechet — Întepător. 7) Poftim — Cum și unde?! — Ceasuri. 8) A îngloba — Absint! 9) Trece în față! — Sînt amare în titlul unui roman de Zaharia Stancu (sing.). 10) Calitatea lucrului de bun-gust.

VERTICAL: 1) Gust. 2) Eroina nuvelei «După gust» de Ion Istrati — Lapte cu gust acru. 3) Admirabil (reg.). 4) Scripete fix (tehn.) — Gust de migdale

(fem.). 5) Singură — După gustul inimii. 6) Alt personaj din nuvela «După gust» — Prenume feminin. 7) Mestecate! — Travestit la față! — Începutul și sfîrșitul lui august! 8) Felul 1 și 2! — Acră (fig.) — Localitate în Peru. 9) Fără gust (fig.) — Munte în Austria. 10) Dumneata (abr.) — În reluare. 11) Ifose — Profesia lui... August.

Adam STOICA

Cuvinte rare: OAR, CIGA, ACO, OBIR.

Dezlegarea jocului FRUMOASĂ EȘTI, PATRIA MEA! apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) MADARAS — CORT. 2) ALUNIS — RODNA. 3) RARAU — IUTE — B. 4) AIA — RINCA — TA. 5) M — USI — VA — SIR. 6) US — T — GIRBOVA. 7) RE-

TEZAT — ALO. 8) EMULI — APT — L. 9) SERE — STI — TIA. 10) NI — MIERLE — P. 11) RISNOV — IEZER. 12) ACTIV SUSARA.

carte

● Vladimir Streinu: **Ritm immanent**. Pentru generațiile mai tinere de cititori, această carte de versuri a distinsului om de cultură și exeget al fenomenului literar de primă mărime va avea darul să le releve o latură a scrisului lui Vladimir Streinu care întregeste armonios o personalitate. Volumul, după cum anunță editura, «a fost alcătuit sub supravegherea fiicei poetului, Ileana Iordache, conform unei liste selective de titluri întocmite de autor» (Editura Eminescu).

● Romanul în două volume al lui Constantin Chiriță, **Întîlnirea**, a reapărut într-o ediție revizuită (Editura Eminescu).

● În volumul **Dezvoltarea forțelor de producție pe teritoriul României socialiste**, colectivul de autori-specialiști își propun să evocet etapa cea mai rodnică a edificării socialiste în țara noastră — perioada 1966-1970. Sumarul cărții e format din două părți: Politica P.C.R. de repartizare teritorială a forțelor de producție; Dezvoltarea economică și social-culturală a județelor României în cîincinalul 1966-1970 (Editura științifică).

● Sub coordonarea lui Cornel Popa a apărut, tot în aceeași editură, volumul **Existență, Cunoaștere, Acțiune**, cu subtitlul **Dialog și confruntări în filozofia contemporană**. Studiile, referindu-se la cele trei teme enunțate în titlu și aducînd spre dezbateri critice concepțiile unor filozofi reprezentativi contemporani, sînt semnate de Cornel Popa, Al. Boboc, Ion Tudosecu, Constantin Grecu, Mircea Flonta, Ilie Pirvu, Vasile Tonoiu, Octavian Ghețan, Ion Morariu, Mihai Florea, Petru Pinzaru, Alexandru Gheorghe. Prefață de Ion Tudosecu.

● În Editura Kriterion a apărut romanul în limba germană **Penelopa este de altă părere** de Georg Scherg.

● În Editura Eminescu, noi cărți de proză: **Ani de cumpănă** (roman) de Aurel Petri; **Elevul Marcu** (roman) de V. Marin Cucu; **Hesperara** de Cristina Tacoi.

● Nicolae Dragoș: **Coloană de-a lungul**. Poemele cuprinsă între copertele cărții caligrafiază o întinsă și vibrantă disponibilitate lirică. În spațiul și timpul «de la apus pînă la soare...» «de la o stea pînă la flori...», «dinspre strămoși spre fii, din către ei spre mîine» sensibilitatea poetului vedește o deschidere continuă. Expresia supra-vegheată, pentru a da vocabulei transparentă și sugesivă, vehiculează echilibrat ideea și emoția. Vom reveni (Editura Eminescu).

● Cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la nașterea lui George Bacovia, revista băcăoană **Ateneu** dedică amintirii marelui poet un dens «număr omagial».

cinema

● **Romanticii**. O delicată poveste de dragoste și luptă comunicată cu sinceritate, unul dintre cele mai iubite filme poloneze ale ultimilor ani. Regia — Stanislaw Rozewicz. În rolurile principale: Olgiard Lukaszewicz (cel mai popular actor polonez al anului 1970), Ignacy Gogolewski, Wladyslaw Hanca, Marta Lipinska, Anna Seniuk, Malgorzata Lesniewska.

● **Stea de tinichea**. Western psihologic care poartă girul unui cineast binecunoscut: Anthony Mann. În distribuție — Henry Fonda, Anthony Perkins, Betsy Palmer, Michael Ray.

● **Șansa**. Prestigiosul Rangel Vilceanov a realizat în studiourile cehoslovace un film care ne îndeamnă să prețuim fiecare moment al existenței. În rolurile principale — Jirina Trjebitka, Jozsef Abraham, Gustav Nezval, Jiri Krampol.

Anna Seniuk

● Nu pierdeți aceste filme: **Corul roșu** (M. Kalatozoy), **Facerea lumii** (Gh. Vitanidis), **Încrederea** (B. Saraliev), **Marele premiu** (J. Frankenheimer), **Floarea-soare** (Vittorio de Sica).

● Regizorul lui Raizman realizează comedia **Vizită de curtoazie** ai cărei interpreți principali sînt Natalia Fateeva și Boris Gusakov.

● Din documentarele acestei săptămîni: **Vizita delegației de partid și guvernamentale române, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în R.P. Chineză; Oamenii acestui pămînt; Peștera**.

disc

● **Ion Dacian** — «Arii din opere» nu izbuteste să prezinte admiratorilor decît o selecție din variatul repertoriu al artistului. Limitîndu-se doar la creația compozitorilor vienezi (mai mult sau mai puțin): Karl Zeller, Emmerich Kálmán, Leo Fall, Oscar Strauss, Franz Lehar, imprimarea de față nu cuprinde arii din operele românești «Lăsați-mă să cînt», «Lysistrata», «Plutașul de pe Bistrița». Spre surprinderea discofililor, nu se divulgă niciăieri identitatea formațiilor acompaniatoare (ECE-0588).

● **Ilie Udilă** ne amintește de fiecare dată cînd ascultăm că este un acordeonist de mîna întîii în interpretarea muzicii noastre populare. Pe ultimul său disc: «Hora dinspre ziuă», «Hora de dimineață», «Păsărică cenușie», «Briul lui Isar». Formația lui Marin Ciocă îi asigură un fond sonor corespunzător (EPD-1279).

● În urma răsunătorului succes al emisiunii de la TV «Floarea din grădină» — excepționala «Stea fără nume» a muzicii populare (și mult superioară celeilalte «stele») — am îndrăzni să sugerăm casei noastre de discuri editarea citorva imprimări cu participarea celor mai îndrăgiți interpreți remarcabili la acest atractiv concurs. Cu atît mai mult cu cît printre aceștia se află cîteva autentice viitoare vedete.

plastică

● Expoziția de ceramică de la Apollo are o semnificație aparte: creatorii încearcă în mod manifest o intervenție în producția de serie prin infuzia unui spirit modern în conceperea obiectelor decorative și utilitare. Cîteva ceramici bucureșteni: Patriciu Mateescu, Dumitru Rădulescu, Costel Badea, Romeo Voinescu, Dragoș Gănescu, Alexie Lazăr Florian, au lucrat în acest sens la Combinatul de faianță și ceramică din Sighișoara, iar piesele realizate sînt acum expuse aprecierii publicului.

● Expoziția de la Apollo ne mai rezervă surpriza descoperirii unor creatori mai puțin cunoscuți, dar care conving prin talentul lor: Ilie Beldean, Edward Kudelas, Octo Kudelas, Victor Cristea, Arpad Fekete, ale căror obiecte sînt unele de o excepțională frumusețe.

● **Gravura Clarettei Wachtel** este un spectacol. Pe ecranul alb al hîrtiei apar personaje care interpretează scene. E o lume mirifică care își are adesea sorgintea în folclor sau în viața insolită a bilciurilor. Talentul artistei își află o deplină împlinire în scenele de iarmaroc pictate pe sticlă, unde umorul domină imaginea, desfășurîndu-se pe largi registre, de la ironie la sarcasm și grotesc, ca într-o mică comedie umană (Simeza, bd. Magheru 20).

● **Gravurile Evei Cerbu** cuprind în ele sensibilitate și lirism. Poetica intimă de organizare a spațiului, spontaneitatea liniilor, unei subtila punere în pagină ascund un act laborios. Artista e stăpînă pe tehnici de gravare multiple, pe care le utilizează cu rafinement, creînd imagini de o reală expresivitate, cum sînt «Catarge», «Șantier naval» ori «Întîlnire», ca să cităm doar cîteva dintre cele pe care retina le reține cu precădere (Simeza — bd. Magheru 20).

● **Expoziția de pictură a lui Dem. Iordache** de la Biblioteca centrală universitară ne prezintă un artist care nu și-a schimbat felul de a privi lucrurile și lumea: aceeași violență cromatică și pastă opulentă, același caracter descriptiv și aceeași libertate de stilizare, constanțe ale unei creații îndelungate.

teatru

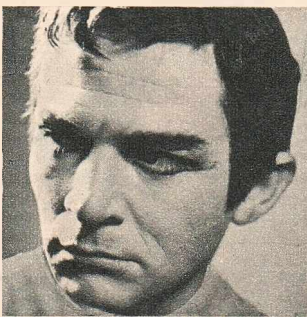
● **Surorile Boga** de Horia Lovinescu (Teatrul Național «I.L. Caragiale»): la 12 ani de la prima sa reprezentare își păstrează încă tonusul vital și valabilitatea mesajului, pe care regizoarea Sorana Coroamă le transmite într-o modalitate artistică care apropie mult spectacolul de momentul elaborării piesei. O interpretare bună, cu cîteva momente interpretative foarte bune: Eugenia Popovici, Gh. Cozorici, Eva Pătrășcanu, Raluca Zamfirescu.

● **Interesul general** de Aurel Baranga deschide noua stagiune a numeroase teatre din țară. La Arad, sîntem anunțați, spectacolul oferit săptămîna trecută în premieră este semnat de regizorul Victor Tudor Popa, invitat anume pentru această montare de la Naționalul clujean. Aceeasi comedie — de care se vede treaba că își leagă speranțele multe trupe — inaugurează anul teatral al Naționalului din Timișoara, încredințată fiind regizorului Sergiu Savin. Care oare — din cele douăzeci de versiuni scenice pe care le va cunoaște «Interesul general» în această toamnă! — va oferi spectacolul cel mai de calitate?

● **Melodie varșoviană** de Leonid Zorin: primul spectacol din această stagiune a Studioului 197 de pe lângă Teatrul de stat din Arad. Dialogul liric al delicatei piese sovietice este încredințat actorilor Gabi Daicu și Gelu Bogdan Ivașcu, conduși de bagheta regizorală a lui Peter Bokor de la Casa de filme «București».

● **Omul care...** de Horia Lovinescu deschide stagiunea Teatrului de stat din Oradea. Inaugurarea va avea loc nu la sediul teatrului (aflat încă în reparația la această oră țirzie!), ci în localitatea Tinca, jud. Bihor, unde teatrul are stagiune

Gheorghe Cozorici

permanentă. În regia tînărului regizor Al. Colpacci, piesa oferă partitura sa principală actorului George Pintilescu.

muzică

● **Ateneul român** găzduiește la 11 octombrie ora 16 un concert dat de Clubul uzinelor «Republica» în cinstea metalurgistilor celor două mari uzine bucureștene: «23 August» și «Republica». Dirijează **Mihai Brediceanu**: Rapsodia I de George Enescu; Balada de Ciprian Porumbescu și fragmente din Oratoriul «Tudor Vladimirescu» de Gh. Dumitrescu. Solistul concertului — **Ion Voicu**.

● În aceeași zi (orele 20) în Sala mică a Palatului, **concert aniversar Mihail Jora**, la 80 de ani de la naștere, cu un program de lieduri și Cvartetul nr. 2 din creația compozitorului. Își dau concursul solistele vocale **Emilia Petrescu** și **Martha Kessler**, Cvartetul **Philarmonia**, pianistii **Marta Joja** și **Nicolae Rădulescu**.

● Se reia ciclul «Tineri interpreți pe scenele Filarmonicii» — laudabilă inițiativă de stimulare și promovare a noilor talente: **Silvia Ițicovici** — vioară, și **Floricia Popescu** — pian, interpretează sonate de Mozart, Schumann, Pascal Bentoiu, Hindemith, Debussy (Studio Ateneu, 12 octombrie).

● **Cvartetul ieșean «Moldova»** (Dragoș Cocora, Ioan Morna, Gaspar Markoș, Romeo Bălan) și clarinetistul **Vasile Dumitriu**, pe estrada Sălii mici a Palatului, la 13 octombrie, cu cvartete de Andriuc și Bartok și un cvintet de Brahms.

● Vechi și statornic prieten al melomanilor din România, dirijorul italian **Carlo Zecchi** conduce viitorul concert al Filarmonicii (15 și 16 octombrie) cu concursul a doi remarcabili soliști instrumentiști: violonistul **Varujan Cozighian** și clarinetistul **Aurelian Octav Popa**. Ascultăm: Simfonia 86 «Pariziana» de Haydn; Concert pentru clarinet (K.V. 622) și Divertisment (K.V. 334) de Mozart.

● O plăcută surpriză ne rezervă concertul Orchestrei simfonice a RTV, al cărui program reunește într-un splendid buchet cele trei lucrări simfonice de balet, adevărate capodopere ale genului, de Igor Stravinski: «Pasărea de foc», «Petrușka» și «Ritualul primăverii» (unii spun «Sfințirea primăverii»). Dirijează **Iosif Conta** (14 octombrie. Studioul de concert al RTV).

● Amintim programul concertului de astăzi de la Ateneu al Orchestrei simfonice a Filarmonicii dirijate de **Paul Popescu**: Simfonia a III-a de Alfred Mendelsohn; Concertul nr. 7 pentru orgă și orchestră de Haendel — solist **Franz Xaver Dressler**; Simfonia fantastică de Berlioz.

televiziune

REPORTAJ. Octavian Fodor, rectorul I.M.F. Cluj, în obiectivă emisiunii (aproape totdeauna bună) **Prim-plan** de Rodica Rarău (luni). Reportaje atractive din viața internațională la **Teleglob** (miercuri) și **Cadran internațional** (joi).

ANCHETE-OPINII. Adunarea generală propune, comitetul oamenilor muncii rezolvă — iată principalul subiect pus în discuție de **Stop-cadru** (luni), în timp ce emisiunea **Confruntări** propune o discuție pe tema «Economicul și socialul în structura deciziei» (miercuri).

MUZICĂ-COREGRAFIE. Îl reascultăm pe David Oistrach, care ne-a reconfirmat (dacă mai era nevoie) în recentul său turneu de la București că este unul dintre

cei mai mari artiști în viață ai viorii (duminică). Operă — «Nevestele vesele din Windsor» de Otto Nikolai, cu concursul studenților Conservatorului bucureștean (marți). În aceeași seară, recitalul balerinei Rodica Simion.

FOLCLOR. Emisiunea **Vetre folclorice** poposește la Rădăuți (duminică). Naistul C. Dobre și violonistul N. Stan (miercuri).

DIVERTISMENT. Oaspeți la Hundenora, sub cerul liber, la poarta castelului Corvinilor: Rodica Tapalagă, Ștefan Bănică, Marina Voica, «nea» Vasile Tomazian, Ștefan Rareș și alții (duminică). Folosirea alfabetului drept criteriul de selecție pentru emisiunea **Teledivertisment** s-a dovedit norocoasă. Azi, în continuare, litera C (simbătă).

TINERET-COPII. Cabinetul de orientare școlară și pionierească **Stea polară** (marți). «Datorii uitate», titlul unei anchete privitoare la absolenții, puțini la număr, care chiulesc din prima zi a activității lor în producție (miercuri).

SPORT. Substanțial și concentrat aproape într-o singură zi — duminică. Fotbal: Danemarca—România; călărie — Cupa națunilor din campionatele balcanice; «dublul» din Cupa Davis, S.U.A. — România. Iar luni, ultimele două meciuri de simplu ale acestei memorabile finale.

Ștefan Bănică

TEATRU. Cu Charles Laughton, Marilyn Monroe, Anne Baxter — două schițe cinematografice după O'Henry (marți).

FILM. Premieră (și eveniment) TV: «Ghepardul» — capodopera cinematografică a lui Luchino Visconti după capodopera literară a lui Tomasi di Lampedusa, cu strălucite stele ale ecranului — Burt Lancaster, Alain Delon, Claudia Cardinale (în două serii — miercuri și vineri).

SERIALE. Se reia serialul polonez «Contesa Cosel» (primul episod — duminică). «Aghiotantul excelentei sale» V (tot în reluare — luni). «Oameni în luptă» IV (marți). «Atomistii» IV (simbătă).

LITERATURĂ. Cu participarea lui Aurel Martin și Theodor Virgolic — o discuție pe marginea nu demult apărutului volum «Studii despre curentele literare românești» (marți).

ȘTIINȚĂ-TEHNICĂ. «Automobilul viitorului» — iată o temă ispititoare pentru telespectatori de ambele sexe și aproape toate vîrstele (vineri).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul Pronosport nr. 41, etapa din 10 octombrie 1971

I. Danemarca-România	2
II. Polonia-R.F.G.	1, x
III. Olanda-R.D.G.	1, x, 2
IV. Bari-Arezzo	1
V. Catania-Ternana	1
VI. Foggia-Como	1
VII. Genoa-Monza	1
VIII. Lazio-Novara	1
IX. Modena-Brescia	x, 2
X. Perugia-Palermo	1
XI. Reggina-Cesena	1
XII. Sorrento-Livorno	x, 2
XIII. Taranto-Reggiana	1, x

FLACĂRA-ALBUM

VALERIA MARIAN, tinăra actriță a
Teatrului «Lucia Sturdza-Bulandra», un
talent în plină afirmare.

Fotografie de Elena GHERA

